

115278

Q6:3

M.9:

115278

T.D.R.c. 692

R.R. 122-3-1891

அஞ்ஞான நிவாணம்.

அஞ்ஞான நிவாரணம்.

இ ஃ து

மகா பேர்போன

ரோபேர்த்து தே நோபிலியாகிய

தத்துவீபோதகரென்னும்

இயேசு சபை சுவாமியவர்களால் இயற்றப்பட்டு,

இயேசு சபைக் குருக்களிலொருவரால்.

122
692

மரிய அருளப்பர் பார்த்து

என்னும் நாமதேயங்கொண்டிருக்கிற

திருச்சிணாப்பள்ளி மேற்றிராணியார்

அவர்கள் அதுமதியின்பேரில்

பிரசுரஞ் செய்யலாச்சது.

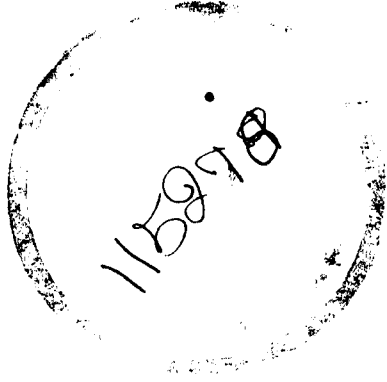
திருச்சிணாப்பள்ளி.

வி. பாக்கியம் பிள்ளை அண்டு சன்ஸ்,

சுவத் இந்தியா டைம்ஸ் அச்சுக் கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

த.அரகலக.

M91

முகவுரை.

அஞ்ஞான நிவாரண மென்கிற இச்சிறு புஸ்தகத்தை உண்டாக்கினவர் ROBERT DE NOBILI, S. J. என்னும் தத்துவபோதகர் சுவாமிதானென்று வெளிப்படுத்துவது அதற்குப் போதுமான புகழ்ச்சியாகும். அதிலடங்கியிருக்கிற நல்ல படிப்பினை கிறீஸ்தவர்களுக்கும் பிடிவாதமில்லாமல் எதார்த்தமாய் உண்மையைத் தேடுகிற உலகத்தாருக்கும் பிரயோசனமாயிருக்குமென்று அதை அச்சுப் படுத்தித்தோம். அதிலே தமிழ் நடையும், நெடும் வசனங்களும் அலோகம் வார்த்தைகளும் இக்காலத்தில் வழங்கிவருகிற பி. பி. பாஷையோடு கொஞ்சம் வேற்றுமையா யிருந்தாலும், அத்தனை கனமுள்ள ஆசிரியர் செய்ததை மாற்றக் கூடாதென்று அதைத் தத்துவபோதகர் சுவாமி தந்தபடியே பிரசுரம் பண்ணினோம். இந்தப் பிரபந்தம் உண்டான நான் முதற்கொண்டு இந்நாள்வரைக்கும் கையெழுத்துப் பிரிதிகளாய் மஃத்திரம் பரம்பினதில் அனேகம் பிழைகள் துழைந்திருப்பது ஆச்சரியமில்லை. நமக்குக் கிடைத்த கைப் பிரிதியிலே பல பல இடங்களில் அர்த்த முதலாய்க் கண்டுபிடிக்க அரிதாய்ப் போச்சது. இப்போதும் அதைத் திருத்திக் கொடுக்கக் கூடினமட்டும் பிரையாசப்பட்டிருந்தாலும் சுத்தமாயில்லையென்று சொல்லுகிறதற்கு நம்பிக்கை பத்தாது. ஆகையால் இதை வாசிக்கும் கல்விமான்கள் ஒரோர் பிழையிருந்தாலும் கண்டிப்பாய்ப் பாராமல் பொருத்துக்கொள்ள மன்றுகிறோம்.

அஞ்ஞான நிவாரணம்.

விவேகம்.

அக்கியான நிவாரணத்தைச் சாங்கோபாங்கமாகப் பண்ணுகிற
துக்கு ஞானப்பிரகாசத்தைத் தந்தருளுகிறவரும், சுயம்பர கர்
த்தனையிருந்து மட்டில்லாத கீர்த்தி சோபனத்தினாலே பிரதாபிக்
கிறவரும், பூதவந்தமான பலவழியகாலம் என்னப்பட்டயாவை
யும் அடக்கி அநாதியும் மட்டுக் கண்டிப்புப் பிரமாணமில்லாமல்
கண்ட பிரகாரமாக அசரீரியும், ஒன்றுமில்லாதிருக்கச் செய்தே
உலகமாகட்டென்திற வார்த்தையைத் தீர்மானித்தவுடனே வஸ்து
வென்னப்பட்ட யாவையும் சிஷ்டிக்கிறவரும், அளவில்லாத
கிருபாகடாட்சத்தினாலேயும் ஒப்பில்லாத கிரமமுள்ள விமரிசை
யினாலேயும் சர்வத்தையும் இரட்சிக்கிறவரும், தரும இஷ்டருக்கு
இஷ்டப்படிபாலனையிருந்து தப்பில்லாத நியாயத்தின்படியே பாவ
ஆத்துமாக்களுக்குத் துஷ்ட நிற்கிறகம் பண்ணுகிறவரும் அளவ
றுக்கப்படாத ஞானத்தினாலே தம்முடைய தேவசபாவத்தையும்
அதிலே உண்டான பொருளென்னப்பட்ட யாவையும் பரிபூரண
மாக அளவறுக்கிறவரும், பிரத்தியட்சமான தெரிசனத்தினாலேயும்
சினேகத்திலேயும் பொல்லாப்பினுடைய கலப்பில்லாமல் சம்பூ
ரணமான பூர்த்தியை வருவிக்கிற பரமாந்தமான மோக்ஷத்தை
அதுபவிக்கிறவரும், மனோவாக்குக் கெட்டாததும் புத்திச் சன்
னிதானத்தில் அடங்காததுமாயிருக்கிற சகல நன்மைச் சுபாவ
மும் சர்வலோகத்திலே அடங்காததும் என்றும் வியாபித்திருக்
கிறவருமான, சர்வத்துக்கும் ஆதியும் அவதியுமாயிருக்கிற ஏகபரா
பர வஸ்துவாகிய சர்வேசுரனுக்கு நமஸ்காரம் பூசை தோத்திரம்
அர்ச்சனைக்குரிய பாடுகள் என்னப்பட்ட யாவும் உண்டாகக்கூட
வது.

விவேகமுற்று.

அக்கியான நிவாரணத்தின் முதற் சல்லாபம்

விக்கிரம வருஷம் மாசிமாதம் 30௭ புதன்கிழமை சூரியன் அஸ்தமிக்கிற சமயத்திலே, அம்மாவாசை காலமாயிருந்தபடியினாலே, சூரியனோடுகூட, சந்திரனும் அஸ்தமித்து, இரண்டு நாழிகைக்குப் பிற்பாடு, பிரகாசமெல்லாம் காணாதேபோனது. தவிர, இரத்தினங்களைவிட மிகவும் அதிகமித்திருக்கிற நட்சத்திரங்களினாலே பதித்திருக்கிற மண்டலமும், கிரகங்களுடைய மண்டலங்களும், வெகு கருப்புள்ள மேகங்களினாலே மறைந்துபோனது. இந்தத் தறுவாய்களிலே இந்தப் பிரபஞ்சத்திலே தரிசன சக்கரத்தின்மேல் எங்கும் பயங்கரமான அந்தக் கர்மபுண்டாய், வச்சிரக் கோமேதகம் வைரேயம் இது முதலான ஒன்பது இரத்தினங்களுக்கும் ஒன்று பிரகாசமில்லாமல், மிகவும் அழகுள்ள வஸ்துவென்னப்பட்ட யாவும் அகிஷ்டமாய்ப் போயிற்று. மிருந்த வேடிகையோடே பொருந்தியிருக்கிற அபூர்வமான விருக்டங்களினாலே விளங்குகிற சிங்காரத் தோப்புகளுக்கும் காட்டிலிருக்கிற முண்மரங்களுக்கும் வேற்றுமை இல்லாமல் போச்சது. இராசாகளுடைய வெகு நெற்றியுள்ள அரண்மனைகள் தாமித்திரருடைய நீசமான குச்சுகளுக்குச் சமானமாச்சது. இராசதானிப் பட்டணங்களும் பட்டிக்காடுகளும் சரி சமானமாயின சிவப்பு, பச்சை, சூங்கும இதுமுதலான நிறங்களினாலே பிரகாசிக்கிற சித்திர வேலையெல்லாம் ஒரு வர்ணமாய்ப் போச்சது. பால், பஞ்சு, வெள்ளி, முத்துக்கள் முதலான வெண்மையைக் கொண்டிருக்கிற பொருட்களெல்லாம் கருத்துப்போச்சது. பூமலைகள் பாம்புபோலே காண்பிக்கிறது. பகல் நேரத்திலே காதுக்கு இன்பமான குரல்களினாலே மதுரமான இராகங்களைப் பாடுகிற பட்சிகள் மவுனமாயிருக்கிற தந்தவிர, பயங்கரமான கூகைகளுடைய சத்தங்கேட்கப்படும். ஒளய், சிங்கம், புலி, கவாய், கரடி, நரி முதலான அகிஷ்ட மிருகங்கள் எங்குந் திரிந்து, அகோரமாய் உறுமுதுவாக உச்சமில்லாமலுந், தத்தளியாமலுஞ் சூரியனைப்பார்த்தும் அவைகள் கண் தெரியாததுகளாய்ப் போயின. ஆகாயமும், பூமியும், தண்ணீரும் ஒன்றித்திருந்ததினால், பள்ளமும் மேடும் தெரியாது. இப்

படிப்பட்ட பயங்கரமான இருட்டுக்குள்ளே பிராமணன், இராசா-
வெள்ளாளன், செட்டி ஆக இன்னொருபேரும் அகப்பட்டார்கள்.
இவ்வண்ணமே தாங்கள் பிறந்த பட்டணத்தை விட்டுப், பிராமண
சன்னியாசியாயிருக்கிற சத்தியபோதகர் அண்டைக்குப் பேர்-
கத்தக்கதாக உத்தியோகமாயிருந்து, வியர்த்தமாய் மரத்தினுடைய
நிழலிலே காலம் போக்கடித்ததினாலே, காரணக் குருவாயி-
ருக்கிற சன்னியாசியாருடைய மடத்துக்கு வந்துசேரமாட்டா
தேபோனார்கள். இந்தப் பிரகாரம் அந்த இராத்திரி யெல்லாம் பய-
ந்து நடுங்கினதுக்குப் பிற்பாடு, இந்த அந்தகாரமெல்லாம் நீங்-
கச் சூரியன் உதயமாச்சது. ஆனபடியினாலே முன் சொல்லப்பட்ட
நாலு வழிப்போக்கரும் மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டு, ஒரு சாமபரியங்-
தம் நடந்து, மடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்து, சாஷ்டாங்கமாக விழுந்-
து, செய்யத்தக்க ஆசாரமெல்லாஞ் செய்தபிற்பாடு, அவர்களுக்குள்
ஒருத்தன் சுவாமியைப் பார்த்து விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது:
பராபர வஸ்துவினுடைய கிரணபத்தையும் காரணக்குருவாயி-
ருக்கிற தேவரீர், அனருடைய ஞான உபதேசத்தையும் யெல்லா-
ருக்கும் போதிக்கிறீரென்று அநேகம் பேர்கள் எங்களுக்குச் சொ-
ன்னதினாலே, அப்படிப்பட்ட கடவுளுடைய ஞான உபதேசத்-
தைக் கேட்கத்தக்கதாகவும் உம்முடைய அண்டைக்கு வந்தோ-
மென்றார்கள்.

அந்தத் தறுவாயிலே சத்திய போதகர் தம்முடைய அண்டை-
க்கு வந்த சனங்களைப்பார்த்துத் திருவுளம்பற்றினதாவது: மட்டில்-
லாத நன்மைகளுடைய கீர்த்தி உற்பனத்தினாலே மிகவும் பிரதாபி-
க்கிற பராபர வஸ்துவினுடைய மகிமையை அறிகிறதுக்கு, உங்களு-
க்கு எப்படி மனது வந்ததென்று, மறையாமல் வெளியாய்ச் சொல்-
லுங்கோளென்று அருளிச்செய்தார். அப்போது இராசாவானவர்
எழுந்து: சுவாமி, தேவரீருடைய சமுகத்திலே பொய்சொல்ல
வொண்ணாதென்கிறதினாலே, சுபாவமாய் என்னுடைய அபிப்பிராய-
த்தை வெளிப்படுத்துகிறேன். அதெப்படியென்றால், அவ்வண்-
ணமே அடியேன் கலியாணம்பண்ணி இருபது வருஷமாச்சது; இந்த
இருபது வருஷ தேசகாலத்துக்குள்ளே எனக்குப் பிள்ளை இல்லாத-
தினாலே, அந்தந்தத் தேவாலயங்களுக்குப் போய், வியர்த்தமான
பிறகு, இந்த வார்த்தைக் கேட்டேன். இப்படியே துக்கசாகரத்திலே

மூழ்கியிருக்கிற அடியேனுக்கு அநேகம் பேர்கள் புத்திசொன்ன
தாவது: பராபரவஸ்துவினுடைய ஞான உபதேசத்தைக் கேட்டால்,
சர்வத்துக்கும் வல்ல பராபரவஸ்துவானவர் தம்முடைய அளவில்
லாத பிலத்தினாலேயும், தயவினாலேயும், புத்திரசந்தானங்களைக் கட்-
டனையிவாரென்றார்கள். இது நிமித்தமாகவும்முடைய திருப்-
பாதத்திலே விழுந்தேனென்றார். செட்டியோவென்றால், அடி-
யேன் வெகு நாளாய் வியாதியாயிருக்கிற படியால், பேர்போன
வயித்தியரை அழைப்பித்து, வெகு ரொக்கங்களை அவர்களுக்குக்
கொடுத்து, அவர்களுடைய மருந்து சாப்பிட்டுச் சற்றுகிலுங் குண-
மாகாமல், தினந்தினம் வியாதி அதிகமாய் வர்த்திக்கிறதினாலே, மனு-
ஷருடைய கையிலே திராத வியாதி நீங்கிப்போகத்தக்கதாக, பரா-
பர வஸ்துவானவர் மாத்திரம் ஆரோக்கியம் வருத்திவிப்பாரென்று
அடியேன் கேட்டதினாலே, ஞானவுபதேசத்தைக் கேட்கத்தக்கதா-
க, உம்முடைய சமுகத்துக்கு வந்திருக்கிறேனென்றான்.

வெள்ளாளனாவென்றால்: அடியேன் வால வயது துவக்கிப்
பசாசினாலே வாதிக்கப்பட்டு, வாயினாலேயும், மூக்கினாலேயும் உதி-
ரம் பிறப்பட்டு, எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத கஸ்தி நோவுகளை
அனுபவிக்கிறேன்; இப்படிப்பட்ட பசாசை ஒட்டிவிடத்தக்கதாக,
சர்வேசரனுடைய ஞான உபதேசத்தைக் கேட்க வருகிறேனென்று
வெளியாகச்சொன்னான்.

கடைசியிலே பிராமணனெழுந்து, இந்தச் சேமையில் உண்டா-
ன வேதப் புராணங்களை வாசித்ததுக்குப் பிற்பாடு, இந்தப் பிரபந்-
தங்களிலுண்டான விசேஷங்களின் பேரில் தியானம் பண்ணிப், பத்-
தும் பத்தாய் ஆராய்ந்து பார்த்து, பரிசோதித்ததுக்குப் பிற்பாடு, பி-
றமா, விஷ்டினு, ருத்திரனல்லாமல், பராபரவஸ்துவானவர் ஒருத்த-
ர் இருக்கிறாரென்றும், அவர் மாத்திரம் மோட்சத்தைத் தந்தருளுகிற
துக்கு வல்லவராயிருக்கிறாரென்றும் நிச்சயம்பண்ணிக், கரையேறத்-
தக்கதாக மிகவும் அபேக்ஷிக்கிறான், இப்படிப்பட்ட கடவுளுடைய
சுபாவத்தையும், மகிமையையும், அவர் கற்பித்தருளிய கற்பனைகளை
யும் அறியத்தக்கதாகத், தேவரீருடைய பாதத்திலே வந்து சேர்ந்தே-
னென்றான். சிபான இராத்திரி நானும் என்னோடேகூட வந்தவர்க-
ளும் பயங்கரமான இருட்டுக்குள்ளே அகப்பட்டு, பள்ளங்களிலே
விழுகிறதுக்குப் பயந்து, இந்தப் பிரபஞ்சத்திலே உண்டான வஸ-

துக்கனருள்ளே ஒருபொருளையானாலும் தெரியாமையாயிருக்கச் செய்தே, மிகுந்த பிரகாசத்தோடே விளங்குகிற சூரியனுடைய தன்னுடைய ஒளியினாலேயும், கதிர்களினாலேயும், முன்சொல்லப்பட்ட அந்தகாரமெல்லாம் நீக்கித்தள்ளினப்போலே, பரஞ்சோதியாகிற பராபரவஸ்துவினுடைய மகிமையைப் போதிக்கிற தேவரீர், எங்களுடைய மனதுக்குள்ளேயும், புத்திக்குள்ளேயும் உண்டான அக்கியானத்தை நிவாரணம் பண்ணுவீரென்று கெட்டியான நம்பிக்கையாயிருக்கிறோமென்று விண்ணப்பம் பண்ணினார்கள்.

அத்தறுவாயிலே இந்நாலுபேருக்குண்டான கருத்துகளைக் கண்ட சத்தியபோதகர் அவர்களைப்பார்த்து, திருவுளம்பற்றினதாவது: அளவில்லாத நன்மைச் சுபாவமாயிருக்கிற பராபரவஸ்துவை அறியாதவர்களே அகோரமான அந்தகாரத்துக்குள்ளே கிடக்கிறார்களென்று சத்திய விசேஷமாகும். அவ்வண்ணமே எல்லாத்துக்கும் ஆதிகாரமாயிருக்கிற கடவுளுடைய நிரணயத்தையும், மோசம் போகவுமாட்டாத ஞாபகனுகிற சத்திய சுருபியாயிருக்கிற சர்வேசுவரன் அருளிச்செய்த தப்பில்லாத வேதக்கிரமத்தையுஞ், சகலமான அபேகைகளைப் பரிபூரணமாகப் பூரிக்கிற பரமானந்தமாகிற மோட்சத்தையும், அம்ப நன்மையின் கலப்பில்லாமல் சகலமான பொல்லாப்புகளையும், அளவில்லாத வாதைகளையும் கொண்டிருக்கிற நரகத்திலே விழுகிறதற்குக் காரணமாயிருக்கிற பாவங்களுடைய அளவில்லாத பொல்லாப்புகளையும், பராபரவஸ்துவினுடைய இஷ்டப்பிரசாதங்களின் நிமித்தியமாக வருகிற மெய்யான தரும சரித்திரங்களினுடைய விலைமதியாத பிரயோசனத்தையும், இஷ்டப்பரிபாலருமாய், துஷ்ட நிக்கிரமம் பண்ணுகிறவருமாயிருக்கிற கடவுளுடைய தப்பில்லாத நீதியையும், அளவறுக்கப்படாத கிருபாகடாட்சத்தையும், சர்வத்துக்கும் வல்ல பிலத்தையும், அளவறுக்கப்படாத ஒப்பில்லாத ஞானத்தையும், இதுமுதலான எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத நன்மைகளையுஞ், சுபாவமான புத்திச் சன்னிதானத்திலே அடங்காததுமாய், மனோவாக்குக்கெட்டதாமாயிருக்கிற பரம இரகசியங்களை அறியாதவர்கள் முழுதும் அக்கியான அந்தகாரத்துக்குள்ளே அகப்பட்டு, வெள்வாலைப்போலே இருட்டுக்குள்ளே திரிகிறார்களென்பது சத்தியமாகும். ஆனபடியினாலே இப்படிப்பட்ட அக்கியானம் நீங்கிப்போகத்தக்கதாக, மட்டில்லாத

கிருபாகடாட்சத்தைக் கொண்டிருக்கிற கடவுளுடைய விசேஷமான ஞானப்பிரகாசம் வேண்டியிருக்கிறபடியினாலே, சூரியனுடைய பிரகாசத்தைக்கொண்டு சூரியனைப் பார்க்கிறப்போலே, பரஞ்சோதியாகிற கடவுளுடைய சுபாவத்தையும், அளவறுக்கப்படாத நன்மைகளையும் எவ்வளவாகிலும் கண்டுபிடிக்கிறதற்குப், பராபரவஸ்துவானார் தாமே அனந்த தையையோடே உங்களுடைய ஆத்துமங்களுக்கு விசேஷமான தெளிவுள்ள ஞானத்தைப் பிரகாசிப்பிக்க வேணுமென்று அறிவீர்களாக. ஆனால் அஸ்திவாரத்திலே தானே உங்களுக்கு மோசம் வராதபடிக்கு, நல்ல கருத்தோடே பராபரவஸ்துவினுடைய பிரதாபத்தை அறிகிறதற்கு ஞான உபதேசத்தைக் கேட்கவேணுமொழிய மற்றப்படியல்ல. அவ்வண்ணமே ஆரோக்கியம், புத்திரசந்தானம், திரவியங்கள் முதலான அழிந்துபோகிற பிரயோசனத்தைப் பார்த்துத், திரவியமான உபதேசத்தைக் கேட்க ஆசையுள்ளவன், இப்படிப்பட்ட அரித்திய நன்மைகளை அநேக விசை அநுபவியாமலிருக்கிறதும் தவிர, சகலமான ஆசையையும் பூரித்த பரமாத்மாவாகிற மோட்சத்தை விசாரியாமலிருக்கிறதிலே, கனமான மோசம் அவனுக்கு வந்ததென்று அநுபவசித்தியினாலே கண்டுபிடிக்கிறோம். அதேதென்றால், சகலமான வியாதிகளையும், நீக்கிப்போடுகிற சஞ்சீவியாகிற உத்தமமான அஷ்டத்தத்தைச் சட்டை பண்ணுமல், சேற்றிலே கிடக்கிற அசுத்தமான தண்ணீரைக் குடிக்கிறவனும், விலைமதியாத இரத்தினத்தை மணநூங்கட்டிக்காக கொடுக்கிறவனும், மிகுந்த பிரகாசத்தைக்கொண்டிருக்கிற சூரியனைப் பாராமல், மின் மினிப் பூச்சியை மிகுந்த பிரயாசத்தோடே தேடுகிறவனும், தங்களுடைய மதிப்பீறாங்கிஷத்தைக் காண்பிக்கிறப்போலே, சகலமான பொல்லாப்புக்களையும் நீக்கித்தள்ளுகிறதாமாய், ஆத்தம வியாதிகளாகிற பாவங்களைத் தள்ளுகிறதாமாய், ஒப்பில்லாத பிரகாசத்தைப் பிரகாசிக்கிறதாமாய், மனுஷருடைய அபேகை யென்னப்பட்ட யாவையும் சாங்கோபாங்கமாக பூரிக்கிறதற்குக் காரணமுமாயிருக்கிற ஞான உபதேசத்தை, அழிந்துபோகிற பிரயோசனத்தைப் பார்த்துக் கேட்கிறவர்களும், தங்களுடைய புத்திக்குறைச்சலைப் பிரசித்தமாய் ஒப்பிக்கிறார்களென்று அங்கீகரிக்கத்தக்க சத்தியமாகும். ஆனால் நீங்கள் பராபரவஸ்துவினுடைய அளவறுக்கப்படாத நன்மைகளையும், பாவங்களைத் தள்ளுகிற உச்சிதமான உபாயங்களையும், கட-

வுள் அருளிச்செய்த கற்பனைகளையும், மோட்ச இராச்சியத்துக்கும் போகிற இராசபாதையையும் படிப்பித்திற ஞான உபதேசத்தைக் கேட்கிறதிலே நித்திய நன்மைகளை அநுபவிக்கத்தக்கதாக, பரிபூரண இஷ்டமாயிருந்து நிரவியம், வெருமானம், ஆரோக்கியம், வாழ்வு இது முதலான அரித்திய நன்மைகளை அநுபவிக்கத்தக்கதாக ஆசையாயிருக்க வேண்டாம். இப்படிப்பட்ட மட்டிலலாத பிரயோசனமுள்ள சத்தியத்தை நீங்கள் கேட்டதுக்குப் பிற்பாடு, அதைக்கு முந்தி அபேகித்த கொஞ்சமான நன்மைகளைச் சட்டைபண்ணாமற், பராபர வஸ்துவினுடைய பிரத்தியட்சமான தெரிசனத்தினாலே வருகிற பரமானந்தமாகிற மோட்சத்தை அநுபவிக்கத்தக்கதாகப் பிரயாசப்படுவீர்களாக.

அதெப்படியென்றால், பூர்வகாலத்திலே வியாதிக்காரன் ஒருவன் காட்டுக்குப் போய், மருந்துகளையும், சில செடிகளையும் வெட்டுகிறபோது, தேவாதினமாய் விலைமதியாத இரத்தினங்களினாலேயும், நிரவியங்களினாலேயும் நிறைந்திருக்கிற பொக்கிஷத்தைக் கண்டெடுத்தான். தேடின மருந்துகளை மறந்துபோய், தான் கண்ட புதியலைப் பதனமாய் வைக்கத்தக்கதாக மிகவும் விதனப்பட்டான். அத்தன்மைபோலே நீங்கள் மருந்துகளையும், அழிந்துபோகிற நன்மைகளையும் தேடிக்கொண்டு, ஞான உபதேசத்தைக் கேட்கவந்தீர்கள். ஆனால் இப்படிப்பட்ட திவ்வியமான உபதேசத்தினுடைய பிழத்தினாலே அளவில்லாத சஞ்சையமாகிற மோட்சமென்று கண்டு, மிகுந்த சஞ் நன்மைகளை அபேட்சிக்கிற உத்தியோகத்தை விட்டுக், குறையற்ற பாக்கியமாகிற மோட்ச பரமானந்தத்தை அநுபவிக்கத்தக்கதாக ஆசையாயிருப்பீர்களாக. இந்தப்பிரகாரமாகப் புத்திர சந்தானத்தின்பேரில் ஆசையாயிருந்து, உபதேசம் கேட்கவந்தவன், ஞானபுத்திர சந்தானமாகிற மெய்யான தரும புண்ணியங்களின் நிமித்தமாக, சம்பாவனையைத் தந்தருளுகிற கடவுளானவர் அளவில்லாத பாக்கியத்தைக் கொடுத்தருளுவாரென்று அறிந்து, இப்படிப்பட்ட அழிந்து போகிற பாக்கியங்களைச் சட்டைபண்ணாமல், மட்டிலலாத சந்தோஷத்தை வருத்திவிக்கிற மோட்சத்தை அநுபவிக்கப் பிரயாசப்படுவான். அவ்வண்ணமே பெண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத மனுஷர் அழிந்துபோகிற ரீரம் பிழைக்கிறதற்குக், காற்றாக்கும், மழைக்கும், வெயிலுக்கும் பாப்படாமல், இரவும் பகலும் மிகவும்

பிரயாசப்படுகிறபோது, அழிபாத ஆத்தமத்துக்குப் பிழைப்பாகிற மோட்சத்தினுடைய செல்வ பாக்கியங்களை அடையத்தக்கதாக உபாய தந்திரமென்னப்பட்டயாவையும் பண்ணவேண்டுமென்று சந்தேகமில்லை. இதுவெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே, நீங்கள் புத்திரசந்தானம், ஆரோக்கியம் முதலான இலௌகீக நன்மைகளைத் துடங்கி, ஞான உபதேசத்தைத் தேடாமல், சாங்கோபாங்கமான பூர்த்தியை வருத்திவிக்கிற பரமானந்தமாகிற மோட்சத்தை அநுபவிக்கத்தக்கதாக, பராபர வஸ்துவினுடைய மகிமையைப் போதிக்கிற தேவோக்கித்த வேதத்தை அநந்த பத்தியோடேயும், தாழ்ச்சியோடேயும் கேட்கவேண்டுமென்று அறிவப்பட்ட விசேஷமாகும்.

அவ்வண்ணமே முன் சொல்லப்பட்ட உத்தமமான கருத்தோடே திவ்விய உபதேசத்தைக் கேட்டால், மட்டிலலாத தயைசுபாவமாயிருக்கிற பராபரவஸ்துவானவர், பாவ விமோசனத்துக்கும், ஆத்தமத்துக்கும் திவ்வியமான அலங்கிருதமாகிற இஷ்டப்பிரசாதங்களுக்கு அற்பப் பொல்லாப்பினுடைய கலப்பில்லாமல், சகல நன்மையைக் கொண்டிருக்கிற மோட்சத்துக்குக் காரணமாயிருக்கிற ஞான உபதேசத்தினுடைய நிமித்தியமாக, உங்களுடைய ஆத்தமங்களில் உண்டான பாவங்களெல்லாம் நீக்கித், திவ்விய அருளினாலே உங்களுடைய ஆத்தமங்களைச் சிங்காரித்தால், இனிமேலும் மோட்ச இராச்சியத்திலே நித்திய நன்மைகளைத் தந்தருளச் சித்தமாயிருக்கிறதூர் தவிர, நீங்கள் அபேட்சிக்கிற அற்பப் பிரயோசனங்களையும் எங்களுக்கு உங்களுக்குக் கிருபை பண்ணுவாரென்று அறிவீர்களாக.

ஆனால் கிரமத்தைத் தப்பிப்போய், பராபர வஸ்துவாகிற சர்வேசுரானுவர் அநுபவிக்கிற மட்டிலலாத மோட்ச பாக்கியத்திலே பங்காளிகளாயிருக்கிறவர்களுடைய மகிமையை நீங்கள் நினைபாமல், புகைபோலேயும் தண்ணீர்மேல் புறப்படுகிற குமிழிபோலேயும் சற்றுநேரத்துக்குள்ளே வானத்திலே காண்பிக்கிற மின்னல்போலேயும், ஒரு நாழிகைக்குள்ளே வாடிப்போகிற புஷ்பத்தைப்போலேயும், ஐசுவரியம் வெருமானம் சந்தோஷமுதலான இலௌகீக நன்மைகளை யுற்றியோசித்துத், திவ்விய உபதேசத்தைக் கேட்டால், ஆசையெல்லாம் பூரிக்கிற நித்திய நன்மைகளை இழந்துபோகிறதூர் தவிர, அழிந்துபோகிற செல்வ பாக்கியங்களை முதலாய் அநுபவிக்க

மாட்டார்கள். இதெல்லாம் இனிமேல் பிரசித்தமான நியாயங்களிலே நாம் உங்களுக்குச் சொல்லிக்காட்டுவோம்.

ஆனால் நாம் நாளைக்கு அவசியமாய்ப் பயணமாயிருக்கிறபடியினாலே, இப்போது நம்மால் போதிக்கப்பட்ட பரமசத்தியங்களை நீங்கள் மனதிலே தரித்துக்கொண்டு, அதுகளின்பேரில் நியானம் பண்ணி இனிமேல் நம்முடைய அண்டைக்கு வருவீர்களாக.

இந்த ஞான உபதேசத்தைக் கேட்டவர்கள் குரு சுவாமியவர்களுக்கு விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது: நாங்கள் இற்றைவரைக்கும் இந்தப் பரம இரகசியங்களை அறிபாததினாலே, அக்கியானிகளாய் இருந்தோமென்கிறதுக்குச் சந்தேகமில்லை; ஆனால் தேவரீராலே பண்ணப்பட்ட ஞானப்பிரசங்கத்தின் நிமித்தியமாக எங்களுடைய ஆத்துமங்களுக்குப் பரிபூரண பிரகாசம் உண்டாச்சது. ஆனபடியினாலே தேவரீர் பயணமாயிருந்தாலும் உத்தாரம் பாராபர வஸ்துவினுடைய மகிமையையும், அவர் கற்பித்தருளிய தேவ வாக்கியத்தையும் எவ்வளவாகிலும் அறியுமட்டும், தேவரீரை விட்டுப் பிரியப் போகிறதில்லையென்று துணிந்திருக்கிறோம். அவ்வண்ணமே சூரியகாந்திப் புஷ்பம் சூரியனானது எந்தப் பக்கத்திலே இருந்தாலும் சூரியனைப் பார்க்கிறாற்போலே, எங்களுடைய அக்கியானத்தை நீக்குகிற தேவரீர் எந்தெந்த ஸ்தலத்திலேயிருந்தாலும், உம்முடைய பாதத்திலே காத்துக்கொண்டிருப்போமென்று விண்ணப்பம் பண்ணி, குருசுவாமியாரவர்களுடைய ஆசீர்வாதத்தை வாங்கிக்கொண்டு இளைப்பாறப் போனார்கள்.

பராபர வஸ்துவினுடைய நிர்ணயத்தின் இரண்டாஞ்சல்லாபம்.

—*—

காரணக் குருவுமாய்ப் பொன்னாசை மண்ணாசை பெண்ணாசையென்ற இந்த மூன்றாசையும் வெறுத்த சன்னியாசியாராயிருக்கிற சத்திய போதகர் தம்முடைய சீஷாக்களோடேயும், ஞான உபதேசத்தைக் கேட்கத் தம்முடைய அண்டைக்கு வந்தவர்களோடேயும் பயணமாயிருக்கும்போது, சற்றுநேரத்துக்குள்ளே மழை சம்பூரணமாய் வருஷிக்குமென்று அடையாளங் கண்டதினாலே இராசபாதையிலே கட்டியிருக்கிற வெகுநேரத்தியுள்ள தேவாலயத்தினுடைய முன்மண்டபத்திலே பிரவேசம்பண்ணி அதிலுண்டான தூண்களையும்

தாக்குகளையும் வெகு வினோதமுள்ள வேலைகளையும் பார்த்துச் சந்தோஷப்பட்டு, அவ்விடத்திலே தம்முடைய ஆசனத்தைப் போடச் சொல்லி, அதிலே எழுந்தருளியிருந்து இளைப்பாறினர். இப்படியே காரணக் குருவானவர் சற்றுநேரம் இளைப்பாறினபிற்பாடு, பயங்கரமான இடிகளுடைய சத்தங்களும், மின்னல்களும், புசல்களும் அகோரமாய் வருகிற மழையினாலே ஆலங்கட்டி, அரசங்கட்டிகளும் விழுந்து எல்லாருக்கும் பயம் வருத்திவிக்கிற சமயத்திலே, வழிப்போக்கனொருவன் மழையிலே நனைந்து, பயத்தினாலே நடுங்கி, முன் சொல்லப்பட்ட மண்டபத்திலே புகுந்து, குருவினுடைய பாதத்திலே நின்றான்.

ஆனால் நெருப்பினுடைய வங்கிஷங்களோடே கலந்திருக்கிற ஆவிகள் கருப்புள்ள மேகங்களுக்குள்ளே அகப்பட்டுக், கட்டாயமாய் நெருங்கியிருக்கிறபடியினாலே, சிவந்திருக்கிற இரும்பினுடைய குணங்களை சுவீகரித்து, அக்கினியினுடைய உக்கிரத்தினாலேயும் அசைவினாலேயும் வெந்துபோய், மேகங்கள் கிழிந்துகொண்டு மகா அதிர்ச்சியோடேயும், பெலத்தோடேயும் நாலு திக்கும் விழுகிற போது, பருவதங்களைப் பிளந்து, உப்பரிகைகளை இடித்து, பெரிய விருகஷங்களை வேரோடே பிடுங்கி, அக்கினிமழை வருகவித்தது. அத்தருவாயிலே பூமிக்குள் கட்டாயத்தினாலே அடங்கிற நெருப்பு ஆகாசத்திலே யேறத்தக்கதாக மிகுந்த பெலத்தோடே பூமியை அசைத்து, அந்த அதிர்ச்சியினாலே மண்டபத்தினுடைய தூண்களுந் தாக்குகளும் நடுங்குகிற சமயத்திலே, சத்திய போதகர் சுவாமியவர்கள் முழங்காலிலிருந்து, கைகூவித்து, பராபர வஸ்துவையுத்தேசித்து, அத்தியந்த பத்தியோடே மன்றாடினதாவது :—

சர்வத்துக்கும் வல்லவருமாய், மட்டில்லாத கிரமமுள்ள விமரிசையோடே எல்லாத்தையும் நடத்திக்கொண்டு வருகிறவருமாயிருக்கிற என் சர்வேசுரா, தேவரீருடைய அளவில்லாத கிருபா கடைச்சத்தினிமித்தியமாக எங்களை இரட்சியுமென்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டார். இப்படிப்பட்ட செபம் முகிந்தவுடனே, மேகங் களெல்லாம் அங்கங்கே சிதறிப்போய் கருப்பெல்லாம் வாங்கிப் போச்சது, சற்று நேரத்துக்குள்ளே வெக்களித்துப் போச்சது.

இதெல்லாத்தையும் கண்ட வழிப்போக்கன் ஆச்சரியப்பட்டு மகா பெரியவராயிருக்கிற சத்திய போதகருடைய பாதத்திலே விழு

ந்து, விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது: சுவாமி, தேவரீருடைய மகி
மையை நான் பார்க்கும்போது, மகா சாஸ்திரியுமாய் விஷேஷியுமாயி
ருக்கிறீரென்று காண்பிக்கிறது. இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையி
லே, அதுக்கு முந்தி சர்வ லோகத்திலே மெய்யான தேவரீரில்லே
யென்று நான் விசாரித்தாலும், இந்த ஆச்சரியமான புதுமைகளைக்
கண்டவுடனே, யாரைக்குறித்து தேவரீர் செபத்தியானம் பண்ணி
னீரென்று அறிகிறதற்கு மிகுந்த அபேட்சையாயிருக்கிறேன்.

இப்படிப்பட்ட வார்த்தையைச் சத்தியபோதகர் கேட்டவு
டனே, தம்முடைய சமூகத்திலேயிருக்கிற அந்த வழிப்போக்
களைப் பார்த்து: நாஸ்திகர், பாஷாண்டிகள் முதலான பெரல்லாத
வர்களுடைய துர்மத்திலே உட்பட்டவனாயிருக்கிறார்களென்று கண்டு
பிடித்து, அவனைப் பார்த்துத் திருவுளம்பற்றினதாவது: நாஸ்தி
கருக்குள்ளேயும் பாஷாண்டிகளுக்குள்ளேயும் நீ சஞ்சாரம் பண்
னினதிலே, மயங்கிப்போய் சர்வ லோகத்திலேயும் தேவரீரில்லே
யென்று பிதற்றுக்கிறாய்; ஆனால் நல்ல மத்தியானத்திலே பிரகாசிக்
கிற பிரகாசத்தைப் பார்க்க சர்வலோகத்துக்கும் ஒரு கர்த்தர் உண்
டென்றும், ஒருதேவன் அவசியமாயிருக்கிறாரென்றும் பிரசித்தமாயி
ருக்கிறதென்றதற்கு: நாஸ்திகனுள் வழிப்போக்கனிருந்து இந்தச் சீர்
மைகளிலே திரிகிற அநேகம் சாஸ்திரிகளோடே தர்க்கம் பண்ணும்
போது, இப்படிப்பட்ட ஞானிகள் ஒரு தேவனுடைய இருக்கிறதெ
ன்று ஒப்பிவிக்கமாட்டாதேபோனார்கள்.

இதுக்கு சத்திய போதகர் அருளிச்செய்ததாவது: இந்தச் சீர்
மையிலுண்டான சாஸ்திரிகள் மேலான சாஸ்திரங்களை அறியாமையி
னாலே, தாங்கள் உத்தம ஆராதனையினாலே நமஸ்கரிக்கிற தேவர்
களிடத்திலே எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத குறைச்சலும் பாவங்க
ளும் உண்டாயிருக்கிறபடியினாலே, அப்படிப்பட்ட துரோகிகளுக்குத்
தேவசபாவமில்லையென்று நியாயத்தின்படியே சொன்னாலும்,
பரிச்சேதம் ஒரு தேவனுமில்லையென்றும் பராபர வஸ்துவமில்லே
யென்றும் சர்வேசுரன் இல்லை யென்றும் சொல்லவும் கருதவும்
கூடாதென்றார். இந்தப் பிரத்தியுத்தாரத்துக்கு நாஸ்திகள் சொ
ன்னதாவது: இந்தத் தேசத்தார் முப்பது முக்கோடி தேவர்களுண்
டென்று சொல்லுகிறார்கள்; ஆனபடியினாலே தேவரீர் இத்தனை

தேவர்களைத் தள்ளினதற்குப் பிற்பாடு, அவர்களையல்லாமல் வேறே
யொரு தேவனிருக்கிறாரென்று எப்படி ஒப்பிப்பீரென்றான்.

அதுக்கு குருசுவாமி சொன்ன மறுமொழியாவது: இந்த இராச்
சியத்திலுண்டான அநேகம் பேர்கள் அர்ச்சனை, பூசை, ஆராதனை,
யோக்கியங்கள், செபம், அனுஷ்டான முதலிய வழிகளினாலே சே
விக்கிற தேவர்களிடத்திலே தேவ சபாவமில்லையென்று ஸ்திரமான
நியாயங்களினாலே ஒப்பிவிப்போமானால், இப்போ சகல நன்மைச்
சுருபியாயிருக்கிற பராபரவஸ்துவான சர்வேசுரன் ஒருத்தர் இருக்
கிறாரென்று எளிதாய்க் கண்டுபிடிக்கலாம். ஆனபடியினாலே இப்
போ நாம் சொல்லப்போகிறதை இங்கே இருக்கிறவர்களுல்லாரும்
இந்த நாஸ்திகனோடே கூட உற்றுக்கேளுங்கள். அதாவது: காரி
யத்துக்கும் காரணத்துக்கும் அவசரமாய்ச் சம்மந்தமும் அயிக்கிய
முமிருக்கிறதென்று எல்லாரும் சொல்லுகிறார்களே; ஆனபடியி
னாலே ஒரு காரியத்தைப் பார்க்கும்போது, தப்பில்லாமல் காரணம்
உண்டென்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. இந்தப் பிரகாரமாக கா
வேறியாற்றிலே வெள்ளம் வரும்போது, சம்பூரணமாய் மேற்கே
மழை வருட்சித்ததென்று சொல்லுகிறோம். இந்தவாச நல்ல மத்
தியானத்திலே கடினமான வெயிலுறைக்கும்போது, சூரியன் மத்தி
யான சக்கரத்திலே வந்ததென்று பிரசித்தமாகும். இதன்றியே இ
ராசாக்களுடைய மகா நேத்தியுள்ள அரண்மனைகளையும், உச்சித்
மான தேவாலயங்களையும் பார்க்கும்போது, அதுகளை ஒரு கெட்டி
க்காரன் கட்டினானென்று சொல்லுகிறோம். ஆனபடியினாலே சர்வ
லோகத்தில் உண்டான ஆச்சரியமான ஒழுங்குகளையும் பத்தும்
பத்தாய் விசாரிக்கும்போது, இந்த அதிசயமான காரியங்களுக்கு
உத்தமமான பராபரவஸ்துவாகிற சர்வேசுரன் ஒருத்தர் இருக்கிற
ரென்று அவசியமாய் நிச்சயிக்கக்கடவது.

இப்படிப்பட்ட கெட்டியுள்ள நியாயத்தை அந்த நாஸ்திகள்
கேட்டதுக்குப் பிற்பாடு, வெளிப்படுத்தின சந்தேகமாவது: தேவ
ரீர் வெளிப்படுத்தின சத்தியங்களெல்லாம் மெய்யென்று காண்பித்
தீருந்தாலும், சர்வலோகத்தினுடைய காரணத்தை நான் கண்ணால்
காணுகிறந்தால், முன் சொல்லப்பட்ட காரணமுண்டென்று எப்
படி விசுவசிப்பேனென்றதற்குக் குருவானவர் நாஸ்திகனுடைய சந்
தேகத்தை நிவாரணம் பண்ணினதாவது: பராபரவஸ்துவினுடைய

இலட்சணத்தை இனிமேல் நாம் சொல்லிக்காட்டுகிறபோது, சர்வேசுரன் அசரீரியாயிருக்கிறதிலே சரீரத்தினுடைய கண்ணிலே காணக்கூடாதென்றும், புத்தியின் கண்ணிலே மாத்திரம் கண்டுபிடிக்கலாமென்றும் ஒப்பிவிப்போம். இப்போதைக்கு உன்னுடைய சந்தேகத்துக்கான பிரத்தியுத்தரத்தைக் கேள். நீ கண்ணிலே காணாத அநேகம் காரியங்கள் இல்லையென்று சொன்னால், பயித்தியக் காரணங்குச் சமானமானவையிருப்பாயென்று அறிவாயாக. அவ்வண்ணமே கங்கை யாரும் ஆகிரா, காசியும், றுமேசுரமும் இவ்முதலான ஸ்தலங்களைக் காணாததினாலே, இல்லையென்று சொல்லுவாயோ? உன்னுடைய பாட்டனை யொருக்காலும் காணாததினாலே அவன் இந்தப் பூலோகத்தில் இருக்கவில்லையென்பாயோ? உன்னிடத்தில் உண்டான நரசிங்கை யொருக்காலும் காணாததினாலே, உனக்குப் பரிச்சேதம் உயிரில்லையென்றும், பிரேதமாயிருக்கிறேனென்றும் சொல்லுவாயோ? ஒரு காரியத்தினுடைய காரணத்தைக் கண்டாலும் உத்தாரம், காணாதிருந்தாலும் உத்தாரம், காரியத்தைக் கண்டால், அவசியமாய்க் காரணமுண்டென்று நிச்சயமாகும்.

இந்தப் பிரகாரமாக ஆற்றிலே வெள்ளம் வருகிறதைக் கண்டால், மேற்கே பெய்த மழையைக் காணாதிருந்தாலும், அவசியமாய் மழை வருட்சித்தென்று சொல்லுகிறாப்போலேயும், பகல் நேரத்திலே சூரியனுடைய மேகங்களுக்குள்ளே மறைந்திருந்தாலும், மனிதன் பிரகாசத்தைக் கண்டு சூரியன் பூமியிலே இருக்கிறதென்று மனதிலே எண்ணுகிறாப்போலேயும், இந்தப் பட்டணத்தையும், கோவிலையும் கட்டினவனைக் காணாதிருந்தாலும், அவசியமாய் யாதொரு கெட்டிக்காரன் இதுகளைக் கட்டினானென்று விசாரிக்கிறாப்போலேயும், சருவலோகத்தையும் அதிலுண்டான அதிசயங்களையும் பார்க்கும்போது அவசியமாய் அளவில்லா ஞானத்தையும், மட்டில்லாப் பிலத்தையும், அளவறுக்கப்படாத விமரிசையையும் கொண்டிருக்கிற பராபரவஸ்துவாகிற ஆண்டவர் இதெல்லாத்தையும் சிஷ்டித்ததுந்தவிர, இடைவிடாமல் இரொட்சித்துக்கொண்டிருக்கிறாரென்று பிரசித்தமாகும்.

அதேதென்றால், ஒரு குடியானவனுடைய வீடு முதலாய்த் தானே வரக்கூடாதிருந்தால், சர்வலோகத்தில் உண்டான எண்ணிக்கைக்குள் அடங்காத அற்புதங்களும், அந்தந்த வஸ்துவனுடைய

ஆச்சரியமான ஒழுங்கும் ஒப்பில்லாத வலுமையையும், தப்பில்லாத கிரமமுள்ள விமரிசையையும் கொண்டிருக்கிற காரணத்தினாலே வந்ததென்று நிச்சயிக்கக்கூடவோம். இதெல்லாம் அதிகமதிகமாக விளங்கத்தக்கதாக அறியவேண்டியதாவது: இந்தப் பட்டணத்தையும் கோவிலையும் அதிலுண்டான வெரு விநோதமுள்ள வேலைகளையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, அப்படிப்பட்ட தேவாலயத்தைக் கட்டினவன் மகா சாமர்த்தியமுள்ளவனுமாய்க் கெட்டிக்காரனுமாய் இருந்தானென்று நீங்கள் சொன்னால், இதைப்பார்க்க அலங்காரமான தேவாலயத்தினுடைய ரூபலாவண்ணியத்தை உற்றுக்கேளுங்கள். இப்படிப்பட்ட தேவாலயத்தினுடைய தரையெல்லாம் விலையேறப்பெற்ற கல்லுகள் பதித்திருக்க, ஸ்படிக்கங்களினாலேயும், வச்சிரங்களினாலேயும், மதில்களெடுத்திருக்க, வருணமெல்லாம் கோமேதங்களினாலேயும், பற்பங்கள் வெள்ளியினாலேயும், கபதங்கள் தங்கத்தினாலேயும், படிகள் பலபல திரவியங்களினாலேயும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்க, இப்படிக்கூட்டுவர்க்கங்களினாலே யொழுங்காக நாட்டியிருக்கிற தூண்களெல்லாம் பவளங்களினாலே கடைந்திருக்கிறதுந்தவிர, விலைமதியாத மாணிக்கங்கள் பதித்திருக்கச், செம்புகள் புஷ்பராகத்தினாலேயும், நாடிகள் வச்சிரத்தினாலேயும், குடங்கள் கெம்புகளினாலேயும், பலகை பொரிகையுத்திரங்கள் தங்கத்தினாலேயும், கொடுங்குகள் வைநீயத்தினாலேயும் சிக்கியபொம்மையும், யாளமும் பச்சைச், சிவப்பு, நீல முதலான விலையேறப்பெற்ற கல்லுகளினாலேயும், தாக்குகளெல்லாம் முத்துகளினாலேயும் மணிகளினாலேயும் சிங்காரிக்கப்பட்டதாயிருக்க, அங்கங்கே பொன் சங்கிலியினாலே யேற்றின தீபங்கள் தூக்கியிருக்க, இப்படிப்பட்ட அலங்காரமான தேவாலயத்தை நீங்கள் தண்டால், அவசியமாய் யாதொரு மகா இராசாவானவன் சாஸ்திரியைக்கொண்டு, இந்த மகா அலங்கரித்தமான கோவிலைக் கட்டிவைத்தானென்று சொல்லுவீர்களாழிய மற்றப்படியல்ல.

ஆனால் பராபரவஸ்துவனுடைய உத்தம தேவாலயமாகிற சர்வலோகத்தை இப்போது பத்தாம் பத்தாய் விசாரித்துப்பார்த்தால், முத்து பவளங்கள் சமுத்திரத்திலே பிறக்கிறதென்றும்; பொன் வெள்ளி முதலான திரவியங்கள் பூமிக்குள்ளே விளைகிறதென்றும்; வச்சிரம் வைநீயம் கெம்பு முதலான இரத்தினங்களும்

பருவதங்களிலே உண்டாயிருக்கிறதென்றும் கண்டதற்குப் பிற்பாடு, உயிரில்லாத மாணிக்கங்களைப்பார்க்கப் பல பல வருணங்களினாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட உயிருள்ள புஷ்பங்களினாலே பூமியெல்லாம் நிறைந்திருக்க, இப்படிப்பட்ட புஷ்பத்தினுடைய சுகந்தங்களும் பரிமளங்களும் எங்கும் வீச, ஸ்படிக்கத்தக்காட்டிலும் தெளிவுள்ளதாய் ஆகாசமெங்கும் விரிபித்திருக்க, முத்துகளினாலேயும், கெம்புகளினாலேயும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தாக்குகளைப் பார்க்கப் பரமண்டலங்களெல்லாம் எண்ணிக்கைக்குள் அடங்காத ஆச்சரியமான நட்சத்திரங்களினாலே பதித்திருக்க, இரத்தின தீபங்களைப்பார்க்கிலும் மிகவும் விளங்குகிற சந்திர சூரியன் சர்வலோகத்துக்கும் பிரகாசிக்க, இப்படிப்பட்ட விஸ்திரணத்தைப் பராமரித்தால் அநிசம்மான விசேஷம் பிறக்கும்.

அதெப்படியென்றால், பதினாறு மயிர்கொண்டது வொரு கீற்று, பதினாறு கீற்றுக்கொண்டது வொரு விரல்கடை, பதினாறு விரல்கடை கொண்டது ஒரு பாதம், அஞ்சு பாதம் கொண்டது ஒரு பாகம்; இப்படிப்பட்ட பாகம் மூவாயிரம் ஒரு சாஸ்திரக்காதமென்று சொல்லப்படும். இப்படிப்பட்ட சாஸ்திரக்காதத்திலே பெரிய வணியம் ஏழாயிரத்துத்தொள்ளாயிரத்திருபது காதமுண்டென்று அறிவீர்களாக. அவ்விடத்திலிருந்து நம்முடைய மட்டுக்கும் இறங்குகிறதுக்கு ஆயிரத்திருநூற்றுபது காதம்; பக்கமெல்லாம் இரண்டாயிரத்து அஞ்ஞாற்றிருபது காதம், பின்னையும் பூமியினுடைய தாக்கு ரூபமான பிறத்திப்பக்கமெல்லாம் பார்க்கும்போது கோடியே தொண்ணூற்றொன்பது இலட்சத்து ஐம்பத்தெண்ணாயிரத்து நானூறு காதம். இதன்மீயே பூமியை, யிரண்டாய்ப் பிளந்தால், மேற்பவனியிலே நாற்பத்தொன்பது இலட்சத்து எண்பதினாயிரத்து நூறுகாதம். கடைசியிலே பூமியெல்லாம் கூட உள்ளேயும் பிறத்திலேயும் எல்லாமாக உள்ளது எண்ணூற்று முப்பத்தெட்டுக்கோடியே இருபத்தஞ்சு இலட்சத்து இருபத்தெண்ணாயிரம் காதம்.

ஆனபடியினாலே இந்தளவைப் பார்த்துப் பூமிக்குள்ளே எம்மாத்திரம் மணலிருக்கலாமென்று சுமுத்திரையாகச் சொல்லலாம். இதெல்லாம் உலகப்பிரமாண சாஸ்திரத்திலே விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லியிருக்கிற தவிர, கெட்டியுள்ள நியாயங்களினாலே ஸ்திர

பிக்கப்பட்டதாயிருக்கிறதிலே, இம்மாத்திரம் சொல்லிக்காட்டினது போதும். இப்போதைக்குப் பூமிக்குச் சதுர சக்கரத்தினுடைய மேற்பக்கத்துக்கு ஐம்பத்து மூவாயிரத்து நூற்றறுபது காதமுண்டென்று அறிவீர்களாக: இப்படிப்பட்ட சக்கரத்தின் மேல் பக்கத்திலே சந்திரனிருக்கும்போது, அறுபது நாழிகைக்குள்ளே அஞ்சு இலட்சத்து இருபத்து இரண்டாயிரத்தேழு நூற்றிருபது காதம் நடக்கும். ஆனபடியினாலே சூரியன் அந்த ஸ்தலத்திலே தானேயிருக்கும்போது, ஒரு நாழிகைக்குள்ளே பத்து இலட்சத்து அஞ்ஞாற்றறுபது காதம் நடக்கிறது. இந்தப்பிரகாரமாகப் பூமிக்கும் புதன் சக்கிரத்தின் மேற்பக்கத்துக்கும் கோடியே முப்பத்தாறு இலட்சத்துத்தொண்ணூற்றுமூவாயிரத்து நூற்றெண்பது காதம். இப்படிப்பட்ட சக்கரத்தினுடைய மேற்பக்கத்திலே புதன் இருக்கும்போது எட்டுக்கோடியே ஆறு இலட்சத்து எழுபத்திரண்டாயிரத்து அஞ்ஞாற்றுப் பத்துக் காதம் அறுபது நாழிகைக்குள்ளே நடக்கும். ஆனபடியினாலே புதன் அந்த ஸ்தலத்திலிருக்கும்போதுதானே ஒரு நாழிகைக்குள்ளே பதினாறு இலட்சத்து முப்பதியாயிரத்து அஞ்ஞாற்று எழுபத்தாறு காதம் நடக்கும்.

இதன்மீயே பூமிக்கும் வெள்ளிச் சக்கரத்தினுடைய மேற்பக்கத்துக்குக் கோடியே ஐம்பத்திரண்டு இலட்சத்து எழுபத்து ஏழாயிரத்து தொள்ளாயிரத்து நாற்பது காதம். இப்படிப்பட்ட சக்கரத்தினுடைய மேற்பக்கத்திலே வெள்ளி யிருக்கும்போது இராப் பகலுக்குள்ளே பத்துக்கோடியே இருபத்து மூன்று இலட்சத்துப் பதினெண்ணாயிரத்து நாநூற்றெண்பது காதம் நடக்கும். ஆனபடியினாலே வெள்ளி அந்த ஸ்தலத்திலேதானே யிருக்கும்போது ஒரு நாழிகைக்குள்ளே பதினேழு யிலட்சத்து ஐயாயிரத்து முன்னூற்று எட்டுக் காதம் நடக்கும். இதுக்கு அப்பால் பூமிக்குஞ் செவ்வாய்ச் சக்கரத்து மேற்பக்கத்துக்கும் இரண்டு கோடியே அறுபத்து நாலு இலட்சத்து அறுபதினாயிரத்து முன்னூறு காதம். இப்படிப்பட்ட சக்கரத்தினுடைய மேற்பக்கத்திலே செவ்வாய்க் கிரகம் இருக்கும்போது இராப் பகலுக்குள்ளே பதினாறு கோடியே அறுபத்து மூன்று இலட்சத்து ஐம்பத்தொன்பதினாயிரத்து அறுநூற்று அறுபது காதம் நடக்கும். ஆனபடியினாலே செவ்வாய்க் கிரகம் அந்த ஸ்தலத்திலேதானே இருக்கும்போது, ஒரு நாழிகைக்குள்ளே

இருபத்தேழு இலட்சத்து எழுபத்தி இரண்டாயிரத்து அறுநூற்றாய்பது காதம் நடக்கும்.

இதல்லாமல் பூமிக்கும் வியாழச் சக்கரத்தின் மேற்பக்கத்துக்கும் கோடியே தொண்ணூற்றொன்பது இலட்சத்துப் பதினாயிரத்து அஞ்நூற்றிருபது காதம். இப்படிப்பட்ட மேற்பக்கத்திலே வியாழன் இருக்கும்போது அறுபது நாழிகைக்குள்ளே முப்பத்தேழு கோடியே அறுபத்தாறு இலட்சத்துப் பதினாயிரத்தெண்ணூற்று நாற்பது காதம் நடக்கும். கடைசியிலேபூமிக்கும் சனிச் சக்கர மேற்பக்கத்துக்கும்பதினொரு கோடியே முப்பத்தஞ்சு இலட்சத்துத் தொண்ணூற்று ஐயாயிரத்து முன்னூறு காதம். இப்படிப்பட்ட சக்கரத்தின் மேற்பக்கத்திலே சனியிருக்கும்போது அறுபது நாழிகைக்குள்ளே எழுபத்தொரு கோடியே நாற்பத்தஞ்சு இலட்சத்து இருபத்தேழாயிரத்து அறுநூறு காதம் நடக்கும். ஆனபடியினாலே சனி அந்த ஸ்தலத்திலேதானே யிருக்கும்போது ஒரு நாழிகைக்குள்ளே கோடியே பத்தொன்பது இலட்சத்து நானூற்று அறுபது காதம் நடக்கும்.

இந்தக் கிரகங்களுடைய வயனத்தை நாம் சொல்லும்போது முன் சொல்லப்பட்ட கிரகங்களை மேற்கே யிருந்து கிழக்கே போகிற சபாவ நடையை நாம் நினைக்கவில்லையென்று அறியுங்கள்.

இப்படிப்பட்ட கிரகங்களுடைய விஸ்திரணமேதென்றால், முதற் முதற் சந்திர கிராணங்களின் நிமித்தியமாகப் பூமியைப் பார்க்கச் சந்திரன் சின்னதாயிருக்கிறதென்று பிரசித்தமாகும். அதேதென்றால் சந்திர கிராண காலத்திலே நிழலுக்குள்ளே சந்திரன் மறைந்துபோனதினாலே சந்திர கிராணம் வருமொழிய ம்றப்படியன்று. புதனும் செவ்வாய்க் கிரகமும் பூமியைப்பார்க்க சின்னதாயிருந்தாலும் வெள்ளிக் கிரகமானது பூமியைப்பார்க்கப் பெரிதாயிருக்கிறது. வியாழக் கிரகத்திலே அறுநூற்றொன்பது பூமி அடங்கியிருக்கலாம். சனிக்கிரகமொவ்வென்றால் எண்ணூற்றொன்பத்தினு பூமி கொண்டதாயிருக்கும்.

கடைசியாய்ச் சூரியனை மேலெழுந்தவாரியாய்ப் பார்க்கும்போது ஆயிரத்தேழுநூற்று இருபத்தெட்டுப் பூமி கொண்டதாயிருக்கும். ஆனால் இப்படிப்பட்ட ஏழு கிரகங்களல்லாமல் இந்தச் சீமையில் உண்டான சோதிட சாஸ்திரிகள் அறியாத இன்னம் வேறே

கிரகங்கள் உண்டென்று அறிவீர்களாக. இதெல்லாம் வெளிப்படுத்த இப்போது சமையம் இல்லாததினாலே இம்மாதிரம் சொல்லிக் காட்டினது போதும்.

ஆனால் நட்சத்திரங்களுடைய வர்த்தமான்த்தைப்பற்றிக் கேட்டறிய வேண்டியதாவது: பூமிக்கும் நட்சத்திர மண்டலத்துக்கும் பன்னிரண்டு கோடியே அறுபது காத தூரம். இப்படிப்பட்ட நட்சத்திர மண்டலம் சம சக்கரத்திலே அறுபது நாழிகைக்குள்ளே யெழுபத்தொன்பது கோடியே இருபத்து நாலு காதம் நடக்கிறது. ஆனபடியினாலே சம சக்கரத்தில் உண்டான நட்சத்திரங்கள் ஒரு நாழிகைக்குள்ளே கோடியே முப்பத்திரண்டு இலட்சம் காதம் நடக்கும்.

இப்படிப்பட்ட நட்சத்திரங்களுடைய எண்ணிக்கையும் விஸ்திரணமும் ஏதென்றால், நட்சத்திர மண்டலங்களிலே அங்கங்கே தெரியிருக்கிற நட்சத்திரங்களெல்லாம் அறுபத்து மூன்று நட்சத்திரங்களுடைய கூட்டங்களுக்குள்ளே ஆயிரத்து நானூற்று எண்பத்தொரு நட்சத்திரங்கள் திஷ்டாந்திரமாகக் கணக்குக் காண்பிக்கிற தூர் தவிர தூர திஷ்டியினாலே நட்சத்திர மண்டலத்தைப் பார்த்தால் எண்ணிக்கைக்குள் அடங்காத நட்சத்திரங்கள் காண்பிக்கும்.

இந்தப் பிரகாரமாக ஓரியோவென்கிற ராஷ்ட நட்சத்திரத்தினுடைய கூட்டத்திலே ஐம்பத்தாறு வித நட்சத்திர மாத்திரம் கணக்குச் சான்பித்தாலும் இப்படிப்பட்ட நட்சத்திரக் கூட்டத்தைப் பரிபீயி தூரதிஷ்டியினாலே பார்த்தால், நட்சத்திரக் கூட்டத்திலே பதினாயிரம் நட்சத்திரம் காண்பிக்கிறது. இதன்றியே நட்சத்திர மண்டலத்திலே புளர்பூசத்துக்குக் கீழே துவக்கி வடமேற்கே போகிற வெண்மையான பாதையிலே தூரதிஷ்டியைக்கொண்டு எண்ணிக்கைக்குள் அடங்காத நட்சத்திரங்களைக் காணலாம். இப்படிப்பட்ட நட்சத்திரத்தினுடைய விஸ்திரணத்திலேயும் பருமத்திலேயும் அறியவேண்டியதாவது.

எந்தெந்த நட்சத்திரம் கண்ணுக்குக் காண்பிக்கிறதோ, அந்த நட்சத்திரம் தானே பூமியைப்பார்க்கப் பெரிதாயிருக்குதென்கிறதற்குச் சந்தேகமில்லை. அதேதென்றால், யாதாமொருத்தன் நட்சத்திரமண்டலத்திலே யிருந்தால், பூமியைச் சற்றுகிலும் பார்க்கமாட்

டானென்று சோதிடசாஸ்திரிகள் சொல்லுகிறார்கள். பெரிய நட்சத் திரங்களோவெனில் விஸ்தீரணத்திலேயும் பருமத்திலேயும் பூமியை மிகவும் அபிசயித்திருக்கிறதென்கிறதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதன் றியே புனர்பூசத்திலே தெற்கே மிகவும் பிரகாசிக்கிற நட்சத்திர மானது ஒன்பது பூமி கொண்டதாயிருக்கும். இந்தப் பிரகாரமாக மற்றுமுண்டான நட்சத்திரங்களுடைய விஷயங்களில் ஆலோசிக்க லாம். இந்த விஷயங்களிலும் அறியவேண்டிய வேறே அபிசயமா ன காரியங்களையும் விஸ்தீரணமாய் அறியவேண்டுமானால், உலோக துவ சாஸ்திரமென்கிற புத்தகத்தை வாசிக்கக்கூடவீர்களாக.

இதெல்லாம் பத்தும் பத்தாய் விளாரிக்கும்போது, அவசியமாய் அளவறுக்கப்படாத சாமர்த்தியத்தையும், வாக்குக்கும் எண்ணத்து க்கும் எட்டாத சிலத்தையும் கரைகாணாத விமரிசையையும் கொண் டிருக்கிற காரணமாகிற பராபரவஸ்துவானவர் உலகத்தைப் படை த்தாரென்று பிரத்தியட்சமான சத்தியமாகும். இந்தப் பிரசங்கத் தைக் கேட்ட நாஸ்திகனுடன் ஆச்சரியப்பட்டுக் குருசுவாமியைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: தேவராலே வருணிக்கப்பட்ட உலக த்தினுடைய மகிமையையும் பெருமையையும் நான் கேட்கும்போ து, உலோகத்தானே தேவனுயிருக்கிறதென்று எனக்குக் காண்பிக் கிறது என்று.

அத்தறுவாயிலே குருவானவர் நாஸ்திகனைப்பார்த்துத் திருவு னம்பற்றினதாவது: இம்மைவரைக்கும் சுவலோகத்திலுண்டான அற்புதமான விசேஷங்களை நாம் வெளிப்படுத்தும்போது, உலக மாய் அதுகளெல்லாம் வேறே காரணத்தினாலே வந்ததென்று ஓட் பித்தாப்போலாயிற்றே. ஆனபடியினாலே அந்தந்த வஸ்துவின் டைய ஸ்திதியும் மகிமையும் வேறே காரணத்தினாலே வந்ததானால் அவசியமாய் அந்த வஸ்து தேவனுயிருக்கமாட்டாமல் உண்டாக்கப் பட்ட வஸ்துக்களாயிருக்கச்செய்தே சர்வ லோகமெல்லாம் தேவ னுயிருக்கமாட்டாதென்று பிரசித்தமாகும்.

இதெல்லாம் அதிகமதிகமாய் விளங்கத்தக்கதாக அறியவேண் டியதாவது: சகலமான வஸ்துவின் டைய மட்டும் பிரமாணமாய் வேறே காரணத்தினாலே வந்ததென்று நிச்சயமாகும். இந்தப் பிர காரமாக மண்டபத்திலேயுண்டான தூண்களுடைய உயரத்தை யும் அகலத்தையும் வினோதமுள்ள வேலைகளையும் மட்டோடேயும்

பிரமாணத்தோடேயும் இருக்கப்பண்ணியிருக்கிறதினாலே, சிற்பாசா ரியனாலே இந்தமட்டும் பிரமாணம் வந்ததொழிய மற்றப்படியல்ல. இந்தடவாக மற்றுமுண்டான காரியத்திலே யோசிக்கக்கூடவோம். இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே சர்வலோகத்திலுண்டான சந் திர சூரியநட்சத்திரங்கள் சமுத்திரம் ஆகாயம் இதுமுதலான வஸ் துவென்னப்பட்ட யாவுக்குமட்டும் பிரமாணமும் உண்டாயிருக்கி றபடியினாலே அவசியமாய் அதுகளெல்லாம் காரணத்தினாலே வந் த வஸ்து, தேவனுயிருக்கமாட்டாதென்கிறதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இந்த விஷயத்திலேதானே நாஸ்திகள் வேறொரு சந்தேகத்தை விண்ணப்பத் செய்தான். அதெப்படியென்றால், இந்த உலகம் அநாதியாயிருந்ததென்று சொல்லக்கூடாதோவென்றான். அந்த வா ர்த்தையைக் கேட்ட குருசுவாமியார் அவனைப் பார்த்துத் திருவுளம் பற்றினதாவது: உலோகம் எப்போதுமிருந்ததென்று சொன்ன லும் உத்தரானு சொல்லாதிருந்தாலும், உத்தரம் உலகத்திலுண் டான வஸ்துவென்னப்பட்ட யாவுக்கும் அளவும் மட்டும் பிரமாண மும் உண்டாயிருக்கிறபடியினாலே அவசியமாய் வேறே காரணத்தி னாலே வந்ததென்று நிச்சயமாகும்.

பின்னையும் உலகம் அநாதியாயிருந்ததென்று யாதாமொருத் தன் சொன்னால், எண்ணிக்கைக்குள் அடங்காத அபத்தங்களைச் சொல்லவேண்டியிருக்கும். இந்தப்பிரகாரமாக அளவில்லாத மர ங்களும், அளவில்லாத மிருகங்களும், அளவில்லாத மனுஷரும் இதுமுதலான மட்டில்லாத அநேகம் வஸ்துக்கள் உண்டாயிருக்கி றதென்று சொல்லலாம். இதிப்படியிருக்கையிலே, மயிர்களுடைய வெண்ணிக்கை உலோகத்திலிருக்கிற மனுஷருடைய வெண்ணிக் கையைப்பார்க்க அதிகமாயிருந்தாலும், மனுஷரும் மயிர்களும் அள வில்லாததாயிருக்கக்கொள்ள, எல்லாஞ் சரியாயிருக்கிறதென்று சொல்லவேண்டியிருக்கும். இந்த அபத்தத்தையுஞ் சொல்லாதபடி க்கு உலோகம் அநாதியாயிருந்ததென்று சொல்லவொண்ணாது.

ஆனால் இப்போது நம்மாலே சொல்லப்பட்ட நியாயத்தை அ நேகம்போகளுக்குக் கண்டுபிடிக்கிறதற்கு அருமையாயிருக்கிறபடி யினாலே, எல்லாரும் எளிதாய்க் கண்டுபிடிக்கலான விசேஷத்தைச் சொல்லிக்காட்டுவோம். அதெப்படியென்றால், பருவதங்களுடைய துனி சிகரத்தின்மேலே மண்ணும் மணலுமில்லாதிருந்தபோது

லும் வருஷந்தோறும் இப்படிப்பட்ட பாதையிலே அநேகம்விசை பரிபூரண மழை பெய்ததினாலேயும், சந்திர சூரியன் கதிர்களினாலேயும் வருஷந்தோறும் எவ்வளவாகிலும் குறையவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் முகிவில்லாத வருஷமுண்டானால்; பருவதங்களுடைய துணிச் சிகரமாட்டுக்குச் சரியாயிருக்கும். ஆனபடியினாலே அநேகம் பருவதங்கள்மேலே இப்படிப்பட்ட பாதைகள் உண்டாயிருக்கிறபடியினாலே உலோகம் அநாதியாயிருக்கவில்லையென்றும் முகிவில்லாத வருஷம் மழை பெய்யவில்லையென்றும் உலோகம் வேறே காரணத்தினாலே வந்ததென்றும் உலோகம் துவக்கினதென்றும் உலோகம் தேவனுயிருக்கக்கூடாதென்றும் அவசியமாய் நிச்சயிக்கக்கூடலாம்.

இந்தப் பிரசங்கத்தை மனதிலே கெட்டியாய்த் தரித்த நாஸ்திகரிருந்து நான் பிறந்தநாள் துவக்கி ஒருகாலும் இப்படி நியாயங்களைக் கேட்கவில்லையென்று இந்தச் சீமையிலுண்டான சாஸ்திரிகள் இப்படி யோசிக்கமாட்டார்களென்றும் விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது: சுவாமி, தேவரீர் பண்ணின பிரசங்கத்தினிமித்தமாக என்னுடைய அந்தகாரமெல்லாம் நீங்கிப்போச்சுது. ஆனால் நான் சிறுபற்றிலே துவக்கி தேவன் இல்லையென்கிற நாஸ்திகருக்குள்ளே சஞ்சாரம் பண்ணினதால், இத்தனை தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கிற என்னுடைய மனதிலே கடவுள் நிர்ணயத்தை அதிகமாய்த் தரிப்பிக்கத்தக்கதாக, தேவரீர் இன்னஞ் சில வேறே நியாயங்களை அடியேனுக்கு பிரசங்கித்தீரானால், அதுகளை மிகுந்த அபேட்சையோடே கேட்பேனென்றான்.

அந்தச் சமையத்திலே சத்தியபோதகர் அருளிச்செய்ததாவது: பரலோகத்தையும் அதிலே உண்டான ஆச்சரிய விசேஷங்களையும் வரணித்ததினாலே, அதுக்கும் ஆதிகாரணமும் அவசியமாயிருக்கவேண்டியிருக்கிறதென்று நிச்சயித்திருக்குமாப்போலே, சின்ன உலகமாகிற மனுஷனையும் அதிலே உண்டான தத்துவங்களையும் பத்தாம் பத்தாய் விசாரித்தால் அளவில்லாத சாமார்த்தியத்தையும் ஒப்பில்லாத வலுமையையும் அளவருக்கப்படாத கருணையையும் கொண்டிருக்கிற ஆதிகாரணமாகிற பராபரவஸ்துவானவர் மனுஷரை உண்டாக்கினாரென்றும் பிரசித்தமாகும்.

அதெப்படியென்றால், அண்டத்திலேயுண்டானதெல்லாம் பிண்டத்திலே யிருக்குதென்று சொல்லுகிறார்களே. இதுக்கு அர்த்த

மேதென்றால், பரமண்டலத்திலேயும் பூலோகத்திலேயும் உண்டான அதிசயமான விசேஷங்களெல்லாம் மனுஷரிடத்திலே காணலாமென்று அர்த்தமாகும். இது நிமித்தமாக மகாத்துமாவானவர் மனுஷனுனவன் சர்வேசுரனாலே உண்டாக்கப்பட்ட சகலமான வஸ்துக்களுடைய சூறிப்பிடமாயிருக்கிறானென்று அருளிச்செய்தார்.

அசரீரியாயிருக்கிற வஸ்துகளுக்குண்டான குணங்களெல்லாம் மனுஷனுடைய நர சீவனிடத்திலே பிரகாசிக்கிறதும் தவிர வளர்த்தி சீவனுள்ள பொருட்களுக்குமுண்டான உச்சிதமான குணங்களென்னப்பட்ட யாவையும் மனுஷருடைய சரீரத்திலே பிரத்தியட்சமாய்க் காணலாம். இதெல்லாம் பிரசித்தமாயிருக்கிறதினாலே, இம்மாதிரம் சொல்லிக்காட்டினது போதும். ஆனாலும் பராபரவஸ்துவினுடைய சாயலாக உண்டாக்கப்பட்ட நரசீவனுடைய மகிமையையும் பெருமையையும் வேறே சமையத்திலே உங்களுக்கு வரணிக்கப்போகிறதினாலே, ஆதிகாரணத்தினுடைய ஒப்பில்லாத கிரமமுள்ள விமரிசையையும், அளவறுக்கப்படாத சாமார்த்தியத்தையும் கண்டுபிடிக்கத்தக்கதாக மனுஷனுடைய சரீரத்தின் அவையவங்களுடைய எண்ணிக்கையையும் ஒழுங்கையும் பிரயோசனத்தையும் அயிக்கியத்தையும் தொந்தத்தையும் தொழில்களையும் இணக்கத்தையும் நரம்புகளையும் சில இரத்தந்தாரைகளையும் நாடிகளையும் பாத்திரங்களையும் சந்துகளையும் நினைக்கக்கூடவீர்கள்.

இப்படிப்பட்ட விசேஷங்களை நாம் பார்க்கும்போது, நந்தவனத்திலுண்டான எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத பரிமளித்திருக்கிற ஷபங்களைப் பார்க்கிறவனெல்லாம் பறிக்கமாட்டாமல் ஒன்று இரண்டு மாதிரம் பறிக்கிறாப்போலே, மனுஷருடைய சரீரத்திலே மிதவும் விளங்குகிற எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத அற்புதங்களை வெளிப்படுத்தாமல் கண்ணுக்குப் பிரசித்தமாய்க் காண்பிக்கிறதையும் முகத்தையும் சங்க்ஷேபமாக வரணிப்போம்.

முந்த முந்தக் கைகளுடைய பிரயோசனத்தைப் பார்க்கும் போது, மனுஷர் பிழைக்கத் துவக்கிறதற்கும் வேண்டிய தொழில்களெல்லாம் பண்ணுகிறதற்கும் பிரதான எத்தனமாயிருக்கிறதும் தவிர சத்துருக்களைச் செயிக்கிறதற்கும், மோசம் வராதபடிக்கு உபாயங்களைல்லாம் பண்ணுகிறதற்கும் இப்போது கையினுடைய வங்கிஷங்களைப் பார்த்தால், கெட்டியாய்ப் பிடிக்கிறதற்கும் எடுக்கி

றதற்கும் ஏறுகிறதற்கும் வெவ்வேறே அநேகம் செஷ்டிக்குக்கும் அஞ்ச விரல், சிலதுகள் நீண்டதாயிருக்கிறதும் அந்தந்த நிபாயங்களுக்கு நாலு விரலுக்கு மூன்று சந்துகளுண்டாயிருந்தாலுமீ பெரு விரலுக்கு இரண்டு சந்துண்டாயிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சந்துகள் நிமித்தமாக கை நீட்டலாம் வளைக்கலாம். பின்னையும் விரல்களெல்லாம் அதிகமான பிலத்தோடே கண்டிப்புள்ள வஸ்துக்களைப் பிடிக்கிறதற்கு சதையிலே ஸ்திரமாகப் பதிர்த்திருக்கிற நிகங்களால் மூடியிருக்கிறது.

கடைசியிலே கரத்தினுடைய நரம்புகளையும், நாடிகளையும், தத்துவங்களையும், இரத்தத்தாரைகளையும் சொல்லுகிறவனார். இதெல்லாமிப்படியிருக்கையிலே இத்தனை அதிகசயமான காரியங்களுக்கு உதவுகிற கையை உண்டாக்கினவர் இருக்கிறதூர் தவிர அளவறுக் கப்படாத சாமார்த்தியத்தைக் கொண்டிருக்கிறாரென்கிறதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனால் மனுஷனுடைய கரமானது இத்தனை ஆச்சரியமாயிருந்தால், முகத்தைப் பத்தும் பத்தாய் ஆராய்ந்து பார்த்தால் இத்தைப்பார்க்க அதிகமான அற்புதங்களைக் காணலாம்.

அதெப்படியென்றால், மனுஷனுடைய முகமானது ரூபலாவண்ணியங்களுடைய பத்திராசனமாயிருக்கிறது. முந்தின வங்கிஷங்களுடைய விளக்கத்தையும் அழகையும் பார்க்கும்போது, இந்த அவயவங்களெல்லாம் திவ்யியமான சாஸ்திரத்தின்படியே உண்டாக்கப்பட்டதாயிருக்கிறதென்று பிரசித்தமாகும். ஒரு சரணுக்குள்ளே பஞ்சேந்திரியங்களெல்லாம் காண்கிறது. இப்படிப்பட்ட பஞ்சேந்திரியங்களுடைய வெவ்வேறே தொழில்களையும் விஷயங்களையும் பராமரித்தால், சுருவலோகத்திலுண்டான புதுமைகளுக்குள்ளே அதுவே ஆச்சரியமென்று நிச்சயிக்கக்கடவோம்.

ஆனால் இப்படிப்பட்ட விஷயங்களை வெளிப்படுத்த மனதாயிருந்தாலும், சமுத்திரத்திலே குளிக்கும்போது எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத சிப்பிகளைப் பார்த்தால் எல்லாத்தையும் ஒருமிக்கப் பிடிக்கிறதற்கு எத்தனை ஆசையாயிருந்தாலும் சிலதுகளைமாதிரம் எடுக்கிறாப்போலே, நான் இந்த அதிகசயமான விசேஷங்களை வரணிக்குத்தக்கதாக தாற்பரியமாயிருந்தாலும் இதெல்லாம் நன்றாய் வெளிப்படுத்தக்கூடாததினாலே கண்களிலே தோன்றுகிற சில அற்புதங்களைச் சொல்லிக்காட்டுவோம்.

அதெப்படியென்றால், விலைமதியாத மாணிக்கங்களைத் தங்கத்திலே பதித்திருந்தால் சம்பிரமாகப் பிரகாசிக்கிறாப்போலேயும், சந்திர சூரியன் சோதிமண்டலங்களிலே சாங்கோபாங்கமாய் விளங்கிறாப்போலேயும், இரண்டு கண்களானது முகத்திலே மிகவும் பிரகாசிக்கிறதென்று பிரசித்தமாகும். முந்த முந்த விலையேறப் பெற்ற இரத்தினங்கள், பட்டுப் பட்டாவழிகள் பூச்சியமாய்ப் பூட்டியிருக்குமாப்போலே, சகலமான இரத்தினங்களைப்பார்க்க அதிகசயித்திருக்கிற கண்களிரண்டு நிலைகளிலே பதனமாய் மூடியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட இரண்டு கண்களுடைய ஆச்சரியமான தொந்தமேதென்றால், இரண்டு கண் ஒருமிக்கப் பின்னபேதமின்றியும் உசத்துகிறதும் ஒருமிக்கத் தாழ்த்துகிறதும் ஒருமிக்க அஷ்டதிக்கும் பார்க்கிறதும் தவிர இரண்டு கண்கள் ஒரு காரணத்தினாலே அசையக்கூடாததுகளாயிருப்பதினாலே ஒவ்வொரு வஸ்துவினுடைய ரூபமானது இரண்டு பிரத்தியிந்திரியங்களிலே எழுதப்பட்டது மாயிருந்தாலும் பொது விந்திரியத்தில் ஒன்றித்து ஒரு வஸ்துமாதிரங் காண்பிக்கிறது. இந்தப்பிரகாரமாக இரண்டு கண்முன்பாக ஒரு இரத்தினத்தை வைத்தால் இரண்டு இரத்தினத்தைக் காண்பியாமல் ஒரு இரத்தினமாதிரம் தோன்றுகிறது.

பின்னையும் இந்தக் கண்களுடைய சுருபமேதென்றால் அதிகமான பிலத்தோடேயும் எளிதான ஆசையோடேயும் அங்கங்கே தரிகிறதற்கு வட்டரூபமாயிருக்கிறது. இதுக்கப்பால் அறியவேண்டியதாவது: கண்களுக்கு மோசம் வராதபடிக்குக் கண்கள் கெடுக்குள்ளே தரித்திருக்கிறதூர் தவிர மற்றுண்டான சரீரத்தின் அவையவங்களுக்கு வருகிற விக்கினங்களெல்லாம் தள்ளுகிறதற்கு வேலுக்காரரைப்போலே உயர்ந்த ஸ்தலத்திலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

பின்னையும் கண்களுக்குக் சூரிர் முதலான ஆகாசத்தினுடைய பல விகாரங்களுடைய நிமித்தமாக விக்கினம் வராதபடிக்குக் கண்களிலே மாங்கிஷமில்லாமல் ஸ்படிக்கத்தைப்போலேயும் தண்ணீர்போலேயும் முந்திரிகைப்பழ இரசத்தைப்போலேயும் பற்பல சூரங்கள் காணப்படும். கடைசியிலே இப்படிப்பட்ட கண்களுக்குள்ளே சர்வலோகத்திலேயுண்டான சகலமான கண்டிப்புள்ள வஸ்துக்களுக்கூட ரூபங்கள் சுபாவமான வர்ணங்களுடனே ஒரு கூணத்திலே உச்சிதமாயெழுதப்படும். இந்தப்பிரகாரமாக சந்திர

சூரிய நட்சத்திரங்களெல்லாம் எத்தனை தூரமாயிருந்தாலும் சோதிமண்டலம் எத்தனை விசாலமாயிருந்தாலும், பருமமாயிருந்தாலும், சின்னதாயிருக்கிற கண்ணிலே ஒரு கண்ணத்திலே காண்பிக்கிறது.

ஆனால் கண்டிப்புள்ள பொருட்களை கண்கள் பார்க்கிறதுந்த விர அசரீரியாயிருக்கிற நரசிவனுடைய இரகசியமான விசாரங்களை முதலாய் வெளிப்படுத்துகிறது. இந்தப் பிரகாரமாக மனதிலே யுண்டான வம்மமும், பகையும், கோபமும், சாதுவும், பயமும், துணிவும், நம்பிக்கையும், அவநம்பிக்கையும், அகங்காரமும், தாழ்ச்சியும், நிந்தையும், வணக்கமும், பராக்கும் அவதானமும் ஆகைகளெல்லாஞ் சுபாவமாய்க் கண்களிலே காண்பிக்கிறதென்று பிரதிதினம் அதுபவசித்தியினாலே கண்டுபிடிக்கிறோம்.

ஆனால் இப்படிப்பட்ட அற்புதமான இரகசியங்களை வெளிப்படுத்துகிறதற்குத் தமிழ்ப்பாஷையிலே ஆன வார்த்தையிலாததினாலேயும் நீங்கள் அதுகளைக் கிரிகித்திறதற்கு அருமையாயிருக்கிறதினாலேயும் இம்மாதிரி சொல்லிக்காட்டினது போதும்.

இற்றைவரைக்கும் நம்மாலே சொல்லப்பட்ட பிரசங்கத்தினிமித்தமாக மனுஷரிடத்திலே மிகவும் விளங்குகிற அதிகசியமான விசேஷங்களை பத்தாய் விசாரிக்குமிடத்திலே, கரைகாணாத கருணையும் அளவறுக்கப்படாத சாமார்த்தியத்தையும் அளவில்லாத பிலத்தையும் மட்டில்லாத கிராமமுள்ள கிமரிசையையுள் கொண்டிருக்கிற ஆதிகாரணத்தினாலே வந்ததொழிய மற்றப்படியல்ல. இதெல்லாம் காரணமில்லாமல் தானாய் முளைத்ததென்று முதிர்ந்த மதிப்பிராங்கிஷத்தைக் கொண்டிருக்கிற பயித்தியகாரண முதலாய்க் சொல்லவும் எண்ணவுமாட்டான்.

ஆனால் மனுஷரிடத்திலேமாதிரி இப்படிப்பட்ட அற்புதங்கள் காண்பிக்கிறதென்று விசாரிக்கவேண்டியதில்லை. பூமியின்மேல் திரிகிற மிருகங்களுக்கும் ஆகாயத்திலே பறக்கிற பட்சிகளுக்கும் சமுத்திரத்திலே நீந்துகிற மச்சங்களுக்கும் நந்தவனங்களிலே நாட்டியிருக்கிற மரங்களின் புஷ்பங்களுக்கும் உண்டான அதிகசியமான விசேஷங்களைப் பரிசுஷித்தால் அதுகளுக்கெல்லாம் ஆதிகாரணமுண்டாயிருக்கிறதென்று ஒப்பிக்கிறதுத் தவிர இப்படிப்பட்ட ஆதிகா

ரணம் சகல நன்மைச் சுபாவமாயிருக்கிறதென்று பிரத்தியட்சமாய்க் காண்பிக்கிறது.

கடைசியிலே ஒரு பூச்சியிலேமுதலாய் அசைகிறதற்கும் நடக்கிறதற்கும் தின்கிறதற்கும் சொரிகிறதற்கும் வேண்டிய அவயவங்களையும் தத்துவங்களையும் நரம்புகளையும் சலத்தாரைகளையும் உற்றுப்பாரமிசித்தால் கெட்டிக்காரனாயிருக்கிற பேர்போன சித்திரக்காரன் ஒருத்தன் பிரமாண்டமான அரண்மனையிலுண்டான வங்கணமென்னப்பட்ட யாவையும் ஒரு தகட்டிலே எழுதினதினாலே தன்னுடைய சாமார்த்தியத்தையும் புத்திக் கூர்மையையும் காண்பித்தாப்போலே, பராபரவஸ்துவான சர்வேசுரனுவர் சோதிமண்டலமுண்டாக்கிறதிலே தம்முடைய மட்டில்லாத மகிமைசோபன பிரதாபத்தைப் பிரகாசிப்பித்ததற்குப் பிற்பாடு நீசமான பூச்சியிலே முதலாய்த் தம்முடைய அளவில்லாத சூட்சமுள்ள சாமார்த்தியத்தைக் காண்பித்தாரென்று பிரசித்தமாகும்.

இத்த அற்புதமான விசேஷங்களைக் கெட்ட நாஸ்திகனுவன் மிகுந்த சந்தேஹப்பட்டுக் குருசுவாமியார் பாதத்திலே விழுந்து விண்ணப்பிட்டு பண்ணினதாவது: முன்னாலே யென்னுடைய புத்தி மூன்றாயும் மனதுக்குள்ளேயுமிருந்த அந்தகாரமெல்லாம் உம்முடைய பிரசங்கத்தின் தெளிவினாலே நீங்கிப்போச்சது. தேவரீர் இப்போது என்னுடைய அக்கியானத்தை விவாரணம் பண்ணினதினாலே உமக்கே ஸ்தோத்திரமுண்டாகக்கடவது. பராபரவஸ்துவாகிற சர்வேசுரனுவர் எல்லாத்துக்கும் ஆதிகாரணமாயிருக்கிறாரு என்று கெட்டியாக முழுமனதோடே விசுவசிக்கிறேன். இனிமேல் இப்படிப்பட்ட பராபரவஸ்துவினுடைய மகிமையைத் தேவரீர் அதிதமதிகமாய் வெளிப்படுத்தினதினாலே யெனக்கு மகா பிரகாசமாயிருக்குதென்றான்.

அத்தவாயிலே குருவானவர் திருவுளம்பற்றினதாவது: உன்னுடைய புத்திக்கும் மனதுக்கும் ஞானப்பிரகாசம் விளங்கினதினாலே நமக்குப் பரிபூரண சந்தோஷம் உண்டாச்சது. ஆனால் ஆதிகாரணத்தினுடைய நிர்ணயமானது ஞானவுபதேசத்துக்கும் சகலமான தருமங்களுக்கும் அஸ்திவாரமாயிருக்கிறதினாலே, இப்படிப்பட்ட ஆதிகாரணம் அவசியமாயிருக்கிறதென்று ஒப்பிக்கிறதற்காகத் தப்பில்லாத நியாயத்தை உற்றுக்கேள். அவ்வண்ணமே இப்பூ

லோகத்திலே உண்டான மனுஷரென்னப்பட்ட யாவர்க்கும் ஒரு மனுஷன் மாத்திரம் சேதம் வருத்துவிக்கமாட்டாததுபோல மனுஷரெல்லாரும் ஒரு மனுஷனுக்குச் சேதம் வருத்துவிக்கமாட்டார்கள் என்று சத்தியமாகும். இதெல்லாம் இப்படியிருக்க இந்தப் பூலோகத்திலே சிதறியிருக்கிற மனுஷரெல்லாரும், அவசியமாய் ஆதிகாரமிருக்கிறதென்றும் ஒரு பராபரவஸ்துவானவர் இருக்கிறதென்றும், சர்வேசுரனை ஆண்டவர் எல்லாத்துக்கும் ஒருத்தர் இருக்கிறாரென்றும் சங்கேதம் பண்ணினார்கள்.

அவ்வண்ணமே தமிழரும் வடிகரும் மிராட்டியரும் கன்னடியரும் முகிலரும் பார்பியத்தாரும் துலுக்கரும் வங்காளத்தாரும் தார்த்தாரியாரும் உலகத்திலே யுண்டான மற்ற எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத சனங்களும் ஒரு சர்வேசுரன் இருக்கிறாரென்று தப்பில்லாத சத்தியமாயிருக்கிறதென்று ஸ்திரமான விதமாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். இதுக்கப்பால் அறியவேண்டியதாவது: மேற்சொல்லப்பட்ட சனங்களுக்குள்ளே இலெளகிக காரியங்களிலேயும் அசுரங்களிலேயும் மட்டில்லாத தூரமும் பட்சமும் உண்டாயிருந்தாலும் இந்தக் காரியத்திலே எல்லாரும் கடிகளாகின்றனும் இப்படிப்பட்ட தெய்வத்தினுடைய நினைவும் தலைமுறை தலைமுறையாகச் சீராகத்திலே பரம்பிரிருக்கிறதென்றும் பார்த்து அவசியமாய் ஆதிகாரமான சர்வேசுரன் இருக்கிறாரென்று நிச்சயிக்கக்கூடவோம்.

ஆனால் அஞ்சு நாஸ்திகர் மாத்திரம் தேவனில்லையென்று விசாரிக்கிறதாகச் சொல்லாதே. அவ்வண்ணமே இப்படிப்பட்ட நாஸ்திகர் மகா துரோகிகளாயிருந்து எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத பாவதோஷங்களைக் கட்டிக்கொண்டு பாவச்சேற்றிலே அமிழ்ந்திருக்கிறதினாலே புத்தி மயங்கி எந்த விதமாகக் குளறிப்பிதற்றினாலும் அவர்களுடைய வார்த்தை சகலமான மனுஷருடைய சாட்சி முன்பாக நிற்குமோ? கண்தெரியாத நாலேந்துபேர் உலகத்திலே சூரியனில்லையென்று சொன்னாலும், தெளிவுள்ள கண்ணுடையவர்கள் கேட்பார்களோ? அவஸ்தையாய் இருக்கிற வியாதிக்காரனுடைய நாவிலே தோஷம் பிறந்ததுக்குப் பிற்பாடு தேன் கசப்பாயிருக்கிறதென்று சொன்னாலும் மற்றுண்டாகிய ஆரோக்கியமுள்ளவர்கள் ஒத்துக்கொள்ளுவார்களோ? இந்தப் பிரகாரமாக பாஷ் தோஷத்தினாலே கெட்டுப்போன நாஸ்திகர் தேவன் இல்லையென்று சொல்லும்

போது ஆதிகாரமிருக்கிறதென்கிற சத்தியத்தை மற்றவர்கள் எல்லாரும் பிரத்தியட்சமாய்க் காண்கிறபோது துரோகிகளான நாஸ்திகர் பேரிலே அருவருப்பாயிருப்பார்களொழிய மற்றப்படியல்ல.

ஆனால் இந்த விஷயத்திலே அறிய வேண்டியதாவது: நாஸ்திகர் முதலாய் எத்தனை பொல்லாதவர்களாய் இருந்தாலும் பராபரவஸ்துவானவர் தாம் இருக்கிற நிர்ணயத்தைச் சகலமான மனுஷருடைய இருதயத்துக்குளே தெளிவித்ததினாலே இப்படிப்பட்ட நாஸ்திகருக்குப் பயங்கரமான இகழ்விட அசுப்பிலே வருகிறபோது சுபாமாய் ஆதிகாரமான சர்வேசுரனை மன்றாடுவார்களென்றார். இப்படிப்பட்ட வார்த்தையைக் குருவானவர் முகித்த உடனே நாஸ்திகன் இருந்து சொன்னதாவது.

தேவரீர் சொன்னதெல்லாம் சத்தியந்தானே. அவ்வண்ணமே நான் கிறுப்பத்திலே துவக்கி நாஸ்திகரோடே சஞ்சாரம் பண்ணினதினாலே இப்படிப்பட்ட பொல்லாதவர்கள் தேவன் இல்லையென்று சொல்லிப் பாவத்துக்குப் பயப்படாமல் தங்களுடைய பொல்லாத இச்சையின்படியே நடக்கிறார்களென்று பிறத்தியட்சமாய்க் கண்டேன். கடைசியிலே நானும் இற்றைவரைக்கும் நாஸ்திகனாயிருந்தாலும் நாலு நாட்களுக்கு முன்னே பயங்கரமான இடிச்சத்தங்களைக் கேட்டு பூமியின் அதிர்ச்சியினுடைய மிருதியினாலே இந்த மண்டபத்தின் தூண்கள் நடுங்கிறதைக் கண்டு சற்றுநேரத்துக்குள்ளே சாவேனென்று பயந்து எனக்கு மோசம் வராதபடிக்கு ஆதிகாரமானவர் இருக்கிற சருவேசுரனை உம்முடைய பாவனையாக மன்றாடினென்று மனது திரும்பின நாஸ்திகன் இந்த வார்த்தையைச் சொன்னவுடனே சூரியன் அஸ்தமித்தது. ஆனபடியினாலே குருசுவாமி அவர்களெல்லாருக்கும் ஆசீர்வாதம் கொடுத்துச் செபத்தியானம் பண்ணத்துவக்கினார்.

பராபர வஸ்துவின் ஏகத்துவம். மூன்றாம் சல்லாபம்.

மறுநாள் விடியற்காலத்திலே தானே எல்லாரும் பிறப்பட்டு மூன்று நாழிகை நடந்ததுக்குப் பிற்பாடு ஸ்ரீநாமம் பண்ணத்தக்க

தாகத் தெப்பக் குளத்திலே இறங்கி சுந்தராயிருந்து அப்பாலே போகிறதற்கு எல்லாரும் ஆயித்தமாயிருக்கிற சமையத்திலே வலசை வாங்கின அனேகம் பேர்கள் சத்தியபோதக சுவாமியாரவர்களிடத்திலே இருந்த சீஷர்களோடே சொன்னதாவது: நீங்கள் அப்பாலே போகவேண்டாம்; சீமை எல்லாம் கலக்கமாச்சது; பெரிய துரை மரணத்தை அடைந்ததுக்கு பிற்பாடு அவனுடைய குமாரர்கள் இரண்டு பேர் சீமையை ஆளத்தக்கதாக ஆசையாயிருந்து தங்கள் பேரிலே அன்னியவொன்னிய பரிபூரண வம்மமாயிருந்து படைகூட்டிக் கிராமங்களைச் சுட்டுப் போட்டுச் சிறை பிடித்து எங்கும் கொள்ளை இட்டுக் கடைசியிலே முதல் நாள் சண்டை பண்ணினார்கள்.

இப்படிப்பட்ட யுத்தத்தினிமித்தமாக சமர்க்களத்திலே பிரங்கியினுலேயும் குண்டு குழல்களினுலேயும் துப்பாக்கியினுலேயும் கத்திகளினுலேயும், வாணங்களினுலேயும் சக்கரம் எரிந்ததினாலேயும் இப்படிப்பட்ட முப்பத்திரண்டு ஆயுதங்களினுலேயும் காயங்கள் வெகுவாய்ப்பட்டு தோள் விழுந்தபேரும், தலை விழுந்த பேரும், குடலற்று விழுந்த பேரும், இடிப்பு முறிந்தவர்களும் கிழித்துப் போடப்பட்டவர்களுமாய்க் கிடக்கிறார்கள்.

ஆனால் சண்டப் பிரசண்டமாய் எதிராக யுத்தம் பண்ணுகிறப்போலே இரண்டு துரைகளும் ஒருவருக்கொருவர் அந்தச் சீமையை நீ ஆளுவாய் நான் ஆளுவேன் என்று மகா பேச்சு வார்த்தையாகி மகா ஆங்காரக் கோபக் கொதிப்பு எழும்பித் துவேஷித்துப் பகைத்து அகோரமான சண்டை பண்ணத்துவக்கி ஒருவருக்கொருவர் தங்களுடைய சேனை படைகளோடே எதிர்த்து சூரிய வுக்கிரராய் மகா அகோரமான சண்டை பண்ணினதினாலே, யானை குதிரையோட்டகம் ராவுத்தர் மாவுத்தர் பட்டாணிகள் பொருந்திலியர் துலுக்கர் வடிகர் முதலான சேனை படைகளெல்லாம் வெட்டுண்டு, கற்பாறையிலே விழுந்த ஸ்படிக்கப்பாத்திரம் உடைந்து நொறுங்கினதுபோலே சின்ன பின்னமாய்ச் செத்துருண்டு ரணக்களமாகி யானைப்பிணம் குதிரைப் பிணம் சேனைப் பிணங்கள் மலைபோலக் குவிந்து போய் இரத்த வெள்ளாறுயோடிப்போச்சது, சூரியனும் அஸ்தமித்தது என்றார்கள்.

இந்தச் செய்தியை அந்த வலசை வந்த சனங்கள் சொல்ல உபதேசிமாரும் மற்றெல்லாரும் கெட்க சுவாமியாரவர்கள் பாதத்திலே விண்ணப்பம் பண்ணினார்கள். பிற்பாடு சுவாமியாரவர்கள் தம்முடைய சீஷாக்களையும் உபதேசம் கேட்க வந்தவர்களையும் ஆன ஸ்தலத்திலே இருக்கச்சொல்லி அருளிச் செய்ததாவது.

இந்தப் பயங்கரமான கலகம் அப்பாலே பயமாய்ப் போகிறதற்கு விக்கினமாயிருந்தாலும், நாம் வெளிப்படுத்தின சத்தியங்களை மனதிலே தரிக்கிறதற்கு உதவியாய் இருக்கும், அவ்வண்ணமே பராபர வலதுவினுடைய கீர்ணயம் பண்ணினதுக்குப் பிற்பாடு இப்படிப்பட்ட கடவுளாகிற சர்வேசுவரன் ஒருவர் மாத்திரம் இருக்கிறான் என்று பிரசித்தமாய் ஒப்பிவிக்கத்தக்கதாக நீங்கள் இப்போது கேட்ட விசேஷங்களை நினைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

அதேதென்றால் ஒரு இராச்சியத்தில் இரண்டு துரைகள் உண்டானால் அந்தச் சீமை எல்லாம் கீர்மூலமாய்ப் போகிறப்போலே சர்வலோகத்திலே இரண்டு மூன்று நூறு ஆயிரம் லெட்சங் கோடி தேவர்கள் உண்டானால் உலகம் எல்லாம் கீர்மூலமாய்ப் போமென்கிறதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனபடியினாலே ஒருத்தனுக்கு ஒரு விதமாகக் காரியங்களை நடத்தச் சித்தமாயிருக்கும், வேறொருத்தனுக்கு வேறே விதமாக உலகத்தை நடத்தத்தக்கதாக மனது வரும். அவ்வண்ணமே இப்படிப்பட்ட தேவர்கள் சுதந்தரமுள்ள மனதைக்கொண்டிருக்கிறபடியினாலே, வேனும் வேண்டாம் என்கிற பிலத்தினிமித்தமாகத் தங்களுடைய இச்சையின்படியே காரியங்கள் என்னப்பட்ட யாவையும் நடத்துவார்கள்.

ஆனபடியினாலே சந்திர சூரிய நட்சத்திரங்கள் பூதியங்கள் முதலானதுகள் விபரீதமாய்ப் போமென்கிறதற்குச் சந்தேகமில்லை.

சீஷன்.—ஆனால் சரீரத்திலே அநேக அவையவங்கள் உண்டாயிருந்தாலும் மனுஷன் பிழைக்கிறதற்கு அந்ரிய வொன்றியமாய் இருக்குமாப்போலே இந்த உலகத்திலே அநேகம் தேவர்கள் உண்டாயிருந்தாலும் உலகம் எல்லாம் சாங்கோ பாங்கமாக இருக்கிறதற்கு முன் சொல்லப்பட்ட தேவர்கள் அன்னிய வொன்னியமாய்ச் சர்வலோகத்துக்கும் ஒத்திருக்கிறார்களென்று சொல்லப்போகாதோ?

குரு.—நீ சொன்ன உவமையினாலே சர்வலோகத்திலே ஒரு தேவன் மாத்திரம் இருக்கிறான் என்று பிரத்தியட்சமாய் ஒப்பிப்போம்.

அதேதென்றால் சரீரத்திலுண்டான அவையவங்களுக்குள்ளே சில துகள் மேற்றாமாய் இருக்கிறதென்றும், சில துகள் கீழ்த்தாமாய் இருக்கிறதென்றும் சொல்லுகிறப்போலே சர்வலோகத்திலே அநேகம் தேவர்கள் உண்டானால் அவர்களுக்குள்ளே பெரியவர்கள் சின்னவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லக்கூடாது.

பின்னையும் உலகத்திலே அநேகம் தேவர்கள் உண்டென்று சொன்னால் ஒவ்வொரு தேவன் சர்வத்துக்கும் வல்லவனாய் இருக்கிற படியினாலே வேறே தேவர்களுடைய உதவியும் ஆலோசனையும் தேவையில்லை.

ஆனபடியினாலே சின்ன உலகமாகிற மனுஷனுடைய சரீரத்திலே அவையவங்கள் எல்லாம் தனது தொழிலுக்குத் தக்கது பார்க்கிறதும் கேட்கிறதும் நடக்கிறதும் இருக்கிறதும் பிடிக்கிறதும் எறிகிறதும் இது முதலான கிரிகைகளுக்குச் சதந்தரமுள்ள நர சேவனானது போதுமென்று சொல்லுகிறப்போலேயும் மனுஷருடைய சரீரத்திற்கு அநேக ஆற்றுகைகள் உண்டானால் அந்த ஆற்றுகைகளுடைய விபரிதமான மனதிலே சரீரம் பரிச்சேதமாய்க் கெட்டுப்போமென்று சொல்லுகிறப்போலேயும் உண்டான சூரிய சந்திர நட்சத்திரங்களையும் பூதியங்களையும் பற்பல காலங்களையும் ஒழுங்காக நடத்துகிறதற்கு பராபர வஸ்துவாகிற தேவன் ஒருத்தர் போதுமென்றும் வேறே அநேகம் தேவர்கள் உண்டானால் உலகம் எல்லாம் கிரீமூலமாய்ப்போமென்று நிச்சயிக்கக்கூடவோம்.

இதுக்கு அப்பால் அறியவேண்டியதாவது: சர்வேசுரனுடைய பேரை நன்றாய்க் கண்டு பிடித்தால் இரண்டு மூன்று கோடி தேவர்கள் இல்லையென்று பிரசித்தமாய்க் காண்பிக்கிறது. அவ்வண்ணமே சர்வேசுரன் எல்லாத்துக்கும் கர்த்தராயிருக்கிறவர் என்கிற வர்த்தமாய் இருக்கச்செய்தே இவரல்லாமல் வேறே சர்வேசுரன் இருக்கக்கூடாது. அப்படிப்போலே இரண்டு மூன்று நூறு லட்சம் சர்வேசுரன் இருக்கிறாரென்று விசாரித்துக்கொள். இப்படிப்பட்ட இலட்சஞ் சர்வேசுரன் ஒன்றில் பராபர வஸ்துவுக்குச் சரியாய் இருப்பார்கள்; ஒன்றில் அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து இருப்பார்கள். அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்தால் அவர்கள் தேவர்களாய் இருக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் பராபர வஸ்துவுக்குச் சரியாய் இருந்தால் அப்போதிருக்கிற பரம சர்வேசுரன் முதலாய் சர்வேசுரனுயிருக்கமாட்

டார். அவ்வண்ணமே சர்வேசுரனுனவர் எல்லாத்துக்கும் கர்த்தராயிருக்கச்செய்தே ஒன்றுக்கொன்று சரிசமானமாய் இருக்கிற இலகூம் தேவர்களிருந்தால், அவர்களுக்குள்ளே ஒருத்தரும் எல்லாத்துக்கும் கர்த்தராய் இருக்கமாட்டார்; அதாவது ஒருத்தரும் தமக்குச் சரியாய் இருக்கிற மற்றவர்களுக்கு கர்த்தராயிருக்க மாட்டார். ஆனபடியினாலே அவசியமாய் ஒரு சர்வேசுரன் மாதிரி இருக்கிறாரென்று நிச்சயிக்கக்கூடவோம்.

சேஷன்.—அநேக முத்துக்களும் இரத்தினங்களும் ஒரு வஸ்திரத்திலே வைத்திருந்தால் அநேகம் நன்மை அலங்காரமாய் இருக்குமாப்போலே அநேகம் தேவர்கள் உலகத்தில் இருந்தால் அநேகம் நன்மையாய் இருக்குமென்று காண்பிக்கிறது.

குரு—அப்படிச் சொல்லப்போகாது. ஏனென்றால் முந்த முந்த நூறு, இலட்சம் கோடி தேவர்கள் உண்டாயிருந்தால், அளவில் லாததேவர்களாயிருக்கலாமென்று சொல்லலாமானால், இப்படிப்பட்ட அபத்தத்தைப் பைத்தியகாரன் சொல்லுவானெழிய மற்றப்படியல்ல. இதுக்கப்பால் அறியவேண்டியதாவது: முத்து இரத்தினங்கள் மட்டோடேயிருக்கிறதினாலே, அநேகம் மாணிக்கங்களைக் கூட்டினால் விலை அதிகமாய் வர்த்திக்கிறதுத் தவிர ஆன வகையோடே அதுகளை வைத்தால் அலங்காரம் பிறக்கும். சர்வேசுரனோவென்றால், சகல நன்மை சுருதியாயிருக்கிறதினாலே தாம் ஒருத்தர்மாதிரி எல்லாத்துக்கும் போதுமென்று பிரசித்தமாகும். ஆனபடியினாலே கோடித் தேவர்களிருக்கிறார்களென்று விசாரித்தாலும் ஒரு சர்வேசுரனல்லாமல் மற்றுமுண்டான தேவர்களுடைய கூட்டத்திலே பிரயோசனமில்லை. இதினிமித்தமாக மகாப் பேர்போன சாஸ்திரியானவர் இந்த விஷயத்திலே அதிசயமான விசேஷத்தை யெழுதிவைத்தார்.

அதெப்படியென்றால், இந்த உலோகத்திலே அநேகம் தேவர்கள் இருக்கிறார்களென்று விசாரித்தால், ஒருதேவனை வேறே தேவன் சட்டைபண்ணுகிறதைப்பார்க்கச் சிற்றெறும்பை அதிகமாயெண்ணிக்கொண்டிருப்பார். அவ்வண்ணமே சிற்றெறும்பினாலே தேவனுக்குப் பிரயோசனம் வராதிருந்தாலும் சிற்றெறும்புக்குத் தேவன் அநேகம் நன்மை பண்ணலாமென்கிறதினாலே சிற்றெறும்பு இந்த உலோகத்திலே வியர்த்தமாயிருக்கவில்லை.

இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே அநேகம் தேவர்கள் இருக்கிறார்களென்று சொன்னால், அநேக அபத்தங்களைச் சொல்லவேண்டியிருக்கச்செய்தே, அவசியமாய்ச் சர்வலோகத்திலே ஒரு சர்வேசரன்மாத்திரம் இருக்கிறாரென்று விசாரிக்கக்கடவோம்.

சேஷன்.—ஆனால் அநேக தேவர்கள் உலகத்திலே உண்டானால் மனுஷருக்கு அநேக பிரயோசனமாயிருக்குமென்று காண்பிக்கிறது.

குரு.—அநேகம் தேவர்கள் உலோகத்திலிருக்கிறதிலே மனுஷருக்கு நன்மை வந்தாலும் உத்தரம், வராதிருந்தாலும் உத்தரம் அநேகம் தேவர்களுடைய நிர்ணயத்திற்கு உதவாது. ஆனால் இதிலே உனக்குக் கனமான மோசம் வருகிறது. அவ்வண்ணமே அநேகம் தேவர்கள் உலோகத்திலுண்டானால், ஆரைக்குறித்துத் தருமங்களைச் செய்வோம்? அவ்வண்ணமே சமுத்திரத்திலிருக்கிற கப்பலானது எட்டுத்திக்கிலேயும் பெருங் காற்று வீசுகிறபோது அங்கங்கே அடிபட்டுத் துறைக்குப் போகமாட்டாமல் கடலில் தப்பில்லாமல் அமிழ்த்திப்போகுமாப்போலே, யெண்ணிக்கைக்குள் அடங்காத தேவர்களுண்டானால் நம்முடைய இருதயமும் மனமும் அங்கேயும் இங்கேயும் தத்தளித்து ஒருத்தனுடைய பாரிசத்திலே யிருந்தாலும் வேறே தேவர்களாலே அந்தப் பொல்லாப்பு வருமோவென்று பயந்து மோட்சக்கரை ஒருக்காலும் ஏறப்போகிறதில்லையென்று பிரசித்தமாகும்.

ஆனால் தேவர்களையெல்லாம் சேவிக்கலாமென்று சொல்லாதே. அதேதென்றால் எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத தேவர்களுண்டானால் உன்னுடைய தருமங்களை அநேகம் பங்காய்ப் பிரித்து ஒவ்வொரு தேவனுக்கு எம்மாத்திரம் போகுமென்று பார்த்துக்கொள். அவ்வண்ணமே ஒரு ஆற்றிலே பதினாயிரம் வாய்க்கால் வெட்டினால் ஒவ்வொரு வாய்க்காலுக்கு நாலேந்து துளித் தண்ணீர் முதலாய்ப் போகாது. இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே நூற்றிருபது கோடி தேவர்களுக்கு எப்படி ஊழியம் பண்ணுவாய்? இதல்லாமல் தேவர்களெல்லாரையும் சேவிக்கத் துணிந்திருந்தாலும் அவர்கள் தானே சம்பாதிப்பார்களோ? உன்னுடைய ஊழியம் அவர்களுக்குப் பிரியமாயிருக்குமென்று உனக்குச் சொன்னவனார்? 3

அவ்வண்ணமே அவனவன் தனக்கு மாத்திரமே நமஸ்காரம் பண்ணவேண்டுமென்று எண்ணுவார்களெழிய மற்றப்படியல்ல. எப்

போதைக்கும் சர்வலோகத்திலேயுண்டான ஒழுங்கைப் பார்க்கும் போது அவசியமாய் ஒரு சர்வேசரன் மாத்திரம் எல்லாத்தையும் நடத்திக்கொண்டு வருகிறாரென்று பிரசித்தமாகும்.

அதேதென்றால் சந்திர சூரியனானது உத்தர நெஷ்டையத்தினிமித்தியமாக வருஷந்தோறும் தப்பில்லாமல் சர்வலோகத்துக்கும் சரியாய்ப் பிரகாசிக்க, சந்திரன், செவ்வாய், புதன் முதலான கிரகங்கள் அங்கங்கே ஒழுங்காய்த் திரிந்து தனது நிற்கேமனத்தினாலே பூமிக்கும் சகலமான பொருள்களுக்கும் சகாயமாயிருக்கவும், அமாவாசை பவுர்ணிமி, கிராணகாலங்களிலே இதெல்லாம் தப்பில்லாமல் அவர் சித்தத்துக்கு இணங்குகின்றது. சித்திரக்காரன் பிரகாசமுள்ள வர்ணங்களினாலேயும் கருப்புள்ள நிறங்களினாலேயும் தன்னுடைய சூட்சுத்தைக் காட்டுகிறுப்போலே, சர்வேசரனாவர் பகலிலேயும் இராத்திரியிலேயும் தம்முடைய அளவறுக்கப்படாத சாமர்த்தியத்தைப் பிரதினம் காண்பிக்கவும், சமுத்திரமானது எத்தனை உயரமாயிருந்தாலும், பெருங்காற்றுகளினாலே அடிபட்டுப் பறுவதங்களைப்போலே தனது உதகங்களாகிற வலைகளை உயர்த்தி பூமியிலே யெழாமல் மணலிலே மோதவும்; புத்தியில்லாத பொருட்களும் புத்தியுள்ள வஸ்துக்களும் பிழைக்கத்தக்கதாக எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத உபாயங்களிருக்கவும் இதுமுதலான அதிசயமான விசேஷங்களைப் பத்தும் பத்தாய் விசாரித்தால், எல்லாத்தாகும் ஆதிகாரணமாகிற பராபரவஸ்துவான சர்வேசரன் ஒருத்தராயிருக்கிறாரென்று அவசியமாய்க் கண்டுபிடிப்பீர்கள். ஆனபடியிலே இப்படிப்பட்ட எகபரண பராபரவஸ்துவைக் குறித்து பத்தியாயிருந்து அவருக்குமாத்திரம் செய்யத்தக்க உத்தம ஆராதனை பண்ணக்கடவீர்களாக.

பராபர வஸ்துவினுடைய தானாயிருக்குந் தன்மை.

சு-ம் சல்லாபம்.

சு-ம் சுகிந்த குணங்களைக் கொண்டிருக்கிறவருமாய் வேத சாஸ்திரங்களைச் சூரக்கோபாங்கமாய் அறிந்திருக்கிறவருமாய்த் திவ்விய உபதேசத்தைப் பொதிக்கிற சத்தியபோதர் சுவாமியவர்களும் அ

வருடைய உபதேசிகளும் சேஷாக்களும் சர்வேசுரன்பேரிலே தோத்திரம் சொன்னதற்குப் பிற்பாடு எல்லாரும் புறப்பட்டு ஏறக்குறைய ஒரு சாமம் நடந்ததற்குப் பிற்பாடு அக்கியானபுரத்திற்குச் சேர்ந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட பட்டணத்தின் கிட்ட இருக்கும்போது, எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத சனங்களுடைய வாதாளியையும் ஆரபாரத்தையும் பயங்கரமான சத்தங்களையும் கேட்டுக் குருசுவாமியாரவர்கள் இத்தனை சனங்கள் தாறுமாறாய்க் கூப்பிடுகிறதற்குக் காரணத்தை விசாரிக்கத்தக்கதாக ஒரு உபதேசியை அனுப்பி ஆற்றோரத்திலுண்டாயிருக்கிற வெகு நேற்றியுள்ள சிங்காரத்தோப்பிலே பிரவேசம்பண்ணி பெரிய விருகங்களுடைய கிழலிலே இளைப்பாறினர்.

இப்படியே குருசுவாமியவர்கள் தம்முடைய சேஷாக்களோடே இளைப்பாறின இரண்டு நாழிகைக்குப் பிற்பாடு முன் சொல்லப்பட்ட பட்டணத்திற்குப் போன உபதேசி திரும்பி வந்து குருசுவாமியவர்கள் பாதத்திலே விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது: இன்றைக்குப் பெருமானுடைய விக்கிரகத்தை மகா அலங்காரமாய்ச் சோடிக்கப்பட்ட ஒரு சப்பரத்திலே நிறுத்தி நம்பியார் பிராமணர் முதலான அநேகஞ் சனங்கள் கூடித் தோள்மேல் வைத்துக்கொண்டு தெருவீதியைச் செதுக்கிச் சுத்தம்பண்ணி தண்ணீர் தெளித்துத் தோரணங்கள் கட்டிச் சுவர்களெல்லாம் சூந்துப்பட்டடை செங்காவிப்பட்டடை யடித்துப் பஞ்சவர்ணக் கோலங்களெழுதி சந்தனம், குங்குமம், சவ்வாது, பன்னீர் தெளித்துப் பல வர்ணப் புஷ்பங்களை வீதியிலே பரப்பி ஏக ஆரவார சங்கீத, மேளதாள, நாகசனம், எக்காளம், நபிரி, நகார, பேரிகை, டமான் முதலான ஆரவாரத் தொனி மூங்க,

வெகு சம்பரமத்தோடேயும் சிறப்போடேயும் பிரமாண்ட தேர் சம்பாதித்துப் பெரிய வண்டியுருளை போட்டு மகா வினோதமுள்ள யாளி, சிங்கம், கரடி, புலி, யான் முதலான மிருகம், பட்டி சாழிகளெல்லாம் மரத்தினாலேயும் பலகையினாலேயும் பல பல படிமைகள் கெப்பனிட்டுத் தேரிஷே வைத்துச் சட்டங்கள், குத்துக்காரர்கள், கொடுங்கைகள், வளைவுத்திரிப்பு, இருப்புச் சுவரவாட்சிகள் செப்பனிட்டுத் தேரிலே வைத்து வெகு விரைதயான அங்கணவினோதமுள்ள சித்திரவேலைகளினாலேயும் மகா உச்சிதமான கொத்துவேலைகளினாலே

யும் சிங்காசனக்குரடி செப்பனிட்டுப் பொற்சரிகை, வெள்ளிச்சரிகை, சந்திர காவீச்சல்லா, சிவப்புச்சல்லா, கருப்புச்சல்லாப் பல பல வர்ணமுள்ள பட்டுப்பட்டாவழி வஸ்திரங்களும் மகா விச்சித்திரமான பொன்னெழுத்துச் சேலைகளினாலேயும் மகா வினோதமுள்ள அலங்கார நேற்றியாய்ச் சோடித்து,

முத்துச்சரம், பவளச்சரம், மல்லிகை முல்லைச்சரம், வெட்டிவேர், மருக்கொழுந்து, செந்தாமரை, தாளம்பூச் சரம், பிற்கமலை, வாகரிசிமலை, நட்சத்திரமலை, இதுகளினாலே வாசலணிக்குத்து ஆலாத்துப்பெண்கள் வெண்சாமரை வீசச் சோபனப்பெண்கள் மண்களம் பாட தூபத் தூபங்கள் விளங்க நட்டு முட்டு நாடகசாலை பலஸ்திரிகள் ஆடிவர ஆனைமேல் டமான்மேரிகை யதிரக் குதிரை மேல் நகார நகப்பத்து முழங்க.

இருபுறமும் வரிசைவரிசையாய் இராசாக்கள், துரைகள், செட்டி வந்தக்கர், வடுகர், வெள்ளாழர் அனியனியாய் வர பிராமணர் கூட்டங்கூடிக்கொண்டு பாட்டுகள் பாடிக்கொண்டு வர அடிக்கொருக்கால் பல வர்ணப் புஷ்பங்கள் சபைக்கு இறைத்துக்கொண்டுவர இத்தனை ஆரபாரமான அலங்கார வேடிக்கை முழக்கத்தோடே தேர் திருவிழாக் கொண்டாடிப் பெருமானைத் தேரின்மேல் ஸ்தாபித்துத் தெருவீதியிலே போகிற வாதாளியினாலே தேருடைய அச்ச முறிந்து பிரதான வட்டந்தெறித்து ஒரு கூணத்திலே எல்லாம் உடைந்து தேர் விழுந்தது.

அதிலேயிருந்த சிலர் தப்பி ஒடிப்போனார்கள்; சிலர் தலைபுடைந்து கைகாலொடிந்து வயிறு கிழிந்து குடல் புறப்பட்டுச் செத்தவர்களும், குற்றயிராய்க் கிடக்கிறவர்களும், பிழைக்காயம் சாவுக்காயம் பட்டவர்களும், தாறுமாறாய் விழுந்து பேசமாட்டாமல் மூர்ச்சைபோய் வஸ்திர அலங்கோலப்பட்டுக் கிடக்கிறவர்களும்; இப்படிச் சமூகநேரத்திலே அத்தனை சந்தோஷம் மாறிப்போய்த் துக்கம் மூடிக்கொண்டிருவங்கித் தவித்துப் பயந்து கலங்கிக் கிடக்கிற சமையத்திலே,

தூர நினைவர்களில் கெட்டிக்காரர் நாலேந்து பேர் ஒடிவந்து பெருமான் திரையிலே விழுந்து உடைந்து துண்டு துண்டாய்ப் போய்க் கிடக்கிறதைக் கண்ட, அய்யோ! நாங்கள் என்ன பொல்லாப்புச் செய்தோம்! என்ன பொல்லாப்பு வருமோ தெரியாதெ

ன்று அழுது புலம்பிப் பிற்பாடு கம்மாளரையும் சிற்பாசாரியர்களை யும் அழைத்துவந்து தெறித்து உடைந்துபோன விட்டங்களையும் அச்சுகளையும் இருப்பாணிகளாலும் இருப்புச் சங்கிலிகளாலும் கட்டிச் செப்பனிட்டுப் பெருமாளுடைய விக்கிரகத்தின் பலபல துண்டுகளை ஒன்றாய்ச்சேர்த்துக் கட்டிச் செப்பனிட்டுத் தேர்மேலேற்றி சகல மனுஷரென்னப்பட்ட யாவரும் கூடித் தேர் வடக்கயிற்றைப் பிடித்திழுத்துக்கொண்டு போய்ச் சற்றுநேரம் நிலைக்கு சின்றவுடனே அங்கேயிருந்த சகலமான சனங்களென்னப்பட்ட யாவரும் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து அறிவிஷ்ணு தங்களை யிரட்சிக்கும்படிக்குப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு தம்மாலான ஆராதனை பண்ணினார்கள்.

அப்போது கம்மாளருக்கு முகனைக்காரனல்லாமல் சுருபத்துக்கு நமஸ்காரம் பண்ணுதிருந்த சிற்பாசாரி சும்மா நிற்கிறதை மற்றவர்கள் கண்டு பல்லைக்கடித்து மகாக் கோபத்துடனே கம்மாளனைப்பார்த்து வெகு உத்தண்டமாய்ச் சொன்னதாவது: அடா, சண்டாளா, பிராமணர், இராசாக்கள், துரைகள் மற்றும்ண்டாள பெரியவர்களெல்லாரும் இந்தத் தேர் விமானத்தின்மேல் எழுந்தருளியிருக்கிற ஆதிகாரணமான விஷ்ணுவை வணங்குகிறபோது நீ சுவாமியைச் சட்டைபண்ணாமல் வணங்காமலிருக்கிறதென்ன? தீ விரமாய் நாலுபேர் செய்கிறாப்போலே நீ செய்யாதிருந்தால் உன்னைச் சித்திர வதை பண்ணி பிழந்துபோடுவோமென்று சொல்லு கையில்,

அதற்குக் கம்மாளன் பயப்படாமல் தையிரியத்தோடே இப்படியே நான் இந்த சிலை ஆதிகாரணமாய் எப்படியிருக்குமென்று கண்டுபிடிக்கமாட்டேன். நான்தானே சில வருஷத்துக்கு முன்னே இந்த விக்கிரகத்தை உண்டாக்கி இப்போதைக்கும் அதினுடைய அவாவங்களை ஒன்றாய்ச் சேர்த்து பிரத்திட்சை பண்ணினேன். ஆனதினாலே இந்தச் சுருபத்துக்குப் புத்தியுண்டானால் தன்னை யுண்டாக்கின என்னை வணங்கவேணுமல்லாமல், நான் அந்தச் சிலையை ஆரதிக்கிறதற்கு நியாயமில்லையென்று ஸ்திரமாய்ச் சொன்னேன். இந்த நியாயத்தைக்கேட்ட அநேகப்பேர்கள் கம்மாளனோடே விழுந்து வெறிகொண்டாப்போலே அவனைப் பிடித்துப் போடத்தக்கதாக உத்தியோகமாயிருக்கிறதைக் கண்ட அநேகம் பேர்கள் அமர்த்தினார்கள்.

இப்படிப்பட்ட விருத்தாந்தத்தை உபதேசியானவன் சொன்னபிறகு, குருசுவாமியார்தமதருகேயிருக்கிற சனங்களைப் பார்த்தருளிச் செய்ததாவது: உலோகத்தார் வணங்குகிற தேவர்களை தூஷிக்கிறதற்கு நமக்கு அபிப்பிராயமில்லாதேபோனாலும், உபதேசி சொன்ன செய்தியை நீங்கள் பத்தும்பத்தாய்ப் பராமரித்தால் சிற்பாசாரியானவன் உண்டாக்கின விக்கிரகம் ஆதிகாரணமாயிருக்க வில்லையென்று விசாரித்துப் பராபர வஸ்துவுக்குச் செய்யத்தக்க உத்தம ஆராதனையைச் சிலைக்குப் பண்ணுகிறதற்கு நியாயமில்லையென்று நிச்சயமாகும். அதேதென்றால், ஆதிகாரணமானது வேறே காரணத்தினாலே வராமல் அவசியமாய்த் தானாயிருக்கவேணுமென்று தப்பில்லாத சத்தியமாயிருக்கிறது. ஆனபடியினாலே தச்சன், கருமான், தட்டான், ரூபவன், கன்னன் முதலான தொழிலாளிகள் உண்டாக்கின விக்கிரகங்களுக்கு உத்தம நமஸ்காரம் பண்ணுகிறதற்கும் புத்திக்கும் நியாயத்துக்கும் ஒவ்வாதென்று நிச்சயிக்கக்கடவோம்.

அப்போது உபதேசி குருசுவாமியவர்களைப் பார்த்து விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது: தேவரீர் திருவுளம்பற்றின இந்த நியாயத்தை இந்தச் சீமையிலுண்டான சாஸ்திரிகளுக்குச் சொல்லிக்காட்டுகிறபோது அவரவர்கள் இருந்தெப்படியென்றால், வேதப் புராணங்களிலே வர்ணிக்கப்பட்ட திறிமூர்த்திகள் முதலான தேவர்கள் மெய்யான தேவர்களாயிருக்கிறார்களென்று சொல்லுகிறதந்தவிர, மண்ணினாலேயும் மரத்தினாலேயும் கல்லினாலேயும் பொன், வெள்ளி, செம்பு, பித்தளை முதலான பஞ்சலோகங்களினாலேயும் உண்டாக்கப்பட்ட விக்கிரகங்களை சுபாவமாய்த் தேவர்களென்று சொல்லவும் எண்ணவும் கூடாது. ஆனால் முன்சொல்லப்பட்ட சிலைகளும் சுருபங்களும் திறிமூர்த்திகளுடைய அடையாளமாயிருக்கிறதினாலே பராசுபுஸ்துவுக்குச் செய்யத்தக்க நமஸ்காரம், பூசை, யற்சனை, ஆராதனை விக்கிரகங்களுக்குப் பண்ணவேண்டியிருக்கிறதென்றார்கள்.

உலோகத்தார் சொல்லுகிற போக்குகளைக் கேட்ட குருசுவாமியவர்கள் திருவுளம்பற்றினதாவது: உலோகத்தார் நம்மாலே சொல்லப்பட்ட நியாயப்பிரதித்தமான திஷ்டாந்திரமாயிருக்கிறதென்று கண்டு அதைப் பிரட்டி விபர்த்தமான போக்குகளைச் சொல்லுகிறார்களொழிய மற்றப்படியல்ல. அவ்வண்ணமே அக்கியானிகளெல்

லாரும் ஏறக்குறைய விக்கிரகங்கள் மெய்யான தேவர்களாயிருக்கிறதென்றும் சிலைகளிலே விஷ்டிணு, ருத்திரன் முதலான தேவர்களுக்குத் தென்றும் விசுவசித்தினிலே முன் சொல்லப்பட்ட விக்கிரகங்களுக்கு நெய்வேத்தியம், பூசை, பவி முதலான வழிபாடுகளைப் பண்ணுகிறார்கள்.

ஆனபடியினாலே இப்போதைக்கும் உலோகத்தார் தாங்கள் தப்பிப்போகிறதற்கு விதித்த நியாயத்தைப் பார்க்கும்போது, அவர்களுடைய வேதப் புராணங்களிலே வர்ணிக்கப்பட்ட தேவர்களுடைய சபாவத்தைப் பத்துமபத்தாய் விசாரித்தால் பிர்மா, விஷ்டிணு, ருத்திரன் முதலான தேவர்கள் தானுயிராமல் வேறே காரணத்தினாலே வந்தார்களென்று பிரசித்தமாய் ஒப்பிவிக்கலாம். அதெப்படியென்றால், உலோகத்தார் சொல்லுகிறப்போலே :

சுலோபம்.

சித்திடைக்கொல்கி துடங்குந் திருவயிற்றி லொருத்தி பெற்றெடுக்குந் திருப்பிள்ளைகள் மூவரம் மூவரையும் கற்றிடச்சொன்ன தொழிலொரு மூன்று வவ்விக்கடைக்கால செதிடச்சொன்ன பிள்ளைக்கவளே யம்மையும் தேவியுமே. இந்தச் சுலோபத்திலே உண்டான அர்த்தங்கள் எல்லாம் சொல்லலாம். நாம் வெளிப்படுத்துகிறதும் அடுத்த சில விசேஷங்களையும் மாத்திரம் சொல்லிக்காட்டுவோம்.

அதெப்படியென்றால், பூர்வகாலத்திலே ஒரு பாரசத்தியானவள் பிர்மா, விஷ்டிணு, ருத்திரனைப் பெற்றுப் படைக்கிறதும் இரட்சிக்கிறதும் சங்கரிக்கிறதும் என்கிற இந்த மூன்று தொழில்களைத் தனித் தனியே ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கு விசேஷமான வரத்தைக் கொடுத்தாளாம். ஆனபடியினாலே பிர்மா, விஷ்டிணு, ருத்திரன் தங்களுக்குண்டான ஸ்திதியையும் பிலத்தையும் சமார்த்தியத்தையும் சபாவமாய்க் கொண்டிராமல் பாரசத்திகையிலே வாங்கினார்களென்றும், அவளிடத்திலே பிறந்தார்களென்றும் படைத்தல், இரட்சித்தல், அழித்தல் இம்மூன்று பிரதான வரங்கள் பாரசத்தியினாலே வந்ததென்று பிரசித்தமாகும். ஆனபடியினாலே மெய்யான தேவனாய் இருக்கிறதற்கு வேறே காரணத்தினாலே இராமல் தானாய் இருக்கவேண்டியிருக்கச் செய்தே, பாரசத்தியினாலே வந்த பிர்மா, விஷ்டிணு, ருத்திரன் தானாய் இருக்கவில்லையென்று நிச்சயிக்கக்கூடவோம்.

இதல்லாமல் உலகத்தாருடைய வேதத்திலே பிர்மா, விஷ்டிணு, ருத்திரன் வேறே வகையோடே வந்தார்களென்று சொல்லியிருந்தாலும் ஆதிகாரணத்தினாலே உண்டாக்கப்பட்டவர்களாய் இருக்கிறார்களென்று எழுதியிருக்கிறதாம். அதெப்படியென்றால், ஆதிகாரணமாகிற பராபர வஸ்துவானவர் உலகத்தை உண்டாக்கச் சித்தமாயிருக்கிறபடியால் அநாதியாயிருக்கிற தண்ணீரிலே குழத்தை ஒரு மரத்தினுடைய இலையை உண்டாக்கி இப்படிப்பட்ட குழத்தையின் காலினுடைய பெரு விரல் வாயிலே வைத்துத் தன்னைத் தான் அசைத்ததினாலே அவனுடைய வுத்தியிலே நின்று தாமரைப் பூவாகப் பிறப்பட்டு அந்தத் தாமரையிலே நின்று விஷ்டிணு பிறந்தானென்று சொல்லியிருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட விருத்தாந்தத்திலே அடங்கியிருக்கிற அநேகம் அபத்தங்களை விட்டு ஏப்படியானாலும் விஷ்டிணுவென்கிறவன் தானும் வராமல் பராபர வஸ்துவினாலே உண்டாக்கப்பட்டவனாய் இருக்கிறானென்று திஷ்டாந்தமாச்சது. இந்தப் பிரகாரமாக விஷ்டிணு தாமரைப் பூவில் நின்று பிறந்தானென்றும் அடையாளமாகத் தினன் தினஞ் சித்திரக்காரர் அவனுடைய காலிலே மலர்ந்திருக்கிற தாமரைப் புஷ்பத்தை எழுதுகிறார்கள். இதன்றியே ருத்திரன் முதலான தேவர்களுடைய விஷ்பத்திலே யோகிக்கக்கூடவோம்.

கடைசியிலே முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் பிறந்த விசேஷத்தை அறிய மனதுண்டானால், சம்பயாகத்திலே சொன்னாலுக்குவசமாய் முனியிஸ்பரன் சொன்ன விசேஷத்தை உற்றுக்கேளுங்கள்: விஷ்டிணுவினாலே முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களானார்கள். கருடனும் மண்ணும் பிரமாதி தேவரும் ஆதித்திய சனங்களுக்குள்ளாய் தேவர்களுடைய சிஷ்டியெல்லாம் நடவாமனிற்கும், இனிசேரே பூரணங்களிலே கசிபன் என்கிறவனுக்கும் மதி பென்கிறவனுக்கும் தேவர்கள் பிறந்தார்களென்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஆனபடியினாலே தேவர்கள் எல்லாரும் பூர்வகாலத்திலே இராமல் பிறகு வந்ததினாலேயும் அவர்களுக்குத் தாய் தகப்பன் உண்டாயிருக்கிறபடியினாலேயும் தானும் இராமல் வேறே காரணத்தினாலே தோன்றினார்களென்று பிறத்தியட்சமான விசேஷமாகுமென்றார்கள்.

அத்தனுவாய்களிலே உலகத்தாருடைய வேதப் புராண சாஸ்திரப் புஸ்தகங்களை அறிந்திருக்கிற உபதேசி குருசுவாமி யவர்கள் பாதத்திலே விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது : பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரன் முதல் தேவர்கள். தேவரீர் திருவுளம்பற்றினுப்போலே வேறே காரணத்தினாலே வந்ததுமல்லாமல் இனிமேல் செத்துப்போவார்களென்று வேதப் பிரமாணத்திலே அங்கங்கே சொல்லியிருக்கிறது.

அதெப்படியென்றால், அநேகம் கோடி வருஷம் பிரமா, விஷ்டினுவினுடைய பரம ஆபுசம் முகியும். இப்படிப்பட்ட பிரமாவினுடைய பரம ஆபுச முகிந்த பிற்பாடு, ஒரு பரம ரிஷியினுடைய ரோமம் உதிர்ந்துபோம். இந்தப் பரம ரிஷியினுடைய பரம ஆபுச எல்லாம் கூடி விஷ்டினுவினுடைய ஒரு நாளுக்குச் சரி. விஷ்டினுவினுடைய பரம ஆபுச எல்லாம் கூடி ருத்திரனுடைய ஒரு நாள். இந்தப்பிரகாரமாக சகலமான தேவர்களுக்கும் பரம ஆபுச இருக்கிறதாவது தேவர்களுடைய பரம ஆபுசை விட சில பரம ரிஷிகளுடைய பரம ஆபுச அதிகரித்திருக்கிறதென்று கால சக்கரத்திலே எழுதியிருக்கிறது. ஆனால் பராபர வஸ்து அநாதியாய் இருக்கிறாரென்கிற சத்தியத்தைத் தேவரீர் வெளிப்படுத்தும்போது, அப்போது அந்தத் தேவர்களுடைய பரம ஆபுசை விஸ்தாரமாய் வெளிப்படுத்தலாமென்றான்.

இப்படிப்பட்ட அபத்தமான விசேஷத்தை எல்லாரும் கேட்கையில், குருசுவாமி அவர்கள் திருவுளம்பற்றினதாவது : யாதொரு வஸ்து அழிந்துபோனால், தானாய் இராமல் வேறே காரணத்தினாலே வந்ததென்று சகலமான சாஸ்திரிகள் சங்கேதம் பண்ணினார்கள். அவ்வண்ணமே யாதாம் ஒரு பொருள் இருக்கும்போது, லயமாய்ப் போகாதபடிக்கு பில்மில்லாதேபோனால் தான் இருக்கிறதாக்குச் சற்றுமாய் இல்லையென்று சத்தியமாகும். இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே, பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரன் சில வருஷத்திற்குப் பிற்பாடுசெத்துப்போவார்களென்றும் லயமாய்ப் போவார்களென்றும் உலகத்தார் தானே சொன்னால், அவசியமாய் திறிமூர்த்திகள் தானாய் இராமல் வேறே கிமித்தத்திலே உண்டாக்கப்பட்டவர்களென்று சந்தேகமில்லை.

இதுக்கு அப்பால் அறிபவேண்டியதாவது : உலோகத்தார்களுக்குள்ளே பேர்போன பரம ரிஷிகளுடைய தாய் தகப்பன்மாருடைய பெயரை எல்லாரும் அறிந்திருக்கிறபடியினாலேயும் அவர்களுடைய சாவு நிச்சயமாய் இருக்கிறபடியினாலேயும் இந்த ரிஷிகள் தானாய் இராமல் வேறே காரணத்தினாலே பிறந்தார்களென்று சொன்னால், தேவர்களும் தானாய் இராமல் வேறே கிமித்தங்களினாலே தோன்றினார்களென்று சொல்லக்கடவோம். ஆனபடியினாலே உலகத்தாருக்குள்ளே பூர்வ காலத்திலே இருந்த கவியீசரன் சொன்னதாவது :

பிறந்திற்கும் தெய்வப் பிணங்களைக்கொண்டு ஆண்டேன்; அறந்தழைக்கும் கோண சிரியானே பிறந்திறவாது உன்னைப் புகழ்ந்தேன் உனக்கு அடிமைபானவர்கள் தன்னைப் பணிவது அல்லாற்றான். இதுக்கு அர்த்தமேதென்றால், பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரன், தேவேந்திரன் முதலான தேவர்களுக்குப் பிறப்பும் இறப்பும் உண்டாயிருக்கிறதினாலே, இப்படிப்பட்டவர்களை வணங்காமல் பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாத தேவனை நமஸ்கரிப்பேனென்று அர்த்தமாகும்.

இம்மைவரைக்கும் நம்மாலே சொல்லப்பட்ட நியாயங்கள் எல்லாமல்லாமல் பிரமா, விஷ்டினு, தேவர்கள் முதலானவர்கள் படைக்கப்பட்டவர்களாய் இருக்கிறார்களென்று ஒப்பிவிக்கத்தக்கதாக வேறே ஸ்திரமுள்ள இரண்டு நியாயங்களை சங்கேதமாய் வெளிப்படுத்துவோம். அதெப்படியென்றால், பிரமா, விஷ்டினு முதலான தேவர்கள் நாலு சிரசும், அஞ்சு சிரசும், ஆறு சிரசும் கொண்டிருக்கிறார்களென்றும் வேதப் புராணங்களிலே சொல்லியிருக்கிறதுத் தவிர சித்திரக்காரன் மேற்சொல்லப்பட்ட தேவர்களை இந்த விசேஷத்தோடே தேர்களிலேயும் தேவாலயங்களிலேயும் எழுதுகிறான். ஆனால் நாலு, அஞ்சு, ஆறு தலை உண்டாயிருக்கிறதினால், இப்படிப்பட்ட தலைகள் மட்டோடேயிருக்கிறபடியினாலே அவசியமாய் வேறே காரணத்தினாலே வந்ததென்று நிச்சயிக்கக்கடவோம்.

அவ்வண்ணமே கண்டிப்புள்ள வஸ்து மட்டோடே யிருக்கும் போது, இப்படிப்பட்ட அளவு பிரமாணத்துக்குக் காரணமெதென்றால், இந்த வஸ்துவை உண்டாக்கினவன் இம்மாதிரம் உண்டாக்கினென்று சொல்லுகிறாப்போலே பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரன்

முதலான தேவர்களுக்கு நாலு, அஞ்சு, ஆறு தலை உண்டாக்கிற துக்குக் காரணத்தைப் பத்தும் பத்தாய் விசாரித்தால், இந்தத் தேவர்களை உண்டாக்கினவன் இம்மாதிரும் உண்டாக்கினான் என்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே, அக்கியானிகள் வணங்குகிற தேவர்கள் தானாயிராமல் வேறே நிமித்தத்தினாலே பிறந்தார்களென்று சந்தேகமில்லை.

இந்தக் கெட்டியான நியாயத்தை சுவாமியவர்கள் திருவுளம் பற்றினவுடனே, உபதேசி விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது: நான் சிறுபத்திலே துவக்கி அஞ்ஞானிகளுக்குள்ளே சஞ்சாரம் பண்ணினதினாலே, இந்தக் காரியத்திலே அவர்களுடைய துறக்குணத்தை அறிந்திருக்கிறேன். ஆனபடியினாலே தேவரீர் திருவுளம்பற்றின நியாயம் கெட்டி நியாயமாயிருந்தால், பற்பல மனுஷவதார நிமித்தமாக நாலு, அஞ்சு, ஆறு தலை தேவர்களுக்கு வந்ததொழிய மற்றப்படியல்லவென்று சாதிப்பார்களானால், இந்தப் பிறத்தியுத்தாரத்தை எளிதாய் ஆக்கேபிக்கலாமென்று சொன்னதற்கு சூருசுவாமியவர்கள் அருளிச்செய்ததாவது.

மனுஷாவதாரத்தின் நிமித்தமாக நாலு தலை, அஞ்சு தலை, ஆறு தலை தேவர்களுக்கு வந்ததென்று சொல்லுகிறது புத்திக்கும் நியாயத்துக்கும் ஒவ்வாததாயிருக்கிறதினாலே, பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரன் முதலான தேவர்களுடைய சுபாவ சுருபத்தை வேதப் புராணங்களினாலே வர்ணிக்கும்போது சொல்லப்பட்ட தேவர்களுக்கு நாலு தலையென்றும், அஞ்சு தலையென்றும், ஆறு தலையென்றும் சுபாவத்திலே சொல்லியிருக்கிறது. ஆனபடியினாலே உலோகத்தார் நம்முடைய நியாயத்துக்கு பிரத்தியுத்தாரம் சொல்லமாட்டாமல் பிரசித்தமான தப்பறை சொல்லுகிறார்கள்.

ஆனால் இப்படிப்பட்ட தேவர்களுக்குச் சுபாவமாய் நாலு தலை, அஞ்சு தலை இல்லையென்று விசாரித்துக்கொள். தேவர்களுக்குச் சுபாவமாய் திருமேனி உண்டென்று உலகத்தார் எல்லாரும் சொல்லுகிறார்கள். அவ்வண்ணமே சரீரம் தேவர்களுக்கு இல்லாதேபோனால், போக பாக்கியங்களை அநுபவிக்கமாட்டார்களென்று வெட்கமில்லாமல் சொல்லுகிறார்களே. இந்தப் பயித்தியமான விசேஷத்தைத் தள்ளுகிறதற்குச் சமயமில்லாததினாலே, இப்போது யோசிக்கத்தக்கதாவது: போக வாழ்வுகளை அநுபவிக்கிறதற்குத் தேவர்களு

டைய சரீரம் மட்டோடேயிருக்கவேணுமானபடியினாலே, இந்தச் சரீரத்தினுடைய அளவு பிரமாணம் வேறே காரணத்தினாலே வரவேண்டியிருக்கிறது.

கடைசியிலே உலோகத்தார் தானே திரிமூர்த்திகளும் மற்றுமுண்டாகிய தேவர்களும் பாபர வஸ்துவாகிற ஆதி காரணத்தைத் தேடிக்கொண்டு இப்படிப்பட்ட ஆண்டவருடைய பெருமையையும் மகிமைமையும் சுபாவத்தையும் கண்டுபிடிக்கமாட்டாதே போனார்களென்று வேதாந்திரங்களை அறிந்திருக்கிறவர்களும் சாஸ்திரிகளும் வித்துவாங்கிஷ்டரும் எழுதிவைத்தார்கள். ஆனபடியினாலே பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரன் முதலான தேவர்களல்லாதே தேவாதிகாரமுண்டானால், அவசியமாய் மேற்படி சொல்லப்பட்ட தேவர்களுக்கு மேலான காரணமிருக்கிறதினாலே அவர்கள் தானாய் இராமல் வேறே காரணத்தினாலே பிறந்தார்களென்று அங்கீகரிக்கக்கூடவோம்.

அல்லது தாங்கள் தானே ஆதிகாரணமாயிருந்து ஆதிகாரணத்தைத் தேடிக்கொண்டாலும், இதுக்குச் சரியான பயித்தியமில்லை. இந்தச் சத்தியத்தை சில உவமையினாலே வெளிப்படுத்துவோம். அதெப்படியென்றால், யாதாமொருத்தன் தன் குதிரைமேல் ஏறி எங்கும் தன் குதிரையைத் தேடினால், என்ன சொல்லுவார்கள்? யாதாமொருத்தன் தன்னைத்தான் நாலு திக்கிலும் தேடினால், இதுக்குச் சரியான மதிப்பிரங்கிலும் உண்டோ? ஆனபடியினாலே பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரன் அநாதி காரணத்தைத் தேடினபோதே தானாயிராமல் வேறே காரணத்தினாலே வந்தார்களென்று பிரசித்தமான அடையாளமாச்சது.

இதுக்கப்பால் அறியவேண்டியதாவது: எல்லாத்துக்கும் கர்த்தராயிருக்கிற ஆண்டவருக்கு பிரம தேவன் முதலான தேவர்களெல்லாரும் தெண்டனிட்டு வேத மந்திரங்களினாலே ஸ்துதி பண்ணித் தங்களை இரட்சிக்க விண்ணப்பம் பண்ணினார்களென்று இராமாயணத்திலே அஞ்சாஞ் சம்கத்திலே எழுதியிருக்கிறது. இந்தப் பிரகாரமாக விஷ்டினு பரசுராம அவதாரத்தினாலே தன்னைப்பார்க்கப் பெரியவனைக்குறித்துப் பூசை யாகம் பண்ணினானென்றும் இந்தப் பூசை யாகத்தின் நிமித்தமாகச் சமுத்திரத்தைத் தள்ளுகிறதுக்கு வரத்தை வாங்கினானென்றும் பரசுராமனுடைய கதையிலே எழு

தியிருக்கிறது. பின்னையும் விஷ்டுணு ராம அவதாரத்திலே அக்கினி பகவான், சூரியன் முதலானது உளை வணங்கினென்று இராமாயணத்திலே சொல்லியிருக்கிறது. கடைசியிலே ருத்திரன் தான் செய்த பாவங்களுக்காக உத்தரிக்கிறதற்கு வருணனை மன்றாடினென்று எல்லாரும் அறிவார்களே.

ஆனதினிலே இப்படிப்பட்ட பிரமா, விஷ்டுணு, ருத்திரன் தங்களுக்குப் பிரத்திப்பட்ட வஸ்துக்களை ஆராதிக்கும்போது, தானாயிருக்கிறதென்கிற பிரதாபத்தினிலே வருகிற சகல நன்மைகளையும் அடையாமல் தங்களுடைய குறைச்சலே தீர்க்கத்தக்கதாக வெவ்வேறே பொருட்டான சாஸ்திரத்தார்களுண்டு பிரசித்தமாகும். இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே, தானாயிராத பிரமா, விஷ்டுணு, ருத்திரனை நீங்கள் வணங்காமல் தானாயிருக்கிற பராபர வஸ்துவுக்கு மாத்திரம் உத்தம ஆராதனை பண்ணிக்கொண்டு அவருடைய வித்தத்துக்கு ஏற்க நடந்து அவருக்கு ஏராத துரோகங்களைத் தள்ளிப்போட்டு அவருக்கு மிகவும் பொருத்திருக்கிற சூர்தங்களைச் செய்துகொண்டு மரண பரிபந்தம் கல்லவர்களாய் இருப்பீர்களாக.

கடவுள் அசரீரி. இ-ம் சல்லாபம்.

ஞான உபதேசத்தைக் கேட்கத்தக்கதாகக் குறித்த ஸ்தலத்திலே எல்லாரும் வந்து சேர்ந்த பிறகு, அவர்களுக்குள் ஒருத்தன் குருசுவாமியவர்களைப் பார்த்து விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது: இந்தத் தோப்பிலே வெகு நேற்றியுள்ள சித்திரச் சாவடிக்கெண்டு இந்தச் சீர்மையிலுண்டான உலகத்தார் வணங்குகிற அநேக தேவர்களுடைய சரூபங்களை மிகுந்த பிரயாசத்தோடே சித்திரக்காரர் எழுதிவைத்தார்கள்.

அதெப்படியென்றால், பிரமா நாலு தலையோடேயும், ருத்திரன் அஞ்சு தலையோடேயும், குமரசாமி ஆறு முகத்தோடேயும், விஷ்டுணு திருப்பால் கடலிலே சேஷன்மேலே பள்ளிகொண்ட பாவினையாகவும், விநாயகன் தும்பிக்கையோடே மகா சூகூட்டானே வரணித்திருக்கிறதுந்தவிர விஷ்டுணுவுடைய பத்து அவதாரமாகிற மட்ச,

கூரம, வராக, நரசிங்கம், வாமன், பரசுராமன், பெலபத்திரராம, கிஷன், கலி ஆக பத்தவதாரங்களுக்கு வெகு பிரகாசமுள்ள வர்ணங்களினாலே யெழுதியிருக்கிறதும்ல்லாமல் அந்தந்தத் தேவர்களுடைய ஆயுதங்கள், ஆபரணங்கள், வாகனங்கள் முதலான அடையாளங்கள் ஒழுங்காக எழுதிவைத்திருக்கிறதென்றும்.

அத்தனாவாயிலே குருசுவாமியவர்கள் திருவுளமபற்றினதாவது: அந்தகாரத்துக்குள் அமிழ்தியிருக்கிற உலோகத்தார்கள் பராபரவஸ்துவினுடைய அசரீரியான அளவில்லாததனத்தைக் கண்டுபிடிக்கமாட்டாமல் தாங்கள் வணங்குகிற தேவர்களுக்குச் சரீரத்தை வரணித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த அக்கியானம் எந்த விதமாய் வந்ததென்று சொல்லிக்காட்டுகிறதற்கு முன்னே, கடவுளுக்குச் சரீரமில்லையென்று ஸ்திரமான் நியாயங்களினாலே ஒப்பிவிப்போம்.

அதெப்படியென்றால், பராபரவஸ்துவுக்குச் சரீரமுண்டானால், ஒன்றில் அந்தச் சரீரம் அளவில்லாததாயிருக்கிறது; ஒன்றில் மட்டோடேயிருக்கிறது. எந்த விதமாக பிரத்தியுத்தாரஞ் சொன்னாலுங் கடவுளுக்குச் சபாவமாய் சரீரமிருக்கக்கூடாதென்று பிரசித்தமாய் ஒப்பிவிக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட பராபர வஸ்துவினுடைய சரீரம் அளவில்லாததாயிருந்தால், அவ்வளவு பிரமாணங் கண்டிப்புள்ள வஸ்துவினிடத்திலே உண்டானதெல்லாம் சாஸ்திரிகள் ஒப்பிவிக்கிற எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத அபத்தங்களை கடவுளுடைய சரீரத்திலே காணலாமென்று சொல்லுகிறதுந்தவிர இப்படிப்பட்ட சரீரம் நிசமானதுமாயிருக்கும்.

அதெப்படியென்றால், சரீரம் அளவில்லாததாயிருந்தால் ஒன்றில் அவையவங்கள் மட்டில்லாததாயிருக்கும், ஒன்றில் மட்டோடேயிருக்கும்; தலையும் காலும் கையும் அளவில்லாததாயிருந்தால், ஒரு விரல் முதலாய்ச் சரீரத்துக்குச் சரியாயிருக்கும்; காது, மூக்கு முதலான அவையவங்களெல்லாம் சரீரத்துக்குச் சரியாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட அபத்தம் முழு பயித்தியகாரன் முதலாய்ச் சொல்லமாட்டாததினாலே, சரண சாரதியாகிற கை, கால் முதலான அவையவங்கள் மட்டோடேயிருக்கிறதென்று சொன்னால், சரீரம் அளவில்லாததாயிருக்கச்செய்தே முன் சொல்லப்பட்ட சரண சாரதிகள் அளவி

ல்லாத சரீரத்திலே இருக்கிறபடியினாலே, அவலட்சணமானதுமாய்
சீரமானதுமாயிருக்கும்.

அவ்வண்ணமே மட்டுள்ள வஸ்துவுக்கும் அளவில்லாத வஸ்துவுக்கும் மட்டில்லாத தூரமும் பாஸ்பரமுண்டாயிருக்கிறபடியினாலே மட்டுள்ள அவையவங்கள் மட்டில்லாத சரீரத்திலேயிருக்கிறது அளவில்லாத அபத்தமாயிருக்குமொழிப மற்றப்படியல்ல. இந்தச் சத்தியத்தைப் பிரசித்தமான உவமையினாலே ஒப்பிவிப்போம். அதைப்படியென்றால், மனுஷருடைய சரீரம் தவரையிலேயிருந்து நட்சத்திரங்கள்மட்டும் நீளமாயிருக்குதென்று விசாரித்துக்கொள்ளுங்கள்; இப்படிப்பட்ட விஸ்தீரணமான சரீரத்திலே மூக்கு மாத்திரம் ஒரு சாண் நீளமாயிருந்தால், எல்லாரும் பரியாசம் பண்ணுகிறதற்கும் நகைக்கிறதற்கும் காரணமாயிருக்குமொழிப மற்றப்படியல்ல. மூக்கினுடைய விஷயத்திலே யோசித்தாப்போலே மற்றுண்டான அவையவங்களிலே யோசிக்கலாம்.

ஆனால் இந்த இராக்ஷதனுடைய சரீரத்துக்கும் அவலட்சணமான மூக்குக்கும் அளவில்லாத தூரமில்லாததினாலேயும் பராபர வஸ்துவினுடைய மட்டில்லாத சரீரத்துக்கும் அநினுடைய மட்டுள்ள அவையவங்களுக்கும் அளவில்லாத வேற்றுமை உண்டாயிருக்கிறதினாலேயும் இராக்ஷதனுடைய அவலட்சணமான சரீரமானது பராபர வஸ்துவினுடைய அளவில்லாத சரீரத்தைப்பார்க்க மிகவும் அழகுள்ளதுமாய் இணக்கமுள்ளதுமாய் அந்தமுள்ளதுமாய் இருக்குமென்று சந்தேகமில்லை. இப்படிப்பட்ட அபத்தங்களையும் பயித்தியத்தோடே கலந்திருக்கிற வேறே அனேகம் விசேஷங்களைபுஞ் சொல்லாதபடிக்குப் பராபர வஸ்துவுக்கு அளவில்லாத சரீரமில்லையென்று அங்கீகரிக்கக்கடவோம்.

ஆனால் பராபர வஸ்துவுக்கு மட்டுள்ள சரீரமென்று சொன்னால், இப்படிப்பட்ட சரீரத்தினுடைய அவையவங்களை ஆண் வகையோடேயும் கூடுகிறதுக்குஞ் சேருகிறதுக்கும் அந்தச் சரீரமல்லாமல் வேறே காரணம் வேண்டியிருக்கிறதென்று பிரசித்தமாகும். இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே தானாயிருக்கிற வஸ்து வேறே காரணத்தினாலே வரக்கூடாதென்கிறதினாலே பராபர வஸ்துவுக்கு மட்டுள்ள சரீரமில்லையென்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

இதன்றியே பிரமாதிகள் நியானிக்கிற நன்மைகளுக்குள்ளே கலப்பில்லாமல் அகண்டமாயிருக்கிறதென்கிறது உத்தம நன்மையாய் இருக்கிறதினாலே, சகல நன்மையாய் இருக்கிற பராபர வஸ்துவினிடத்திலே அகண்டமென்கிற நன்மை அவசியமாய் இருக்க வேணுமானபடியினாலே பராபர வஸ்துவானவர் சரீரத்தினுடைய கலப்பில்லாமல் முழுதும் அசரீரியாய் இருக்கிறாரென்று தப்பில்லாத சத்தியமாகும்.

இப்படிப்பட்ட சத்தியமான விசேஷமானதுகளைப் பாவிகள் விசாரியாமல் பராபர வஸ்துவானவர் கற்பித்தருவிய கற்பனைகளை மீறி எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத பாவ தொஷங்களைக் கட்டிக் கொண்டதினாலேயும், விசேஷமாய் தூர்க்கந்த மோகத்தின் சேற்றிலே அமிழ்த்தியிருந்தபடியினாலேயும் புத்தி மயங்கிப்போய் பராபர வஸ்துவினுடைய அசரீரியாயிருக்கிற மட்டில்லாத மகிமையைக் கண்டுபிடிக்கமாட்டாமல் பஞ்சேந்திரியங்களினாலே மாத்திரம் கிரிமிக்கத்தக்க வஸ்துகளைப்போலே பராபர வஸ்துவையும் விதித்தார்கள். இந்தச் சத்தியத்தை மகாத்துமாவானவர் ஒரு திருஷ்டாந்தரத்தினாலே வெளிப்படுத்தினார்.

அதெப்படியென்றால், நாலு கண் தெரியாதவர்கள் யானையினுடைய சுருபம் இன்னதென்று அறியத்தக்கதாக தாற்பரியமாயிருந்து யானையின் கிட்டப்போய் அதனுடைய காதை ஒருவன் தொட்டுப்பார்த்ததிலே, யானை முறம்போல் இருக்கிறதென்று விசாரித்தான். வேறேயொருவன் யானைக் காலைத் தழுவினதினாலே, யானை உரலுடைய சுருபமென்று மனதிலே எண்ணிக்கொண்டான். மூன்றாம் குருடனோவென்றால் யானையினுடைய தும்பிக்கையைப் பிடித்ததினாலே, யானை உலக்கைச் சுருபமாய் இருக்குதென்று மனதிலே சிச்சயித்தான், கடைசியிலே நாலாங் குருடன் யானையினுடைய வாலை நன்றாய்த் தொட்டுப்பார்த்ததினாலே, யானை வசியமாய் தடிபோல் இருக்குதென்று ஸ்தாபித்தான். அதின்பிறகு இந்த நாலு கண் தெரியாதவர்கள் இப்படிப்பட்ட அபத்தமான விசேஷங்களை விசுவசித்ததுந்தவிர யானையை ஒருக்காலும் காணாத அநேகம் பேர்களுக்கு யானையினுடைய தாறுமாறான சுருபத்தைப் படிப்பித்தார்கள்.

இந்தப்பிரகாரமாக பாவத்தின் நிமித்தமாக மதிகெட்ட பா
விகள் புத்தியினுடைய கண்களிலே பராபர வஸ்துவினுடைய அச-
ரீரித்தனத்தை மனதிலே தரிக்கமாட்டாமல் சரீரத்தினுடைய
கண், வாய், கை, கால் முதலான பஞ்சேந்திரியங்களுடைய எத்தன
ங்களினாலே கண்டுபிடிக்கலான கண்டிப்புள்ள பிரமாணத்தோடே
கூடின பொருட்களைப்போலே கடவுளை வருணிக்கிறார்கள். இந்தப்
பிரகாரமாக அவனுக்கு நாலு தலையென்றும் இவனுக்கு அஞ்சு தலை
யென்றும் ஆறு தலையென்றும் இவனுக்கு ஆறு முகமென்றும் அவ-
னுக்கு மூன்று கண்ணென்றும் அந்த வாகனம், இந்த வாகனமென்-
றுஞ் சொல்லிக்கொண்டு திரிகிறார்களென்றார்.

இந்தப் பிரபந்தத்தைக் கேட்ட உபதேசிகளுக்குள் ஒருவன்
விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது: தேவரீர் வெளிப்படுத்தின சத்தி
ய விசேஷத்தை பூர்வ காலத்திலிருந்த வித்துவாங்கிஷன் ஒருத்-
தன் இந்த ஒரு சுலோபத்திலே சொல்லிக்காட்டினான். அதைப்படி-
யென்றால், ஞானக் கபடக்காரன் சொன்னது:

விழியில்லாதவர் சில பேர் வேஷங்காண
விருப்பமுடன் செவி துதிகை யிரு பாதம்
வழுவுறுவா முடலினைக் கரத்தால் நோக்கி
வாரண மிவ்வானெவே மிதித்துத் தம்மில்
இழிவினுடன் தனித் தனியே முன்கண்ட வாரண
யானையினேரியம்பி யலைந்திடுவர்போலும்
பழிநொறுஷங் கபடனெறி சமயத்தோரும்
பாவியல வெவ்வேறென்று பகரும்வாரே.

இதுவுமல்லாமல் சகலமான வேதப் புராணங்களிலேயும்
வித்துவாங்கிஷர் எழுதின பிரபந்தங்களிலேயும் அந்தத் தேவர்களு-
டைய போசனமும், ஆபுதமும், ஆபரணமும் வருணித்திருக்கிறது.
இதெல்லாத்தையும் சங்க்ஷேபமாக ஒரு கவிசுரன் வெளிப்படுத்தி-
னான், அதைப்படியென்றால்:

சிறுவன்னைப்பயறு சென்னலக்கடுகு
மறுதிகிரிதென்று வேதஞான மாலுக்குங்
கற்றாளம் பூவே கறி.

இதுக்கர்த்தமென்றால், சிவனுக்குச் சிறு துண்டனீகரி, பெ-
ருமானுக்கு வானையாகிற தயிரு, பிரமாவுக்குச் சென்னல்லரிசி சா-

தம், ஈசுரனுக்குக் கருகாகிற வால் கால் விஷம், பெருமானுக்குக் கட-
வாகிற மண் சாதம்.

ஆபுதங்களோவென்றால், ஈசுரனுக்கு ஆபுதம் அறிபாகிற மானு-
மபூவும், விஷ்டேனுவுக்கு அதிகாரியாகிற சக்கராயுதம், பிரமாவுக்கு
ஆபுதம் தெண்டு. பின்னையும் ஆபரணங்களோவென்றால், பெருமா-
னுக்கு ஆபரணம் இரற்றினமணி, பிரமாவுக்கு நால், ஈசுரனுக்கு அ-
ரவமாகிற பாம்பு. கடைசியிலே தேவர்களுடைய வாக்கமென்றோ-
ல், பிரமாவுக்கு வாகனம் அன்னம், பெருமானுக்கு புள்ளாகிற
கெருடன், ஈசுரனுக்கு வேராகிற எருது. இதன்மீயே இவர்களு-
டைய இருப்பிடங்களென்றால், சிவனுக்கு இலங்கை, பெருமா-
னுக்கு சமுத்திரம், பிரமாவுக்கு தாமரைப்பு.

இதெல்லாமிப்படியாகையில், மனுஷரைப் போலே சம-
பிரமாய் சாப்படுகிறவர்களும் ஆபுதங்களைக் கொண்டிருக்கிறவர்க-
ளும் ஆபரணங்களைத் தரித்திருக்கிறவர்களுமாய் அங்கங்கே உட்-
கார்த்துகொண்டிருக்கிறவர்களுக்குக் கண்டிப்புள்ள பிரமாணத்-
தோடே கூடியிருக்கிற சரீரம் உண்டாயிருக்கிறதென்று பிரசித்த
மான சத்தியமாகும். இதெல்லாம் பிரசித்தமாயிருந்தாலும் ஒரு
நாள் இந்தச் சீர்மையில் பிறந்திருக்கிற ஒரு சாஸ்திரியோடே நான்
தற்கம் பண்ணுகிறபோது, இந்தத் தேசத்தார் வணங்குகிற தேவர்க-
ளுக்குச் சரீரம் உண்டென்று வேதப் புராணங்களிலே சொல்லியி-
ருந்தாலும் இந்தச் சரீரமெல்லாம் பல பல அபதாரங்களிமித்-
தமாக வந்ததென்று அந்தச் சாஸ்திரியானவன் சொன்னதும் தவிர
உலகத்தாருடைய வேதத்திலே தேவன் அசரீரியாய் இருக்கிறதெ-
ன்று பல பல உதாரணங்களினாலே ஒப்பிவிக்கப்பட்ட விசேஷ-
மாகுமென்று சலஞ்சாதித்தான்.

அந்த நவாயிலே குரு சுவாமி அவர்கள் அருளிச்செய்ததாவ-
து: இந்தச் சாஸ்திரியானவன் சொன்ன விசேஷத்தை மூன்று பிறத்-
தியுத்தாரத்தினாலே எளிதாய் ஆகேஷிக்கலாம். அதைப்படியென்-
றால், இந்தச் சீர்மையிலே பிறந்திருக்கிற ஜனங்கள் சரீரத்தினுடைய
சுபாவத்தையும் குணங்களையும் கண்டுபிடியாமல் கண்டிப்புள்-
ள வஸ்துக்கள் அசரீரியாயிருக்குதென்று சொல்லுகிறார்கள்.

இந்தப் பிரகாரமாக அந்தந்த வேதப்பிராணங்களில் பராபர வஸ்து முதலாம் அசீரியாயிருக்குதென்று சொன்னதுக்குப் பிற்பாடு ஆகாசத்தைப்போலே இருட்டுள்ள அறைக்குள்ளே பிறவே சம்பண்ணுகிற சூரியனைப்போலேயும் அதிநுடைய கதிர்களைப் போலேயும் சரீரத்தைக்கொண்டிருக்கிறதென்று எழுதியிருக்கிறது; இதுவெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே, ஆகாயமும் சூரியனுடைய கதிர் அளவு பிரமாணத்தோடே கூடினதாயிருக்கிறபடியினாலே பராபர வஸ்து அசீரியாயிருக்கிறதென்று காண்பிக்கிறது; ஆனால் பராபர வஸ்துவை வருணிக்கிறதிலே இந்தத் தேசத்திலுண்டான கிரந்த கர்த்தாக்கள் மயங்கிப்போய் அசீரித்தனத்தைக் கண்டுபிடியாமல் போனாலும் பிர்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் முதலானவர்களுக்குச் சரீரமில்லையென்றெப்படிச் சொல்லுவார்கள்.

இதுசுப்பால் அறியவேண்டியதாவது: உன்னோடே தர்க்கம்பண்ணின சாஸ்திரியானவன் பற்பல அவதாரங்களினிமித்தமாகத் தேவர்களுக்குச் சரீரம் வந்ததென்று சொன்ன விசேஷமானது பிரசித்தமான தப்பறையாயிருக்குதென்று திஷ்டாந்தமாக ஒப்பிக்கலாம். அதெப்படியென்றால், பற்பல அவதாரங்களினிமித்தமாக வெவ்வேறே சரீரங் கொண்டிருக்கிறதென்று சொன்னாலும் இந்த அவதாரங்கள் தவிர பிர்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் சுபாவமா பெப்படியிருக்கிறார்களென்று கேட்டால், இத்தேசத்தார் எல்லாரும் பின்னபேதகமில்லாமல் இப்படிப்பட்ட அப்படிப்பட்ட சரீரங் கொண்டிருக்கிறார்களென்று சொல்லுகிறார்கள்.

இதெல்லாம் அதிகமதிகமாய் விளங்கத்தக்கதாக அறியவேண்டிய விசேஷமாவது: பிர்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் முதலான தேவர்கள் உலகத்தார் சொல்லுகிறப்போலே தங்களுடைய மோகூஸ்தலங்களிலே தங்களுடைய மகிமைப் பிரதாபங்களையும் சுபாவ குணங்களையும் மோகூவாசிகளுக்குக் காண்பிக்கிறார்கள். ஆனால் இப்படிப்பட்ட மோகூ விராச்சியத்திலே முன் சொல்லப்பட்ட தேவர்கள் சுபாவமாய்ச் சரீரத்தைக் கொண்டிருக்கிறார்களென்று அந்தந்த வேதப்பிராணங்களிலே சொல்லியிருக்கிறது.

அதெப்படியென்றால், சொற்கத்திலே இருக்கிற தேவேந்திரன் மற்றும்முண்டான முப்பத்தி முக்கோடி தேவர்களுமெண்ணிக்கைக்

குள்ளடங்காத பலஸ்திரிகளோடே புணர்ச்சி பண்ணுகிறதும் வைகுண்டத்திலே விஷ்ணு அநேகம் பெண்களோடே இருக்கிறதும் கைலாசத்திலே ருத்திரன் பார்வதி மற்றும்முண்டான ஸ்திரிகளோடே இருக்கிறதாவதிர சிலபேர்கள் அவன் முன்பாகக் கொளுத்தியிருக்கிற தீவெட்டிகளைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தே வேறே பேர்கள் அவனுக்கு விசிறியினாலே வீசுகிறதும் பிர்மலோகத்திலே சூரஸ்வதி பிர்மாவுக்கு ஊழியம் பண்ணுகிற அன்னம் முதலான துகள் முன் சொல்லப்பட்ட தேவர்களுக்குச் சுபாவமாய்ச் சரீரமுண்டென்று பிரசித்தமாய் ஒப்பிவிக்கிறது.

இதுவெல்லாம் அறிந்திருக்கிற அநேகம் அக்கியானிகள் தங்களுடைய தேவர்களுக்குச் சரீரம் உண்டென்று சொன்னாலும் முன் சொல்லப்பட்ட சரீரங்கள் திவ்விய சரீரங்களாயிருக்கிறதென்று சாதிக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தப் பிரத்தியுத்தாரம் சொல்லுகிறதிலே தங்களுடைய புத்திக் குறைச்சலேக் காண்பிக்கிறார்களென்று மறப்படியல்ல. அவ்வண்ணமே முன் சொல்லப்பட்ட திவ்விய சரீரங்கள் கண்டிப்புள்ள பிரமாணத்தோடே கூடின சரீரங்களாயிருக்கிறபடியினாலே தேவ சுபாவத்துக்கு பாஸ்பரமுமாய் ஒவ்வாததுமாயிருக்கிறதென்று சத்தியமாகும்.

இதெல்லாமல் எந்தவிதமாக முன் சொல்லப்பட்ட தேவர்களுடைய சரீரங்களை எந்தவிதமாக ஸ்துதித்தாலும் திவ்வியமான சரீரமென்று சொல்லாமல் அவலட்சணமான கர்மாதாரகருடைய துர்க்கந்த சரீரங்களைப்பார்க்கக் கெட்ட சரீரமென்று சொல்லவேணுமே யொழிய மறப்படியல்ல. அதேதென்றால் முன்சொல்லப்பட்ட தேவர்கள் பண்ணின அக்கிரமங்களையும் தாறுமாறுகளையும் நினைக்கும் போது அழிந்துபோகிற மிருகங்களுடைய சரீரங்களுக்கு மிகவும் கீழ்த்தரமானதாயிருக்கிறதென்றும் அறியப்பட்ட விசேஷம்.

இந்தப்பிரசங்கத்தைக் குருசுவாமியார் அவர்கள் முகித்த பிற்பாடு உபதேசிகளுக்குள் ஒருவன் விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது: இந்தச் சீர்மையில் உண்டான ஜனங்கள் ஆராதிக்கிற தேவர்களுக்குச் சரீரம் உண்டென்று இத்தனை நியாயங்களினாலேயும் உதாரணங்களினாலேயும் ஒப்பிவிக்கத்தக்கதாகத் தேவரீர் பிரயாசப்படுவானே? உலோகத்தார் தானே வலிய தங்களுடைய தேவர்களுக்குச் சரீரம்

உண்டென்று சொல்லுகிற தந்தவிர இப்படிப்பட்ட தேவர்களுக்குச் சரீரம் இல்லாதேபோனால் செல்வ பாக்கியங்களை அதுபவிக்க மாட்டார்களென்று கெட்டியாக விசுவசிக்கிறார்கள்.

ஆனால் இப்படிக்கொத்த பயித்தியமான விசேஷத்தை அனேகம் விசை தேவரீர் ஆசேஷித்ததினாலே, விசேஷமாய்ப் பராபரவஸ்துவானவர் அளவில்லாத நன்மையை அதுபவிக்கிறதென்கிற சத்தியத்தைத் தேவரீர் வெளிப்படுத்தும்போது சரீரம் தேவையில்லை பொன்று கெட்டியுள்ள நிபாயங்களினாலே ஸ்தாபித்திரென்கிறதற்காக இந்த விஷயத்திலே பிரசங்கம் பண்ணினது போதும்.

கடைசியிலே தேவரீருடைய உத்தாரத்தின்படியே ஒரு வார்த்தை மாத்திரம் சொல்லுகிறேன். அதெப்படியென்றால் பிரீமா, விஷ்டினு, ருத்திரன் முதலான தேவர்களுக்குச் சரீரம் உண்டாயிருக்கிறதந்தவிர இப்படிப்பட்ட சரீரங்களுக்கு அநேகம் குறைகளுண்டாயிருக்கிறதென்று ஸாமாயணத்திலே சொல்லியிருக்கிறது.

அதெப்படியென்றால், சூர்ப்புகங்கை வனத்திலே தபசு பண்ணுகிற ஸாமணியார்த்துச் சொன்னதாவது: நான் சகல தேவர்களை உற்றுப் பார்த்ததற்குப் பிற்பாடு அவர்களுக்குள் ஒருத்தனாலும் என்னைக் கலியாணம் பண்ண பாத்திரமாய் இருக்கவில்லை என்று ஸ்திரமாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன். அவ்வண்ணமே சொந்தத்திலே தேவேந்திரனுக்கு உடலெல்லாம் கண்ணாடிக் குழியாக, பிரீமா ஒரு தலை வெட்டுண்டு போனான், ருத்திரன் சாம்பலினாலே எங்கும் பூசிக்கொண்டிருக்கிறான், விஷ்டினு கரி நிறமாயிருக்கிறான், சூரியன் பல்வண்ணப்பட்டுக்கிறான், கணபதியானே முகம் உள்ளவனுமிருக்கிறான், வசுக்கைவன் பிலஸினையுமிருக்கிறான், சுப்பரமணியன் அறு முகம் உள்ளவனுமிருக்கிறான். ஆனபடியினாலே இந்தனை ருதிரசுரனுள்ள சரீரங்கொண்டிருக்கிற தேவர்களை நான் கலியாணம் பண்ணப் போகிறதில்லையென்று ஸ்திரமாகச் சொன்னான்.

இந்த அபத்தமான வந்தமானத்தை எல்லாம் கேட்டதுக்கு பிற்பாடு, சூருசுவாமி அவர்கள் நிருவுளம் பற்றினதாவது: உலகத்தாருக்குள்ளே உண்டான புத்திமன்களும் சாஸ்திரிகளும் தேவ

தத்துவத்தின் அசரீரித்தனத்தைக் கண்டு பிடிக்கமாட்டாமல் தங்களுடைய திறிமூர்த்திகளுண்டான சுபாவத்தை வருணிக்கும்போது, அதுக்குள்ள அளவு பிரமாணமுண்டென்று ஒப்பிவிக்கத்தக்கதாக அவர்கள் மிகவும் கொண்டாடுகிற புதுமையினாலே பிரசித்தமாயொப்பிவிப்போம்.

அதெப்படியென்றால், சேங்கத்திலே இருந்த நலந்திரையன் நாளையிலே மைசூர் சீர்மையிலே யிருந்து ஒரு சன்னியாசி சேங்கத்தில் எல்லாரும் வணங்குகிற பிரதான சிலையினுடைய தேவதத்துவத்தைக் கும்பத்திலே வைத்துக்கொண்டு போகத்தக்கதாக உத்தியோகமாயிருந்து சேங்கத்திலே வந்தான். மகாப் பில்லிகுணியக் காரையிருக்கிற இப்படிப்பட்ட சந்தியாசி பெலி பீடத்தின் கிட்ட இருந்து தான் இருக்கிறதை யொருவரும் கண்டுபிடியாதபடிக்குத் திலதம் போட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஸ்தாபித்து தன்னுடைய பில்லிகுணியங்களுடைய பிலத்தினாலே விக்கிரகத்தில் உண்டான தேவதத்துவத்திலே பாதியை வாங்கித் தன்னுடைய கும்பத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கிற சமையத்திலே நம்பியான். சேங்க விக்கிரகத்தின் கிட்டப் போய் அதினுடைய முகம் எப்போதும்போலே தெளிவின்றி மாறிப்போச்சதென்று கண்டு விக்கிரகத்திலுண்டான மூர்த்தியிலே பாதி இல்லையென்று கண்டுபிடித்து ஒருவரையுங்காணாததினாலே அவசியமாய் மூர்த்தியை வாங்கத்தக்கதாக பில்லிகுணியக்காரன் வந்திருக்கிறானென்று நிச்சயித்து மிளகு, கடுகு, மஞ்சள் இம்மூன்றையும் பொடிசெய்து வொன்றாய்க் கலந்து சோற்றிலேகூடப் போட்டு பிசைந்து பலி பீடத்தின் முன்பாக ரகசியமாய் வைக்கச் சொன்னான். அதுக்குப் பிறகு மைசூரிலிருந்துவந்த சன்னியாசியார் பண்ணின தந்திரத்தை அறியாமல் எப்போதும் போலே அந்தச் சோற்றைத் தின்றான். தின்றவுடனே வேர்வை யெடுத்த திலதம் கரைந்து அஞ்சனம்போனதினாலே அவனைக் கண்டு பிடித்துக்கொண்டார்கள்.

ஆனால் எல்லாரும் அவனுக்குப் பயந்து விக்கிரகம் ஏறுகிற பல்லக்கிலே அவனை வைத்துப் பதினெட்டு வகை மேள வாத்தியங்களோடே பட்டணப் பிரவேசம்பண்ணிவித்து கோவிலுக்கு உண்டான உடமைகளை எல்லாம் அவனுக்குக் கொடுத்து அவன்

தன்னுடைய கும்பத்திலே வைத்திருந்த தெய்வத்தினுடைய அரை வாசியை விக்கிரகத்தில் இருக்கிற மற்ற அரைவாசியோடு ஒன்றாகக் கூட்டச் சொல்லி மன்றாடினார்கள். இப்படி பெல்லாருஞ் சன்னியாசியை மன்றாடினதினாலே, அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுத் திரும்ப மூர்த்தியினுடைய பாதியை அந்த விக்கிரகத்திலே வைத்துக் கோவிலுக்கு உண்டான உடமையை வாங்கிக்கொண்டு மைசூர் சீர்மைக்குப்போகிற வழியிலே தந்திரத்தினாலே அவனைக் கொன்றுபோட்டார்கள்.

இப்படிப்பட்ட அபத்தமான சரித்திரத்தைப் பத்தும்பத்தாய் விசாரித்து பராமரித்தோமானால் தெய்வத்துவத்துக்குக் கால்வாசி, அரைவாசி, முக்கால்வாசி உண்டென்று சொன்னால் இப்படிப்பட்ட தேவ தத்துவமானது இவ்வளவு பிரமாணங் கண்டிப்போடே பொருந்தியிருக்கிறபடியினாலே அவசியமாய்ச் சரீரங்களுக்குச் சமானமாய் இருக்கும். ஆனால் பராபர வஸ்துவுக்கு அளவு பிரமாணங் கண்டிப்புச் சரீரமில்லாததினாலே, அவசியமாய் உலகத்தார் வணங்குகிற தேவர்களுக்குத் தேவதத்துவம் இல்லையென்று பிரசித்தமான சத்தியமாகுமென்றார். இந்தப் பிரசங்கம் முகிந்தவுடனே, எல்லாருஞ் செபம் பண்ணப்போனார்கள்.

கடவுள் சர்வ வியாபி. கூடம் சல்லாபம்.

குருசுவாமி அவர்களும் உபதேசிகளும் உபதேசத்தைக் கேட்கத்தக்கதாக வந்த அநேகம் பேர்களும் சிங்காரத்தோப்பில் இருக்கும்போது, உபதேசிகளுக்குள்ளே ஒருத்தன் இந்தச் சீர்மையில் உண்டான புராண சாஸ்திரங்களிலே பழகினவர் கணக்கு அதிகாரம் என்கிற ஒரு சின்னச் சுவடி கையிலே பிடித்துக்கொண்டு சர்வ உலகத்தினுடைய அளவுபிரமாணம் இங்கே சொல்லியிருக்கிறதாம். அதைப்படியென்றால்: இது நாவஸன பெருந்திவு. இனி சமுத்திரம் எவ்வு வறும்மா—றுமுதல் கடல் உப்புச் சமுத்திரம் நாற்பத்தெண் ணூறுபிரம் யோசனை அகலம். இதுக்குக் குறுக்கு நூறுபிரம் யோசனை. இது சம்புத்திவு. இதுக்கு அப்புறம் கருப்பஞ்சாற்றுக்

கடல் இருநூறுபிரம் யோசனை அகலம், சணமலித் தீவு. இது க்கு அப்புறம் சமுத்திரம் நானூறுபிரம் யோசனை அகலம், பில கூத் தீவு. இதுக்கப்புறம் தயிர்க்கடல் எண்ணூறுபிரம் யோசனை அகலம். குழசத் தீவு.

இதுக்கு அப்புறம் மகா விஷ்டினு பள்ளிகொண்டிருக்கிற திரு ப்பாற் கடல் இறுபத்தெண் ணூறுபிரம் யோசனை அகலம். சக்கரத் தீவு. இதுக்கப்புறம் நெய்ச் சமுத்திரம் சத்தசலம் இருநூறுபிரம் யோசனை அகலம். புட்களைச்சுத் தீவு. இந்தச் சமுத்திரம் ஏழுக் கும் பிறகு சக்கரவாளக்கிக் கோட்டை. இதுக்கு விட்ட சமுத்திரம். அகலம் இரண்டுகோடியே ஐம்பத்து நானூறுபிரம் யோசனை சமுத்திரம். வெளி நெத்திவின் அளவு கோடியே ஐம்பத்து எழு ணூறுபிரம் யோசனை. ஆகக் கிழக்கு மேற்கு கொண்டது மூன்று கோடியே என்பத்துணூறுபிரம் யோசனை தூரமென்றும், கோட்டைக்குச் சுற்றளவு பத்துகோடியே நாற்பத்து மூவாயிரம் யோசனை தூரமென்றும் சொல்லுவது. இனிமேல் பாதாளங்கள் வறுமாறு என்றான்.

அந்தத் தறுவாயிலே குருசுவாமி அவர்கள் திருவுளம்பற்றின தாவது: இந்தச் சின்னச் சுவடியிலே எழுதியிருக்கிற அபத்தங்களும் பிரசித்தமான தப்பறைகளும் பத்தும்பத்தாய் விசாரித்தால் இதுக்குத் தப்பறைக் கணக்கு அதிகாரமென்கிற பேர் செல்லுமொழியு மற்றப்படியல்ல. அதேதென்றால், இந்தப் பூமியும் பூமியோடே கலந்திருக்கிற சமுத்திரமும் உண்டை வட்டப்பிரகாரமாக உண்டாக்கப்பட்டதாயிருக்கச் செய்தே, பூமிமேலே சம சக்கரத்துக்குக் கீழேயிருந்து மேற்கு முகமாய் நடந்து முன் இருந்த ஸ்தலத்துக்குத் திரும்ப வருகிறதுக்கு ஏழாயிரத்து அறுநூற்று இருபது சாஸ்திர காதவழி மாத்திரம் உண்டென்று சோதிட சாஸ்திரிகள் சந்திர சூரியக் கிரான ரிமித்தமாகவுத் திரும்ப வேறே கெட்டியுள்ள நியாயங்களினிமித்தமாகவும் திஷ்டாந்திரமாக ஒப்பிவிக்கிறார்கள்; ஆனால் இப்படிப்பட்ட தப்பில்லாத விசேஷமும் வேறே ஆச்சரியமான அநேகம் காரியங்களும் உலோகப் பிரமாண சாஸ்திரத்திலே பிரத்தியக்ஷமாய் ஒப்பிவித்திருக்கிறதினாலே இம்மாத்திரம் சொல்லிக்கூட்டினதுபோதும். ஆனால் இப்போதைக்குக் கடவு

ளின் நன்மைகளின் விஷயத்திலே இந்தச் சீர்மையிலுண்டான அக்கியானத்தைத் தள்ளத்தக்கதாக உத்தியோகமாய் இருக்கிறதிலே பராபரவஸ்துவானவர் எப்படி எங்கும் வியாபித்திருக்கிறாரென்று சொல்லிக்காட்டுவோம்.

அதெப்படியென்றால், விஷ்டினுவை வணங்குகிறவர்கள் எங்கும் வியாபித்திருக்கிற பராபர வஸ்துவினுடைய அளவில்லாத தனத்தைக் கண்டு பிடிக்கமாட்டாமல் விஷ்டினு பாற்கடலிலே ஆனந்தனைகிற பாம்பின் மேலே பள்ளிக்கொண்டிருக்கிறானென்று பிதற்றுகிறதும் தவிர பற்பல தேவர்கள் பற்பல ஸ்தலங்களிலே இருக்கிறார்களென்று உலகத்தார் எல்லாரும் சொல்லும்போது விஷ்டினுவிற்கும் அந்தந்தத் தேவர்களுக்கும் தேவத்துவமுண்டென்று நிச்சயிக்கிறதெப்படி? அவ்வண்ணமே சர்வ உலகத்திலே எங்கும் வியாபித்திருக்கிறாரென்று சொல்லுகிறது மிகவும் துதிக்கப்படத்தக்க நன்மையாய் இருக்கிறதிலே, அவசியமாய்ச் சகல நன்மையாயிருக்கிற பராபர வஸ்துவினிடத்தில் இருக்க வேண்டியிருக்கிறதென்று சத்தியமாகும்.

இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே, பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரன் முதலானவர்கள் தேவர்களாய் இருக்கமாட்டார்களென்று அங்கீகரிக்கக்கடவோம். ஆனால் இந்த விசேஷத்தை ஒப்பிவிக்கிறதற்கு முன்னமே கடவுளுடைய அளவில்லாத வியாபித்திருக்கிறதனத்தை எவ்வளவாகிலும் சொல்லிக்காட்டுவோம்.

அதெப்படியென்றால், பராபர வஸ்துவானவர் ஞானத்தினாலேயும் பிலத்தினாலேயும் எல்லாத்துக்கும் காரணமாய் இருக்கிறதிலேயும் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறார். ஞானத்தினாலே பூர்வ காலம், வர்த்தமான காலம், பவுஷ்யகாலமாக மூன்று வகைக் காலமெல்லாம் அளவறுத்துப் போனதையும் உண்டானதையும் இருக்கலானதையும் சாங்கோபாங்கமாக அறிந்திருக்கிறார். பிலத்தினாலே தம்முடைய சிந்தத்தின்படியே எங்கும் எல்லாத்தையும் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார். எல்லாத்துக்கும் காரணத்தினாலே அவருடைய உதவியைக்கொண்டு சகல உலகத்திலே சகலமான வஸ்துக்களான வகையோடே இருக்கிறது. கடைசியிலே பிரகாசம் பூலோகத்தில் இருக்குமாப்போலே சுபாவத்தினாலே எங்கும் வியாபித்திருக்கிறார்.

இதிலே அறியவேண்டியதாவது : சூரியனுடைய பிரகாசமானது பூலோகத்தினுடைய பாதையைப் பிரகாசிப்பாமல் இருக்கிறதும் தவிர கடினமான கண்டிப்புள்ள வஸ்துக்களிலே பிரவேசம் பண்ணமாட்டாது. ஆனால் சர்வோசுரனுடைய அளவில்லாத வியாபித்திருக்கிறதனம் சர்வ உலகத்திலேயும் பிரத்தியிலேயும் இருக்கிறது. ஆனபடியினாலே பகவிகள் ஆகாயத்தில் இருக்குமாப்போலேயும் சமுத்திரத்திலே மகஷங்கள் இருக்குமாப்போலேயும் சகல வஸ்துக்கள் கடவுளுடைய வியாபித்திருக்கிறதனத்திலே இருக்கிறதும் தவிர இப்படிப்பட்ட வியாபித்திருக்கிறதனம் எங்கும் பிரவேசம் பண்ணி எல்லாத்திலும் நிறைந்திருக்கிறது.

அவ்வண்ணமே பாசி சமுத்திரத்தினுடைய கெவிலே இருந்து தனது மேலேயும் கீழேயும் உள்ளேயும் பிறத்தியிலேயும் தண்ணீர் நிறைந்திருக்குமாப்போலே பராபர வஸ்துவினுடைய அளவில்லாத வியாபித்திருக்கிறதனம் சகலமான வஸ்துக்கள் மேலேயும் கீழேயும் உள்ளேயும் பிறத்தியிலேயும் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறதென்று சந்தேகமில்லை. இதிலே அறியவேண்டியதாவது : இப்படிப்பட்ட எங்கும் வியாபித்திருக்கிற விஷயத்திலே புத்தியில்லாதவர்கள் சில அபத்தமான சந்தேகங்களைச் சொல்லும்போது, தங்களுடைய புத்திக் குறைச்சலேக் காண்பிக்கிறதும் தவிர அசரீரியாய் இருக்கிற வஸ்துக்களுடைய சுபாவத்தையும் மனுஷருடைய சரீரத்திலிருக்கிற ஆத்துமத்தினுடைய பிரகாசத்தையும் சற்றுகிலும் கண்டு பிடிக்கவில்லைபென்று பிரசித்தமாய் ஒப்பிவிக்கிறார்கள்.

இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே, பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரன் முதலானவர்களிடத்திலே எங்கும் வியாபித்திருக்கிறதனமில்லாததிலே, அவர்கள் தேவனுப் இருக்கமாட்டார்களென்று பிரகிதமாகும். அதெப்படியென்றால், விஷ்டினு ராம அவதாரம் பண்ணுகிறதற்கு முன்னமே முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் இராஷ்டிராலே செயிக்கப்பட்டு பிரிமாவுக்கு இராவணனுடைய நிஷ்டிரத்தை அறிவித்ததுக்குப் பிற்பாடு பிரிமாவும் சகலமான தேவர்களும் பிற்கடலிலே பள்ளிக்கொண்டிருக்கிற விஷ்டினுவண்படைக்குப் போய் அவனை எழுப்பி முன் சொல்லப்பட்ட காரியத்திலே விண்ணப்பம் பண்ணினார்களென்று இராமாயணத்திலே சொல்லியிருக்கிறது.

ஆனால் விஷ்டினு எங்கும் வியாபித்திருந்தால் பாதங்களுக்குப் போக வேண்டுமோ? அவனை எழுப்ப வேண்டுமோ? இந்தப் பிரகாரமாக பிரமாவும் மற்றுண்டான தேவர்களும் எங்கும் வியாபித்திருந்தால், தாங்கள், இருந்த ஸ்தலத்தை விட்டு அப்பாலே போகக்கூடுமோ? அங்கங்கே பயணமாய் இருக்கலாமோ? இதுக்கப்பால் அறியவேண்டியதாவது: பூர்வகாலத்திலே பிரமாவுக்கும் விஷ்டினுவுக்கும் ருத்திரனுக்கும் கர்த்தத்துவத்தின் பேரில் கனமான தர்க்கமுண்டாச்சது. அவ்வண்ணமே ருத்திரன் எல்லாரையும் பார்க்கத் தன்னைப் பெரியவென்று சொல்லித் தன்னுடைய சாமார்த்தியத்தையும் சிலத்தையும் கொண்டாடுகிறபோது பிரமாவையும் விஷ்டினுவையும் பார்த்துச் சொன்னதாவது :

தேவத்துவத்தின் விஷயத்திலே இத்தனை கனமான சண்டை வருவானேன்? சமது நேரத்துக்குள்ளே தர்க்கம் முகித்துப் போடுவேன் ; அதெப்படியென்றால், என்னுடைய தலையை ஒரு ஸ்தலத்திலே ஒளித்துப்போட்டு வேறே ஸ்தலத்திலே நம்முடைய பாதங்களையும் மறைப்பேன் ; உங்களுக்குள் யாதொருத்தன் நம்முடைய தலையையானாலும் பாதத்தையென்கிலும் கண்டு பிடித்தால் அவன் தான் தேவன், இல்லாவிட்டால் நான்தான் எல்லாத்துக்கும் கர்த்தனென்றான்.

அத்தறுவாயில் எல்லாரும் சம்மதித்ததுக்குப் பிற்பாடு பிரமாவானவன் அன்ன ரூபமாக ஆகாயத்திலே பறந்து ருத்திரன் தலையை எங்கும் தேடினான். விஷ்டினுவோவென்றால், பன்னிரூபமாகப் பூமியை மூஞ்சியினுலே முட்டித் தள்ளிப்போட்டு உள்ளே புருந்து சிவனுடைய கால்களைத் தேடிக்காணுமற் பிரயாசப்பட்டானும். இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரன் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறதென்ன? ஒரு ஸ்தலத்திலே ஒளித்திருக்கிறவன் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறானென்று பயித்தியகாரானாலும் சொல்லுவானே? பின்னையும் ஆகாயத்திலே பறக்கிறவனும் பூமியிலே றுழைகிறவனும் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறானென்று விசுவசிக்கிறவர்களார்?

இந்தப் பிரகாரமாக பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரன் முதலானவர்கள் கனமான காரியத்திலே ஆலோசனை பண்ணுகிறதாக்குப் பரிசுத்

தெய்வத்தினாலே உண்டாக்கப்பட்ட மகா மேருவினுடைய மூன்றாம் கொம்பின் கிரகத்தின் மேல் ஏறித் தங்களுக்குள்ளே இரகசியமாய்ப் பேசினார்களாம். ஆனபடியினாலே முன் சொல்லப்பட்ட மும்மூர்த்திகள் மகா மேருவினுடைய மூன்றாம் அங்கணத்தின் பேரிலே பரிச்சேதம் இராமல் அங்கே யோசிக்கப்போனார்கள். பின்னையும் அந்தக் கோபுரத்தின்மேல் ஏறுகிறதாக்குத் தாங்கள் வாசமாயிருந்த ஸ்தலத்தை விட்டுவிட்டார்களென்று பிரசித்தமாகும். ஆகையால் அவர்களுக்கு அளவில்லாத தனமில்லையென்றும் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறதன் மில்லையென்றும் சந்தேகமற்றத் திருஷ்டாந்திரமாச்சது.

இதன்றியே தேவர்களும் நல்லவர்களும் சகலமான செல்வபாக்கியத்தை அநுபவிக்கத்தக்கதாக நாலு பிரதான ஸ்தலமுண்டென்று உலகத்தார் சொல்லுகிறார்கள். அதெப்படியென்றால், தேவேந்திரனும் மூப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் அநேகம் பேர்களும் சொற்கத்தின் வாழ்வுகளுக்குள்ளே அமிழ்த்தியிருக்கிறார்களென்றும் சிவன் மேலே பத்தியாய் இருக்கிறவர்கள் கையிலாச மோகத்திலேயான சந்தோஷங்களை அநுபவிக்கிறார்களென்றும் விஷ்டினுவுக்கு விசேஷமான ஆராதனை பண்ணினவர்கள் வைகுண்டத்திலே செல்வங்களை அடைவார்களென்றும் கடைசியிலே பிரமாவானவனும் அநேக மகாத்துமாக்களும் பிரம்ம லோகத்திலே பாக்கியவான்களாய் இருக்கிறார்களென்றும் அங்கங்கே வேதப் புராணங்களிலே சொல்லியிருக்கிறது.

இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே, ஒவ்வொரு தேவன் இருக்கிறதாக்கு விசேஷமான ஸ்தலங் குறித்திருக்கச் செய்தே, இப்படிப்பட்ட தேவர்கள் எங்கும் வியாபித்திருக்கமாட்டார்களென்று சந்தேகமில்லை. அவ்வண்ணமே பிரமாவானவன் சொற்கத்திலே இருக்கிறானென்றும், விஷ்டினு கைலாசத்தில் இருக்கிறானென்றும், ருத்திரன் வைகுண்டத்தில் இருக்கிறானென்றும் யாதொருத்தன் சொன்னால் அந்தந்த மதங்களிலே உட்பட்டவர்கள் இப்படிப்பட்ட விசேஷம் பிறத்தியட்சமான தப்பறையாயிருக்குதென்று மிகுந்த கோபத்தோடே சொல்லுவார்கள்.

இதுக்கப்பால் அறியவேண்டியதாவது : அந்தந்தத் தேவர்களுடைய விக்ரகங்களை வெள்ளி விலங்கிலே போட்டுத் தங்கச் சங்

கிலிகளினாலே கட்டிவித்து தங்களுடைய தேவர்கள் அப்பாலே போகாதபடிக்கு உபாய தந்திரங்கள் எல்லாம் பண்ணினார்கள். ஆனால் அவர்கள் நமஸ்கரிக்கிற தேவர்கள் மெய்யான தேவர்களானால் இருந்த ஸ்தலத்தை விட்டு அப்பாலே போகிறதுக்கு பயந்திருக்கிறதென்ன? மெய்யான கடவுள் எங்கும் வியாபித்து இருக்கிறாரென்று சத்தியமாயிருக்க, ஒரு ஸ்தலத்தைவிட்டு அப்பாலே போகாதபடிக்குச் சிந்தாக்கிரந்தனாயிருக்கிறதுக்கு அவகாசமில்லை.

கடைசியிலே பிரமா, விஷ்ணு, ருத்திரன் முதலானவர்கள் பிரதான தேவர்களல்லாமல் அக்கியானிகளாலே பூசிக்கப்பட்ட சந்திரன், சூரியன், நட்சத்திரங்கள் முதலான கிரகங்களும் பிரதிவி, அப்புத்தேய முதலான பூதியங்களும் அரசு முதலான விருகங்களும் அன்னம் முதலான பசுதிகளும் விசேஷமான ஸ்தலத்தில் இருக்கிறபடியினாலேயும் அங்கங்கே உத்தரதக்ஷயனமாய் இருக்கிறபடியினாலேயும் பராபர வஸ்துவினிடத்தில் உண்டான எங்கும் வியாபித்திருக்கிற தத்துவம் முன் சொல்லப்பட்ட வஸ்துக்களுக்கில்லையென்று பிரசித்தமாகும்.

பூர்வ காலத்திலே சூரியனை வணங்கிறவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட ஆராதனைக்குக் காரணமெதென்றால், சாஸ்திரியானவர் கேட்கையிலே அக்கியானியாயிருந்து பகல் நேரத்திலே சூரியனானது என்னைப் பிரகாசித்ததினாலே, சூரியனுக்குப் பயந்து நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன். இராத்திரி காலத்திலே சூரியன் என்னைக் காணாததினாலே, என்னுடைய இச்சையின்படியே நடக்கிறேன். சந்திரனை வணங்கிறவன் சொன்னதேதென்றால், இராத்திரி காலத்திலே பிரகாசிக்கிற சந்திரனுக்குப் பயந்து சும்மா இருக்கிறேன்; ஆனால் பகல் நேரத்திலே சந்திரன் காண்பியாததினாலே, என்னுடைய மனதிற்படியே நிற்கிறேனென்றான்.

ஆனால் அக்கியானிகள் பராபரனுடைய மகிமையை அறிபாமல் இந்த அபத்தமான ஆலோசனை பண்ணினார்களென்று தீட்சையியில்லை. கடவுளுடைய எங்கும் வியாபித்திருக்கிற தனத்தை முழு மனதோடே சங்கிக்கிறவர்களெங்கும் வியாபித்திருக்கிற கடவுளுக்குப் பயந்து அவருடைய சித்தத்துக்கேற்ற நடக்கவேண்டுமொழிய மறப்படியல்ல. சர்வேசரன் எங்கும் வியாபித்திருக்கச் செ

ய்தே, அப்பாற்புப் பயந்திருக்க வேணும். பராபர வஸ்துவானவர் எங்கும் வியாபித்திருக்கிற தத்துவத்தை வெளிப்படுத்தும்போது, ஞானத்தினாலேயும் பிலத்தினாலேயும் சர்வ லோகத்துக்குங் காரணமாயிருந்து எங்கும் இருக்கிறாரென்று அருளிச்செய்தோம்.

ஆனால் இனிமேல் வருகிற சல்லாபங்களிலே பிரமா, விஷ்ணு, ருத்திரன் முதலான தேவர்களுக்கு ஞானமும் பிலமும் இல்லாதிருக்கிறதுந் தவிர எல்லாத்துக்குங் காரணமாய் இருக்கமாட்டார்கள் என்று ஸ்திரமான நியாயங்களைக்கொண்டு ஒப்பிவிக்கப்போகிறதினாலே, எந்த விதமாக பராபர வஸ்துவினுடைய அளவில்லாத தனத்தை வெளிப்படுத்தினாலும் இந்தச் சீர்மையிலுண்டான சனங்கள் வணங்குகிற தேவர்களுக்கு அளவில்லாததனமும் எங்கும் வியாபித்திருக்கிற தத்துவமும் பரிச்சேதமாய்ச் செல்லாதென்று முந்த சத்தியமாகும்.

பராபர வஸ்துவின் அநாதி. எ-ம் சல்லாபம்.

சூரியனுடைய கதிர்கள் எதிராய் நிற்கிற மேகங்களுக்குள்ளே பிரவேசம்பண்ணி சித்திரக்காரர் தாங்கள் அந்த சூட்சத்தின் நிமித்தமாகக் கூட்டுகிற வர்ணங்களை அறிபாமலும் தூரிகை கவிராசம் உதவியில்லாமலும் இப்படிப்பட்ட மேகங்களை அலங்காரமான நிறங்களைக் கொண்டு சிங்காரித்ததினாலே, அற்புதமான பிரகாசவளையமாகிற பச்சை வில்லை கண்களுக்குக் காண்பித்து பச்சை, சிவப்பு, குங்குமமாகிற மூன்று பிரதான வர்ணங்களினாலே வினோதமாய் இருக்கிற இந்தச் சோதி சக்கரத்தை எல்லாரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற சமையத்திலே அவர்களோடேகூட நிறை சத்திய போதக சுவாமியவர்கள் தம்முடைய ஷோக்களைப் பார்த்துத் திருவுளம்பற்றினதாவது:

மனுஷருக்கு மோசம் வருத்துவிக்கிற புரோகிதரைப்போலே இந்த அநிசயமான பிரகாச வளையத்தை நீங்கள் பார்க்கவேண்டாம். அவ்வண்ணமே புரோகிதராலே சொல்லப்படுகிற நிமித்தங்கள் முழு பயித்தியங்களாய் இருக்குதென்று சவன நிவாரணத்திலே

கெட்டியுள்ள நியாயங்களினாலே ஒப்பிவிக்கப்படாது. காயிருக்கிறது. ஆனால் இந்த அம்புதமான சோதி சக்கரம் பராபர வஸ்துவமான அநாதி தனத்தை எவ்வளவாகிலும் கண்டுபிடிக்கிறதுக்கு உச்சி தமான திருஷ்டாந்தரமாயிருக்கிறதென்றறிவிர்களாக.

அதேதென்றால், பிரகாச வர்ணங்களினாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்த வளையத்தைப் பத்தும்பத்தாய் விசாரித்தால், அதிலே துவக்கமும் முகிவும் இல்லாததினாலேயும் எங்கே பார்த்தாலும் இந்தச் சோதி சக்கரம் ஒருகண்ட சிராய் எங்கும் பிரகாசிக்கிறதினாலேயும் ஆகியந்தமில்லாத பராபர வஸ்துவினுடைய அநாதி முழுதும் அளவறுக்கப்படக்கூடாதிருந்தாலும் கொஞ்சத்துக்குள்ளேயானாலும் முன் சொல்லப்பட்ட உவமையைக்கொண்டு கடவுளுடைய நித்தியத்தை வெளிப்படுத்தலாம்.

அதெப்படியென்றால், இந்தப் பிரகாச வளையத்திலே துவக்கமும் முகிவும் இல்லாதிருக்குமாப்போலே, பராபர வஸ்துவினிடத்திலே துவக்கமும் முகிவும் இல்லாமல் முன்னே இல்லையென்றும் பிறகு இருக்கிறாரென்றுஞ் சொல்லாமல் ஊழியுள்ள காலம் எப்போது மெப்போதும் அநாதியாய் இருக்கிறாரென்று சத்தியமாகும். இந்தச் சத்தியத்தை மூன்று நியாயங்களினாலே சங்க்ஷேபமாக ஒப்பிவிப்போம்.

அதெப்படியென்றால், பராபர வஸ்துவானவர் வேறே காரணத்தினாலே வராமல் தானாயிருக்கச் செய்தே, அவசியமாய் அநாதியாயிருக்கிறாரென்று பிரசித்தமாகும். அதேதென்றால் கடவுளான சர்வேசுரானவர் அநாதியாயிராமல்போனால், முன்னே இல்லாமல் பிறகு வந்தவரென்று சொல்லும்போது வேறே காரணத்தினாலே வந்தாரென்று தப்பில்லாத நியாயமாகும். ஆனால் முன்னாலே பண்ணப்பட்ட பிரசங்கத்தின் நிமித்தமாக பராபர வஸ்துவானவர் தானாயிருக்கிறாரென்று கெட்டியுள்ள நியாயங்களினாலே ஸ்தாபித்ததுக்குப் பிற்பாடு அவசியமாய் எப்போதுமெப்போதும் ஆகியந்தமில்லாமல் அநாதியாயிருக்கிறாரென்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

இரண்டாவது, பராபர வஸ்துவானவர் எல்லாத்துக்கும் ஆதி காரணமாயிருக்கச் செய்தே, அவசியமாய் அநாதியாயிருக்கிறாரென்று

முடிய மந்தப்படியில்ல. மூன்றாவது, சகலமான ஞான சாஸ்திரிகள் பராபர வஸ்துவானவர் சகல நன்மைச் சுருபியாயிருக்கிறாரென்று சங்கேதம் பண்ணினதினாலே, கனமான நன்மையாகிற அநாதிதனம் அவரிடத்திலிருக்கிறதென்று சந்தேகமில்லை.

இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே, இலட்சம், கோடி, சங்கம், விர்தம், பதுமம், சமுத்திரம், வெள்ளம், பிரளையம், குமுகம், கற்பகம், தற்பனை, அனந்த முதலான கணக்கெல்லாந் கூட்டி மனதிற்படியே பெருக்கினாலும் அதின் கணக்கெல்லாத்துக்கு முன்னே பராபர வஸ்துவானவர் இருக்கிறார். சர்வலோகங்களெல்லாம் கணக்குப் புஸ்கங்களினாலே நிறைந்திருக்கிறதென்று விதித்தாலும் இந்த எண்ணிக்கைக்குத் துவக்கமும் முகிவும் உண்டாயிருக்கிறபடியினாலே, பராபர வஸ்துவினுடைய அநாதிதனத்தை வெளிப்படுத்தமாட்டாது. ஆனபடியினாலே புரமண்டலங்களிலே பதித்திருக்கிற நட்சத்திரங்களுடைய விலக்கத்தையும் மரங்களிலுண்டான இலைகளுடைய எண்ணிக்கையையும் சமுத்திரத்தினுடைய கலையிலே கிடக்கிற மணல்களுடைய எண்ணிக்கையையும் விடக் கடவுளுடைய அநாதிதனம் மிகவும் அதிகரித்திருக்கிறதுந் தவிர அளவில்லாத கணக்குகளைக் கொண்டிருக்கிற சமுத்திரமாயிருக்கிறதென்று பிரசித்தமாகும்.

கடைசியிலே அறியவேண்டியதாவது: பராபர வஸ்துவினுடைய அநாதித்தனத்துக்குத் துவக்கமில்லாதிருக்குமாப்போலே இனிமேல் இருக்கப்போகிற நித்தியத்துக்கு முகிவு ஒருக்காலும் காணப்போகிறதில்லையென்று சத்தியமாகும். இந்த அநாதித்தனத்தினுடைய சுபாவத்தை வருணிக்கத்தக்கதாக அநேக மகாத்துமாக்கள் கூடி அநேகம் பிரயாசப்பட்டாலும் அதை முழுதும் அளவறுக்கமாட்டாமலிருக்கிறதந்தவிர எவ்வளவாகிலும் அதினுடைய விஸ்தீரணத்தை வெளிப்படுத்துவது மிகவும் அருமை யாயிருக்கிறதென்று எழுதிவைத்தார்கள்.

ஆழமூங் கரையுங் காணாத மட்டில்லாத அநாதித்தனத்திலே மிகவும் அதிகமான விசேஷத்தைக் காணலாமென்று ஞான வித்தியார்பாரகர் சொல்லுகிறார்கள். அதெப்படியென்றால் உண்டாக்கப்பட்ட வஸ்துக்களுக்கு மூன்று வகைக்காலம் உண்டாயிருக்கிறது. போன காலமும் வர்த்தமான காலமும் பவுஷ்யகாலமும். இந்த மூ

ன்றுவகக்காலமும் ஒரூமிக்க இராமல் படைக்கப்பட்ட பொருள்க ளுடைய காலங்களின் பிரமாணமாயிருக்கிறது. ஆனால் பராபரவ ஸ்துவியுடைய அளவில்லாத அநாதித்தனத்திலே போன காலம் இருக்கிற காலம், வருகிற காலம் ஒரு கண்ணத்திலேதானே பின்ன பதமில்லாமலிருக்கிறது.

அவ்வண்ணமே சாங்கோபாங்கமாக வட்ட ரூபமாகப் பண்ணி யிருக்கிற பலகைமேலே சிவ்ரூனும் அந்த ஒரு வஸ்துவின் பேரிலே உண்டையிலேயுண்டான சகல வந்திஷங்களுடைய கனமெல்லாம் இந்த வணுமேலே தாங்கியிருக்குமாப்போலே போனகாலம், வர்த்த மான காலம், பவுஷ்பகாலம் சகலமான காலங்களெல்லாம் அநாதி த்தனத்தினிப்பித்தமாக ஒரு கண்ணத்துக்குள்ளே பராபர வஸ்துவினி டத்திலே அடங்கியிருக்கிறது இப்படிப்பட்ட அதிசயமான விசே ஷங்களைத் தியானிக்கிற புத்திக்குடையவர்கள் பராபர வஸ்து வின் பேரில் தோத்திரம் பண்ணி அவரோடேகூட முகிவில்லாத காலம் மட்டில்லாத பாக்கியத்தை அனுபவிக்கத்தக்கதாக ஆசையா யிருப்பார்கள்.

இதெல்லாமிப்படியிருக்கையிலே, உலோகத்தார் வணங்கிற தேவர்கள் அநாதியாயிராமல் மனுஷரைப்போலே முன்னே இரா மல் பிறகே வந்தார்களென்று பிரசித்தமான விசேஷமாகும். அதே தென்றால், பிர்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் முதலான தேவர்கள் பராச த்திரினிலே வந்தார்களென்று சொன்னாலும் உத்தாரம் பராபரவஸ்து வினிலே வந்தார்களென்று சொன்னாலும் உத்தாரம் வேறே கார ணத்தினிலே வந்திருக்கச்செய்தே, அநாதியாயிராமல் அவர்களுடைய ஸ்திதியிலுடைய துவக்கமாயிற்று. ஆனால் இந்தச் சீமையிலு ண்டான அநேகஞ் சாஸ்திரிகள் சொல்லுகிறப்போலே பிர்மா, விஷ் ணு, ருத்திரன் முதலான தேவர்கள் தோன்றின வகையைப் பத்து ம்பத்தாய் விசாரிக்கும்போது பிர்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் வருமுன் னமே வஸ்துக்கள் உண்டாக்கப்பட்டதாயிருந்தது.

அதெப்படியென்றால், பராபரத்தில் பரத்தைத் தோன்றுவித் து, பரத்தில் சிவத்தைத் தோன்றுவித்து, சிவத்தில் சத்தியைத் தோ ன்றுவித்து, சத்தியில் பூதாதியைத் தோன்றுவித்து, பூதாதியில் நா தத்தைத் தோன்றுவித்து, நாத்தத்தில் விந்துவைத் தோன்றுவித்து,

விந்துவில் சதாசிவத்தைத் தோன்றுவித்து, சதாசிவத்தில் மயேசுர த்தைத் தோன்றுவித்து, மயேசுரத்தில் ருத்திரனைத் தோன்றுவித் து, ருத்திரனில் விஷ்ணுவைத் தோன்றுவித்து, விஷ்ணுவில் பிர் மாவைத் தோன்றுவித்து, பிர்மாவில் ஆத்துமத்தைத் தோன்றுவித் து. இதெல்லாமிப்படியிருக்கையிலே அவசியமாய் அந்தச் சாஸ்திரி கள் சொல்லுகிறப்போலே பிர்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் முதலான தேவர்கள் அநேகம் வஸ்துக்களின் பிறகு உண்டாக்கப்பட்டவர்களா யிருக்கிறபடியினாலே, அவர்களுக்கூட துவக்கம் இருந்ததென்று பிரசித்தமாகும்.

இந்தப்பிரகாரமாக முப்பத்திமூக்கோடி தேவர்களுடைய தா யதகப்பன் பேர் அங்கங்கே சொல்லியிருக்கிறது. ஆனபடியினாலே தாய் தகப்பனுள்ளவர்கள் முன்னே இராமம் பிறகே பிறந்தார்க ளென்று திஷ்டாந்தமான சத்தியமாயிருக்கக்கொள்ள முப்பத்திமு க்கோடித் தேவர்கள் அநாதியாயிருக்கமாட்டார்களென்று அங்கீகரி க்கக்கடவீர்களாக.

இதுக்கப்பால் அறியவேண்டியதாவது: லயமாய்ப்போகிற வஸ்து அநாதியாயிருக்கமாட்டாது. ஆனபடியினாலே பிர்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் முதலான தேவர்கள் லயமாய்ப்போகிறதினாலே அநாதி யாயிருக்கமாட்டார்கள். இந்த விஷயத்தை நன்றாய்க் கண்டுபிடிக்கிறதற்கு உலோக சக்கரத்திலே பெழுதியிருக்கிற தேவர்களுடைய கடைசியான வயது நன்றாய்ப் பராமரிக்கவேணும். அதெப்படியென் றால் யுகம் பதினெட்டு வருஷம் நூற்றுப்பத்துக்கோடியும் இருநூற் றுஷம்பது லட்சமும் நூற்றி முப்பத்திரண்டாயிரத்து எண்ணு று வருஷம் எண்பத்தெட்டு பிரகாரம் குலாலன்றிருக்கையோலே யும் சக்கரம்போலேயும் சுத்திடில் தேவேந்திரனுக்கு ஒரு கொடி. இந்தப் பிரகாரத்திலே வருஷம் அறுபது கொண்டது ஆண்டு; ஆண்டு நூறாயிரம் கொண்டது ஒரு யுகம், யுகம் பதினெட்டு கொ ண்டது ஒரு சகம், சகம் இருபதாயிரத்து எழுநூறு மீண்டால், தே வேந்திரனுக்குப் பரம் ஆயுசு.

இப்படிக்கொத்த நாள் இருபதினாயிரத்து எழுநூறு சிலவு மீ ண்டால், பிர்மாவுக்கு ஒரு கொடி, இருநூற்று இருபது கோடியும் ஐஞ்ஞாற்றுப் பதினாறு லட்சமும் இருநூற்று அறுபத்தோராயிர

த்து அறுநாறு வருஷம். மூன்றுவட்சத்து அறுபத்தாராசிர்த்து அறுநாறு சிலவு மீண்டால், பிரமாவுக்குப் பரம ஆபுசு. அப்படிக்கொத்த நாள் இருபதினாயிரம் அறுநாறு சிலவு மீண்டால், ரோம சமாமுனிக்கு ஒரு ரோமம் உதிரும் இப்படிக்கொத்த நாள். இருபத்தெட்டுக்கோடி சிலவு மீண்டால், ரோமசமாமுனிக்குப் பரம ஆபுசு. அப்படிக்கொத்த நாள் இருபத்தெட்டு கோடி சிலவு மீண்டால், மீனசமாமுனிக்குப் பரம ஆபுசு. அப்படிக்கொத்த நாள் இருபத்தெட்டு சிலவு மீண்டால், பாதலோசன் மாமுனிக்கு ஒரு நாள். அப்படிக்கொத்த நாள் என்பத்தெட்டுச் சிலவு மீண்டால், பாதலோசன் மாமுனிக்குப் பரம ஆபுசு. இப்படிக்கொத்த நாள் இருபத்தெட்டும் சிலவுமீண்டால், தருவாசமாமுனிக்கு ஒரு நாள். அப்படிக்கொத்த நாள் என்பத்தெட்டு சிலவு மீண்டால், தருவாசமாமுனிக்குப் பரம ஆபுசு. அப்படிக்கொத்த நாள் இருபத்தெட்டுச் சிலவு மீண்டால், கமண்டல மாமுனிக்கு ஒரு நாள். இப்படிக்கொத்த நாள் என்பத்தெட்டுச் சிலவு மீண்டால், கமண்டலமாமுனிக்குப் பரம ஆபுசு.

இந்தப்பிரகாரமாக அநேகம் பேர்போன ரிஷிகளுடைய வயதிலே யோசித்ததற்குப் பிற்பாடு இப்படிக்கொத்த ரிஷிகளுடைய பரம ஆபுசு விஷ்டினுவுக்கு ஒரு நாள். இப்படிக்கொத்த நாள் மாதம் வருஷம் ஆண்டு முதலான கணக்கு விஷ்டினுவுக்குப் பரம ஆபுசு. இந்தப் பரம ஆபுசை அநேகம் விசை பெறுக்கினதற்குப் பிற்பாடு ருத்திரனுடைய ஒரு நாள். ருத்திரனுடைய நாளை அநேகம் விசை பெருக்கினால் ருத்திரனுடைய பரம ஆபுசு.

இந்தப் பிரகாரமாக மற்றுண்டான தேவர்களுடைய வயதிலே யோசிக்கலாம். இந்த விசேஷங்களைப் பத்தும்பத்தாய் ஆராய்ந்தோமானால் முப்பத்திழுக்கோடி தேவர்களுக்கு இராசாவாயிருக்கிற தேவேந்திரனும் பிரமாவும் ருத்திரனும் விஷ்டினுவும் இவ்ந்துபோனால் அவசியமாய் அநாதியாயிராமல் தேவர்களாயிருக்கமாட்டார்கள். அவ்வண்ணமே சாகாதபடிக்கு அவர்களுக்குப் பிலனில்லாதே போனால், அநாதியாயிருக்கமாட்டார்களென்றார்.

அந்தருவாயிலே உபதேசியானவன் சுவாமியவர்கள் பாதத்திலே விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது : உலோகத்தார் வணங்கிற தேவர்களுடைய மரணத்தின் விஷயத்திலே சரப்பாகத்திலே ஒரு

வினோதமான கதையைச் சொல்லியிருக்கிறதெப்படியென்றால், பூர்வ காலத்திலே அசுரர்களுக்குத் தேவர்களுக்கும் கனமான சண்டை வந்ததாம். ஆனால் அசுரர்கள் தேவர்களைச் சங்கரித்துக் கொன்றுபோட்டார்கள். அந்த யுத்தத்திலே தப்பிப்போன சில தேவர்கள் பிரமாவினுடைய மகனான கசனென்கிற மாமுனி கிட்டப் பேராய் சுக்கிரசாரியன் வைத்திருக்கிற அற்புதமான சஞ்சீவியை உபயத்தினாலே வாங்கத்தக்கதாக மன்றாடினார்கள்.

கசனெனென்றால், தேவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு சுக்கிரசாரியனுடைய தாலிலே விழுந்து நமஸ்கரித்துக் குருவுக்குச் சிஷனானவன் பண்ணத்தக்க ஊழியமெல்லாம் பண்ணிக்கொண்டு ஆபிரம் வருஷம் இருந்தான் அதுக்குள்ளேநானே அசுரர்கள் பிரமாவினுடைய மகனை மூன்று விசை கொன்றுபோட்டார்கள். மூத்த மூத்த இவனை ஹெட்டித் துண்டந்தண்டமாய்ப் பண்ணி நாய், நரிகளுக்கிரையரகப் போட்டார்கள். கசன்பேரிலே மிகவும் பிரிய மாயிருக்கிற தேவனை அழுகையோடே தன்னுடைய தகப்புரூராகிற சுக்கிரசாரியனை வேண்டிக்கொண்டதினாலே, சுக்கிரசாரியான் சஞ்சீவி மூகாரத்தாத்தினாலே கசனை அழைத்து அந்த கூணத்திலே தானே நாய், நரிகளுடைய வயற்றிலே யிருந்த மாங்கிஷங்கெல்லாம் திரும்ப ரூபமாய் வந்து முன்னிருந்த வகையோடே எழுந்திருந்தான்.

பின்னையும் வேறே சமையத்திலே அவர்கள் கசனைக் கண்டுபிடித்துப் பாறையிலே தேய்த்து இலவலேசமிராமற் பொடிபண்ணிச் சமுத்திரத்திலே கரைத்துப்போட்டுப் போனார்கள். திரும்ப சுக்கிரசாரியன் அழைத்தவுடனே, மிருத சஞ்சீவிப் பெலத்தினாலே சமுத்திரத்தின் சேற்றிலே கலங்கப்போன மூங்கிஷங்கெல்லாம் ரூபமாய் கசன் வந்தான். கடைசிலே காட்டுக்குள்ளே இந்தக் கசனைத்தான் அவர்கள் பிடித்துக் கொன்று பண்ணிரெண்டதற்குச் சங்கரித்தானும் பிழைத்தான். இனி பிழையாததுபோலே பண்ண வேண்டுமென்று கசனைக் கொன்று அவன் சரீரத்தைச் சுட்டு சரம்பல் பண்ணி அந்தச் சூரணத்தைக் கொண்டுவந்து சுக்கிரசாரியன் கொள்ளுகிற பாணத்திலே கலந்து அவன் அபியாததுபோலே கொடுத்து விட்டுப் போனார்கள்.

ஆனால் சுக்கிரசாரியன் கசனைத் தேடி சஞ்சீவி முகார்தரத்தினாலே அழைப்பிக்கும்போது, குருவினுடைய வயற்றுக்குள்ளே இருக்கிற கசன் முனிசுவன் மெள்ளவே இப்படியென்றான்: வாரீர் குருவையனே வறகெற்பத்துக்குச் சீஷனாயிருக்கிறேன்; எப்படியாகிலும் என்னை இரட்சிக்க வேணுமென்று கெற்பத்துக்குள்ளே யிருக்கிற கசன் விண்ணப்பம் பண்ணினதினாலே, சுக்கிரசாரியன் சஞ்சீவி முகார்தரமாக பிறத்தியிலே வரப்பண்ணி 'சஞ்சீவியைக்' கொடுத்தனுப்பினான்.

கசனேவென்றால், சொற்கத்துக்குப் போய் சாம்பலாய்ப்போன தேவர்களுடைய அடையாளத்தைக் காணாமல் ஆயிரம் வருஷம் இலயமாய்ப்போன தேவர்களுடைய சாம்பல்மேலே சஞ்சீவியினுடைய சில பொடியைத் தெளித்தவுடனே, ஆயிரம் வருஷத்துக்குமுன்னே செத்துப்போன தேவர்களெல்லாரும் அந்தச் சஞ்சீவியினுடைய பிலத்தினாலே யெழுந்திருந்தார்கள். இந்தப் பிரசித்தமான கதையிலே தேவர்கள் சாகித்யமல்லாமல் முழுதும் இலயமாய்ப் போனார்களென்று காண்பிக்கிறது. ஆனபடியினாலே தேவரீர் திருவுளம்பற்றி ஒப்போலே, இலயமாய்ப் போகாதபடிக்குப் பிலனில்லாதவர்கள் அநாதியாயிருக்கமாட்டார்களென்று பிரசித்தமாகும்.

சர்வேசுவரன் சர்வத்துக்கும் வல்லவர். அ.ம. சல்லாபம்.

மறுநாள் ஆகாயத்திலே கருப்புள்ள மேகங்களெங்கும் பரவியிருக்கிறதினாலே, சூரியன் காண்பியாமல் மந்தாரமாயிருக்கிறதைக்கண்டு ஒரு பிரகாரமாய் எல்லாருந் துக்கமாயிருந்தார்கள். அத்தறுவாயிலே குருசுவாமியவர்கள் திருவுளம்பற்றினதாவது: சர்வ லோகத்துக்குள் சந்தோஷமும் அவன்காரமுமாயிருக்கிற சூரியனானது காண்பியாத நாளைநிலே எல்லாருஞ் சலித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஞானச் சூரியனாகிற பராபர வஸ்துவானவரை அறியாதவர்கள் இந்தப் பூலோகத்திலே எப்படிச் சந்தோஷமாய் இருப்பார்களென்று அருளிச்செய்தவுடனே, ஒரு உபதேசி விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது:

ஒரு நாளையிலே சூரியனைக் காணாததினாலே, எங்களுக்குத் துக்கம் வந்ததானால் பூர்வ காலத்திலே உலகத்தார் சொல்லுகிறாயோலே ஆயிரம் வருஷஞ் சூரியனுதையம் பண்ணாமலிருந்ததினாலே அந்தக் காலங்களிலே பயங்கரமான இருட்டுக்குள்ளே இருந்த மனுஷர் அனலில்லாத கஸ்தியை அனுபவித்தார்களென்று சந்தேகமில்லை. அதெப்படியென்றால், துரோபதையானவள் பஞ்ச இராசாக்களோடே கலியாணம் பண்ணுகிறதற்கு முன்னே பொல்லாதவனோடே விவாகம் பண்ணி அவன் சொன்னப்போலே கேட்டு அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து வெகு தருமங்களைச் செய்தாளாம். ஒரு நாளையிலே வியாதிக்காரனாயிருக்கிற தன்னுடைய புருஷனை யெடுத்துக் கொண்டு தேவதாசி வீட்டுக்குப் போகிறதற்கு இராத்திரி காலத்திலே சுமந்திருக்கிறபோது, கழுவினில் தபசுபண்ணுகிற ரிஷியினுடைய பாதத்தைத் தொட்டதிலே தபசு பண்ணுகிறவனுக்கு மகா கஸ்தி உண்டாச்சதாம். இப்படிப்பட்ட கஸ்தி மீறித்தமாக சூரியனுதையம் பண்ணுகிறதற்கு முன்னே தன்னைத் தொட்டவள் சாகக் கடவதென்று சொன்னாள்.

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதுக்கு துரோபதையானவள் சூரியனுனது உதையம்பண்ண வேண்டாமென்று சாபமிட்டாளாம். இப்படிப்பட்ட சாபத்தினுடைய பிலத்தினாலே ஆயிரம் வருஷஞ் சூரியன் உதையம்பண்ணாமலிருந்தது. அந்தக்காலத்தில் இருந்த மனுஷர் தேவேந்திரனையும் முப்பத்தி முக்கோடி தேவர்களையும் சூரியனுதையமாகிறதற்கு மன்றாடினதினாலே, இப்படிப்பட்ட தேவர்கள் என்ன உபாய தந்திரம் பண்ணினாலும் அவர்களாலே ஆகாதேபோச்சது. ஆனபடியினாலே இந்தத் தேவர்களும் மற்றுண்டான தேவர்களும் பிரமாவோடே கூடியிர்த்தக் காரியத்திலே வியர்த்தமாய் ஆலோசனை பண்ணினதற்குப் பிற்பாடு இந்தக் காரியத்திலே தங்களுக்குப் பெலனில்லையென்று கண்டு எல்லாருந் துரோபதையின் அண்டைக்கு வந்து சூரியன் உதையம்பண்ணத்தக்கதாக உத்தரவகொடுக்க மன்றாடினார்கள்.

இந்த அபத்தமான கதையை வெவ்வேறே விதமாக அனேகம் பேர்கள் சொன்னாலும், உலோகத்தாருடைய வேதப் புராணங்களிலே பழகினவனுன பிராமணனுவன் சொன்னதின்படியே நான்

சொன்னேன். ஆனால் எந்தப் பிரகாரமாக முன் சொல்லப்பட்ட கதையைச் சொன்னாலுஞ் சூரியன் உதையம் பண்ணுகிறதுக்குச் சகலமான தேவர்களுக்கும் பிலனில்லாமற்போனதென்று எல்லாருஞ் சொல்லுகிறதும் தவிர சேது மகா புராணத்திலே எழுதியிருக்கிற தென்னுன்.

அத்தறுவாயிலே குருசுவாமி அவர்களிருந்து அருளிச்செய்ததாவது: இத்தனை பிலக்குறைச்சல் கொண்டிருக்கிற தேவர்களை உலோகத்தார் வணங்கிறதெப்படி? மெய்யான தேவத்துவத்தைக் கொண்டிருக்கிறவருக்குக் கூடாத காரியமில்லையென்று பிரசித்தமாகும். இப்படிப்பட்ட மட்டில்லாத பிலத்தை வருணிக்க வாய்ச் சாலகரான சாஸ்திரிகள் எல்லாருங் கூடினாலும் நன்றாய் வெளிப்படுத்தமாட்டார்களானால் பராபர வஸ்துவினிடத்திலே விளங்கிற அளவறுக்கப்படாத வலுமையை நீங்கவெவ்வளவாகிலும் கண்டு பிடிக்கிறதற்குக் கடவுளான சர்வேசுரானுவர் உண்டாக்கின வஸ்துக்களிலேயும் உண்டாக்கலான பொருட்களிலேயும் மிகவுய் ண்பிக்கிற பிலத்தை நம்மோடே கூட பராமரியுங்கள்.

ஆனால் பராபர வஸ்துவினுடைய அளவில்லாத சத்துவத்தை எவ்வளவாகிலும் கண்டுபிடிக்கிறதற்கு உலகத்தினுடைய அலங்காரத்தையும் ஒழுங்கையும் பரிட்சிக்கக்கடவீர்களாக. ஆன்படியினாலே கண்களைத் திறந்து பரமண்டலத்திலேயும் பூமண்டலத்திலேயும் உண்டான எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத வஸ்துக்களுடைய சிங்காரத்தையும் வரிசையையும் உற்றுப் பராமரித்து அதுகளை உண்டாக்கினவராயிருக்கிற ஆண்டவர் மட்டில்லாத சத்துவத்தைக் கொண்டிருக்கிறாரென்று பிரசித்தமாய்க் காண்பிக்குமானால் இப்படிப்பட்ட உலகத்தினலங்காரத்தையும் ஒழுங்கையும் இரண்டாஞ் சல்லபத்தைக்கொண்டு விஸ்தீரணமாய் உங்களுக்கு வசனத்தினாலே, இம்மாதிரிஞ் சொல்லிக்காட்டினதுபோதும்.

இதுக்கப்பால் அறியவேண்டியதாவது: ஒன்றுமில்லாமலிருக்கையிலே, அளவறுக்கப்படாத பிலத்தைக்கொண்டிருக்கிற பராபர வஸ்துவானவர் உலகமாகட்டென்கிற வார்த்தை திருவுணம்பற்றினவுடனே உலகமெல்லாம் உண்டாயிற்று. இந்தப் பூலோகத்திலுண்டான இராசாக்களும் பிரபுக்களுஞ் சாமார்த்தியமுள்ள கெட்டி-

க்காரெல்லாரும்கூடி ஆலோசனை பண்ணி ஒரு புல்லு முதலாய் உண்டாக்கமாட்டார்கள். இதுவுந்தவிர ஆகாயத்திலே ஆதாசமில்லாமல் ஒரு உண்டை நிற்கப்பண்ணமாட்டார்களானால், பராபர வஸ்துவானவர் சந்திர சூரியன் கிரகங்களையும் நட்சத்திரங்களை யும் சந்திரன் அப்பு, தேயு, வாயு முதலான பூதியங்களையும் இந்தப் பூதியமாக விலுண்டான மட்டில்லாத வஸ்துக்களைப் படைத்தது தவிர எவ்லோகம் ஆதாரமில்லாமல் நிற்கப்பண்ணுகிறார். இதல்லாமல் இப்படிப்பட்ட உலகத்தை ஒரு வார்த்தைமாதிரி அருளிச்செய்ததினாலே, உண்டாக்கிப்போலே ஒரு கண்ணத்திலே நிர்மூலமாகிருக்கிறதற்கு வல்லவராயிருக்கிறார்.

மனுஷ்யரோவென்றால், வஸ்துக்களுடைய வஸ்துக்களைப் பண்ணுகிறதற்குப் பிலத்தைக்கொண்டிருந்தாலும் ஒன்றுமில்லாமலிருந்து ஒரு விஸ்து இருக்கச் செய்கிறதற்கு அவர்களுக்குத் தத்துவமில்லை. பிள்ளையுஞ் சகலமான பொருட்களையும் தம்முடைய சித்தத்தின்படியே நடத்தத்தக்கதாக அளவில்லாத சத்துவத்தைக்கொண்டிருக்கிற பராபர வஸ்துவானவர் இன்னம் அதிகமாய் உலகங்களை உண்டாக்கிறதற்கும் அழிக்கிறதற்கும் நடத்துகிறதற்கும் பிலத்தைக் கொண்டிருக்கிறாரென்று சந்தேகமில்லை. ஆன்படியினாலே இப்போது சர்வேசுரானுக்குச் சித்தமுண்டானால், ஒரு கண்ணத்திலேயே உலகத்தைச் சிஷ்டித்து இப்போதிருக்கிற உலகம் அதிலொரு மணல்போலிருக்கச்செய்யலாம்.

இந்தப் பிரகாரமாக முகிவில்லாத காலம் எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத உலகங்களை உண்டாக்கினதற்குப் பிற்பாடு அதுகொல்லாம் ஒரு மணலுக்குள்ளே அடக்கம் பண்ணுகிறதற்கு வல்லவராயிருக்கிறார். இதன்றியே பராபர வஸ்துவானவர் தம்முடைய அளவில்லாத பிலத்தினியித்தமாக எந்தெந்தக் காலத்திலானாலும் எந்தெந்த விதலத்திலென்கிலும் தம்முடைய சித்தத்தின்படியே எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத புத்தியுள்ள வஸ்துக்களையும் புத்திமீயில்லாத வஸ்துக்களையும் உண்டாக்கிறபோது, இப்படிப்பட்ட வஸ்துக்களுக்குள்ளே அந்ரியவொன்றியமாய் ஒரு பொருள் நன்மைகளிலே அதிசயத்திருக்கப்பண்ணலாம். கடைமியிலே இடிகல்லாம் படைத்ததற்குப் பிற்பாடு மறுபடியில்லாதபடிக்குச் செய்கிறதற்கு வல்லவராயிருக்கிறார்.

இதெல்லாம் இப்படியிருக்கிறபோது, உலகத்தார் வணங்கிற தேவர்களிடத்திலே பிலவீனத்தையுங் குறைச்சலையும் அடிக்கடி காணலாமென்கிறதினாலே, அவர்கள் தேவர்களாயிருக்கமாட்டார்கள் என்று அங்கீகரிக்கக்கூடவோம். அதெப்படியென்றால், விஷ்டினு பரசுராம அவதாரத்திலே சமுத்திரங் காத்தியென்கி பருவதமட்டாக அலை மோதுகிறதினாலே இப்படிப்பட்ட கடலைத் தள்ளுகிறதற்குப் பிலனில்லாததினாலே, பூசையாகச் சடங்குகளைப் பண்ணினுள்ளும் யாகம்பண்ணினவுடனே நெருப்புக்குழியிலே ஒரு கனகு புறப்பட்டதென்றும் இந்தச் சளகினாலே பரசுராமனென்றென்போது திருப்பாற்கடல் பின்னுக்குப் போச்சதென்றும் மூன்றாவது, அந்தச் சளகினாலே யெரியத்தக்கதாக பரசுராமனென்கிறபோது கடலுக்குத் தேவனுள் வருணன் கரையான் அவதாரமாக வந்து ஸ்ளகைத் திண்ணவேண்டாமென்று காட்டிலே கூட்டிக்கொண்டெப்பாய் விட்டான்.

அப்போது றுமணும் இலட்சுமணனும் வாசமாய்க் காட்டிலே யிருக்கும்போது, சூப்புநங்கை இராமன் கிட்டவந்து தன்னோடே கலியாணம்பண்ண அலட்டினதினாலே அவன் மனதொப்பாதன்றியே கரெனவென்கிறவனோடேயும் தசனவென்கிறவனோடேயும் முறைப்பட்டதினாலே, அவர்கள் அனேகஞ் சனங்களோடே வந்து அம்புகளினாலே சூரியனை மறைப்பண்ணினார்களென்றும் இராமனுடைய வில்லைக் காமனென்கிறவன் தனது அம்புகளினாலே முறித்துப்போட்டார்களென்றும் இராமன் ஆயுதமில்லாமல் மிகவும் கண்டிப்பட்டுப் பயந்து நடுங்கியிருக்கிற சமையத்திலே ஆகாசிய ரிஷி அம்புதமான ஆயுதங்களைக் கொடுத்தாலும்.

இராமனுக்குப் பிலமுண்டானால், இராகுதர் அவனுடைய வில்லை முறித்துப்போடுவார்களோ? அவர்களுக்குப் பயந்திருப்பானோ? அவனுடைய இக்கட்டிலே இரட்சிக்க ஆயுதங்களைக் கொடுக்க வேணுமோ? இதன்றியே இராமன் தன்னுடைய சேனையோடே இலங்கைக்குப் போகிறதற்கு அவகாசமில்லாததினாலே, மிகவும் கண்டிப்பட்டு ஒரு சூதிரை முதலாய் இல்லாததினாலே அனுமானுடைய தோளிலே ஏறினுள்ளும் இராகுதனை கும்பகரணனைக் கண்டு பயந்து நடுங்கியிருந்தானென்றும் இராமனுக்கும் இலட்சுமணனுக்கும் மோசம் வராதபடிக்குச் சஞ்சீவியென்கிற மருந்தை அவ

ர்களுடைய நாகியிலே தடவினுள்ளும் இராவணனோடே யுத்தம் பண்ணும்போது இராவணனைச் செயிக்கமாட்டாமல் சபித்துக்கொண்டிருக்கிறபோது சொற்கத்திலே யுண்டான தேவர்களும் ரிஷிகளும் ஆலேகனைபண்ணி ஆகாசிய ரிஷியை ஸ்தானபதியாக இராமன்கிட்ட அனுப்பிச் சூரியனை வணங்கச் சொல்லிவித்து அம்பை எய்கிற வகையைப் படிப்பித்தார்களாம்.

இந்தப் பிரகாரமாக இராவணன் கட்டாயத்தின்மேலே இராமனுக்கு நித்திரையை வருத்திவிக்கும்போது, இராமன் எல்லாரையும் பார்த்து அவசியமாய் நித்திரைபோக வேணுமென்கிற சமையத்திலே விழுஷணனிருந்து: சுவாமி, தேவரீர் நித்திரை போகிறது புத்தியல்ல; இராவணன் இற்றைவரைக்கும் வராதபோதே பாதாளத்தில் இறங்கி யாதொரு மாய்கையை உபாயமாக வரத்தக்கதாகிருக்கிறானுக்கும், வாய்ப்போலேயும் நெருப்புப்போலேயும் வேறே ரூபமாக வந்தால், நாயிருக்கிறதெப்படி? தேவரீர் நித்திரை போனால் உம்மை எடுத்துப் பாதாளத்திலே கொண்டுபோவானென்று சொல்லுகையில், இராமனிருந்து என்னைக் கொண்டுபோனாலும் கொண்டுபோட்டாலும் நித்திரை பண்ணுகிறதைவிட்டிருக்கக் கூடாதென்றாலும்.

அப்போது அனுமான் மடியிலே சாய்ந்துக்கொண்டு நித்திரை போகிறபோது, இராவணன் மாயமாக வந்து இராமனையும் இலட்சுமணனையும் புகையாகப்பண்ணி அவர்களை மெடுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பத்திரகாளிக்குப் பலியாக வெட்டத்தக்கதாக உத்தியோகமாயிருக்கும்போது, இந்தப் பலிக்கு வேண்டியிருக்கிற உப்புத் தண்ணீரைக் கும்பச்சி கொண்டுவருகிறபோது, அனுமான் விழித்திருந்து இராமனையும் இலட்சுமணனையும் காணாததினாலே பாதாளத்திலே இறங்கி நடந்த செய்தியைக் கும்பச்சி சொல்லக்கேட்டு அவருடைய உதவியைக்கொண்டு குடத்திலே இருக்கிற தண்ணீர்க்குள்ளே இராகசியமாய் ஒழிந்து இராமனும் இலட்சுமணனும் சாகாதபடிக்கு இவர்களை இரட்சித்தாலும்.

இந்த அபத்தமான கதையைக் கேட்கிறவர்கள் இராமனுக்கு அளவில்லாத பிலம் உண்டென்று நித்திரையிலேயானாலும் விசாரிப்பார்களோ? மனதின்படியே இராமனுக்கு நித்திரை வருத்திவிக்கிறவன் அவனைப் புகையாக்கி கரகத்துக்குக் கொண்டுபோனவன்

இராமனைப்பார்க்கப் பிலத்தைக் கொண்டிருக்கிறான் என்று சந்தே-
மில்லை. இதன்றியே இராக்ஷதர் இராமன் கீழே விக்கிற அக்
கம்பேர்களைக் கொண்டுபோட்டதற்குப் பிற்பாடு செய்தவர்களை எ
ழுப்புகிறதற்குப் பிலனில்லாததினாலே, இதற்காக பிரமாவை மன்
றாடினான்.

கடைசியிலே இராமனும் இலட்சுமணனும் வரதனும் சூசலவர்
களோடே யுத்தம் பண்ணும்போது எல்லாரும் வெட்டுண்டுபோனா
ர்கள். இந்தப் பயங்கரமான செய்தியைக் கேட்ட பேர்போன ரிஷி
யான வால்மீகி தன்னுடைய கமண்டலத்திலே வைத்திருக்கிற
சச்சரியமான தீர்த்தத்தினுடைய பிலத்தினாலே யுத்தத்தினுடைய
சமர்க்களத்திலே வந்து யானையினுடைய கண்டங்களுள் குகிரை
களுடைய பிணங்களும் இராக்ஷதருடைய சரீரங்களும் கபியனுடைய
தேகங்களும் முறிந்து விழுந்ததாயிருக்கிற தேர்களும் குறைந்ததாக
யிருக்கிற கொண்டைகள் கண்டங்கண்டமாய் விழுந்துகிடக்கிற நா
னாவிதமான பத்திசாயுக்களும் மலைகள்போலே இராசியாயிருந்த
தலைகளும் வெகு இரற்றினதிகளுமாய் இப்படிப்பட்ட யுத்தம் பூமி
யிலே பார்த்ததற்குப் பிற்பாடு விஷ்டினு இராமனாகப் பிறந்து பி
ரேதத்தைக் கண்டு மகா கஸ்திப்பட்டு அதின்மேலே தீர்த்தம்
புரோசித்துத் திரும்ப எழுந்திருக்கப்பண்ணினான்.

இப்படிப்பட்ட விசேஷங்களைப் பத்தம் பத்தாய் விசாரித்தா
ல், இராமனுக்குப் பரிச்சேதமாய்ப் பிலனில்லையென்று பிரதிபலி
ய்க் காண்பிக்கிறது. அவ்வண்ணமே வெட்டுண்டுபோகாதபடிக்கு
சத்துவமில்லாதேபோனால், அளவில்லாத கர்த்தத்துவமுண்டென்
று சொல்லுகிறதெப்படி? இதெல்லாமிப்படியிருக்கையிலே, பெரு
மாள் இராமனாகப் பிறந்து இத்தனை பிலனினையிருந்தால், மற்று
ண்டான தேவர்களுக்குப் பரிச்சேதமாய்ப் பிலனில்லையென்று ஒப்
பிவிக்கலாம். அதெப்படியென்றால், இராமன் சீதாதேவியோடே
வனத்துக்குப் போய்த் தவசு பண்ணும்போது, சீதாதேவி செல்ல
மாகுகிற சமயத்திலே ஒரு காக்கை வந்து உபத்திரவம் பண்ணவே
னுமென்று தன் கால்களினாலே உதிரம் பிறப்படச் சீதையினுடைய
தனங்களின்மேலே காயப்படுத்தி உபத்திரவம் பண்ணுகையிலே
இராமச்சேத்திரன் செபம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற சமயத்திலே

வில்லம்பு வரங்குகிறதற்குக் கூடாமல் தன் கையிலே இருந்த தெ
ற்புல்லே மந்திரித்து அந்த காக்கைமேலே போட்டான்.

அது காக்கையைப் பின்றுடர்ந்து துரத்துகையில் பிரமதே
வனண்டைக்கு வந்து தன்னுடைய விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லி
என்னைக் காக்கவேனுமென்று மறைப்போய்க் கூறுகையில், அப்
போது பிரமா: என் கையினாலாகாது, விஷ்டினுவண்டைக்குப்
போவென்று சொல்ல, அந்தக் காக்கை விஷ்டினுவண்டைக்குப்போ
ய் அபையமென்று சொல்லுகையில் விஷ்டினு: என் கையினாலே
ஆகாது ஈசுரனண்டைக்குப் போவென்று அனுப்பினென்று இரா
மாயணத்திலே சொல்லியிருக்கிறது.

இந்த அபத்தமான கதைகளை உலோகத்தார் கொண்டாடுகிற
போது, தங்களுடைய புத்திக் குறைச்சலைக் காண்பிக்கிறார்களோ
ழிய மறற்படியல்ல. அதேதென்றால் ஒரு காக்கையை முதலாய்
உடனே கொண்டுபோடுகிறதற்கு இராமனுக்குப் பிலனில்லாதே
போச்சுது. ஒரு காக்கையை நிர்மூலமாக்குகிறதற்குத் தெம்பப்
புல்லே மந்திரிக்கவேனுமோ? பின்னை இத்தனை பலவினமுள்ள மந்
திரிக்கப்பட்ட புல்லு நிமித்தமாக காக்கையை யிரட்சிக்கிறதற்கு
பிரமாவுக்கும் விஷ்டினுவுக்கும் ருத்திரனுக்கும் பிலனில்லாதே
போனால், பெலக்குறைச்சலுள்ள மனுஷருக்கும் வந்தமான தேவர்க
ள் மகாப் பெலவினராயிருக்கிறார்களென்று சந்தேகமில்லையென்றார்.

இந்தப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டவர்களுக்குள்ளே ஒருத்தனிரு
ந்து விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது: சகலமான வேதப்புராணங்க
ளிலே மும்மூர்த்திகளுக்கு அத்தியந்த பிலமுண்டென்று சொல்லி
யிருக்கிறது. அதெப்படியென்றால், பிரமாவுக்குச் சகலமான வஸ்து
களை உண்டாக்குகிறதற்குப் பெலமுண்டென்றும் சகலமான
வஸ்துக்களையும் இரட்சிக்கிறதற்கு விஷ்டினுவுக்குத் தத்துவமுண்டெ
ன்றும் சகலமான வஸ்துக்களைச் சங்கரிக்கிறதற்கு ருத்திரனுக்குச்
சத்துவமுண்டென்றும் எல்லாருந் சொல்லுகிறார்கள். இதைப்
பார்க்க அளவில்லாத பிலம் உண்டோ? என்று விண்ணப்ப
ம் பண்ணுவதில்,

குருசுவாமியவர்களிருந்து: நீங்கள் சொன்ன விசேஷத்தினாலே
தானே பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரனுக்குச் சத்துவப் பெலக்குறைச்ச

லாயிருக்கிறார்களென்று பிரத்தியட்சமாய் ஒப்பிவிப்போம். அதெப்படியென்றால், பிரமா ஒரு உலோகத்தை யுண்டாக்கினாரென்று விசாரித்துக்கொள்ளுங்கள். இப்படிப்பட்ட உலோகத்தை இராட்சிக் கிறதற்கு அவன் கையிலே ஆகாமல் விஷ்டினுவினுடைய பிலன் வேணும். பின்னையும் இப்படிப்பட்ட உலோகத்தை நிர்மூலமாக்கு கிறதற்கு ருத்திரனுக்கு மனதுண்டானால், பிரமாவினுடைய சத்துவ மும் விஷ்டினுவினுடைய சத்துவமும் ஏதுக்குதவும். இதன்மீயே உலகத்தை உண்டாக்குகிறதற்கும் இராட்சிக் கிறதற்கும் ருத்திரனுக்கு மனதுண்டானால், அவனுடைய கையிலேயாகாது. ஆனபடியி னாலே அவனுக்குப் பிலக்குறைச்சலுண்டாயிருக்கிறபடியினாலே, அவர்களுக்கு அளவில்லாத சத்துவமில்லாமல் சிஷ்டிக்க, இராட்சி க்கு, சங்கரிக்கப் பிலத்தை ஒருமிக்கக் கொண்டிருக்கிற பராபரவஸ் துமாத்திரம் அளவில்லாத பிலத்தைக் கொண்டிருக்கிறாரென்றும் அவர் பேசுவதுவாயிருக்கிறாரென்றும் சொல்லவேண்டுமொழிய ம் தப்படியல்லவென்றார்.

அத்தறுவாயிலே உபதேசங் கேட்க வந்தவர்களுக்குள் ஒருத் தனிந்நு சந்தேகஞ் சொன்னதாவது: பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திர ன் இவர்கள் மூவரும் தேவனாயிருக்கக் கூடாதோவென்று சொல்ல குருசுவாமியவர்களிருந்து: பிரமாவுக்கும் விஷ்டினுவுக்கும் ருத்திர னுக்கும் உண்டான விரோதங்களையும் சண்டையையும் வரம்புகளையும் தர்க்கங்களையும் கர்த்தத்துவத்தின்பேரிலே ஆசைகளையும் அந் நியொன்னியமான காரியங்களையும் மருத்துவங்களையும் வேடங்களையும் பத்தும்பத்தாய் விசாரித்தால் பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரன் வெ வ்வேறே பேர்களாயிருக்கிறார்களென்றுத் தங்களுக்குள்ளே மகா துவேஷமாயிருக்கிறார்களென்றும் பிரசித்தமாய்க் காண்பிக்கிறது.

இந்தப் பிரசங்கத்தைக் குருசுவாமியவர்கள் முகித்தவுடனே, உபதேசிகளுக்குள்ளே ஒருத்தனிந்நு குருசுவாமியவர்களைப் பார் த்துச் சொன்னதாவது: தேவரீராலே பண்ணப்பட்ட பிரசங்கத்தி னிமித்தமாக இரண்டு காரியங் கெட்டியாக மனதிலே தரிக்கிறது. அதிள்முதலாவது: பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரன் தங்களுக்குள்ளே அன்னிய துவேஷமாயிருந்து சண்டை, வெட்டிக் குத்து நிமித்த மாக ஒரு பொருளாயிராமல் மூன்று விரோதமான பொருள்களாயி ருக்கிறார்களென்று பிரசித்தமாய்க் காண்பிக்கிறது. இரண்டாவது

பிரமாவானவன் தலை வெட்டுண்டுபோனதினாலேயும் விஷ்டினு நெ ற்றியிலே குத்துப்பட்டதினாலேயும் ருத்திரன் பயந்து ஒளிந்துக் கொண்டதினாலேயும் மகாப் பெலக்குறைச்சலாயிருக்கிறார்களெ ன்று சந்தேகமில்லை. ஆனால் தேவரீருடைய உத்தாரப்படியே இன்ன ம் உலோகத்தாருடைய தேவர்களிடத்திலே பிரசித்தமாய்க் காண்பி க்கிற விசேஷமான சில பெலக்குறைச்சல் அடையாளங்களைச் சொ ல்லிக்காட்டுவேன்.

அதெப்படியென்றால், சொற்கத்திலேயிருக்கிற தேவர்களும் மனுஷராலே சபிக்கப்பட்டு இப்படிப்பட்ட சாபத்தைத் தள்ளமா ட்டாமல் தங்களுக்கு அவமானமும் பொல்லாப்பும் வராதபடிக்கு முழுமனதோடே மனுஷரை மன்றாடினார்கள். அவ்வண்ணமே தே வேந்திரன் கெவுதமனுடைய ஸ்திரியோடே தாறுமாறாய்த் திரிந்த தினாலே இந்த ரிஷியினாலே தேவேந்திரன் சபிக்கப்பட்டுப் பெரிய வர்களுடைய சமூகத்திலே சொல்லப்படாத ஆக்கினைப்பட்டதுமல் லாமல் இப்படிப்பட்ட அபராதக் குறையத்தக்கதாக தேவேந்திரன் கூடினமாத்திரம் கெவுதமனை மன்றாடினான்.

அந்தப்பிரகாரமாக சொற்கத்திலேயுண்டான பிரதான இர ண்டுதேவர்கள் கன்னியாஸ்திரியான வேதமணியைக் கட்டாயமாய்ப் பிடிக்கத்தக்கதாக வரும்போது, அவளுடைய தகப்பனாராலே சபிக் கப்பட்டுப் பசாசுகளாய்ப்போனார்கள். ஆனால் மிகுந்த தாழ்ச்சி யோடேயும் வணக்கத்தோடேயும் ரிஷியை வேண்டிக்கொண்டதின லே அநேகம் வருஷத்துக்குப் பிற்பாடு ஒரு விசேஷமான தீர்த்தத்தி னாலே அந்தப் பசாசுத்தனம் போச்சதாம்.

பிரமா ஒரு தபோதனராலே சபிக்கப்பட்டு அவனுக்குத் தே வாலையமில்லையென்று அநேகம் உலோகசாஸ்திரிகள் சொல்லுகிறா ர்கள். இதன்மீயே ருத்திரன் தபசு பண்ணின ரிஷிகளாலே சபிக் கப்பட்டுச் சந்நியாசிகள் முன்பாகச் சொல்லவொண்ணாத ஆக்கினை அவனுக்கு வந்ததாம். இந்தத் தேசத்தாரோவென்றால், அந்த் தான் துவக்கி விங்கத்தை வணங்கத் துவக்கினார்களாம். இந்தப்பிரகார மாக விஷ்டினு அநேகம்விசை சபிக்கப்பட்டதினாலே, அவனுக்கு வெகு பொல்லாப்புகள் வந்திருந்தாலும் கிருஷ்ண அவதாரத்திலே விசேஷமாய் அவன்பேரிலே பலித்த சாபத்தை விஸ்தீரணமாய் வெ ணிப்படுத்துவேன்.

அதெப்படியென்றால், கிருஷ்ணன் ஸ்திரீ மதராபாதவென்கிற ஊரிலேயிருந்து சந்தோஷமாகத் தன்னுடைய பெண்சாதி களோடே காலம் போக்கடிக்கும்போது அவர்களுக்குள்ளே ஒருத் தி வீட்டிலே தேவாசமென்கிற வேறு மகாரிஷி வரும்போது அவ னும் அனேகம்பேர்களும் இந்த ரிஷியைச் சோதிக்கத்தக்கதாக அரி சி தீட்டுகிற ருந்தானியைச் சீலையினாலே மூடிக்கொண்டு-நாலு பெ ண்பிள்ளைகளும் சலித்திருக்குமாப்போலே இந்தக் ருந்தானியைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். அத்தறுவாயிலே அவன் ரிஷியைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: இந்தப்பிள்ளை பெறத்தக்கதாகவாதைப் படுகிற இந்தப் புண்ணியவதி பிள்ளை பெறுவாளோ, அல்லது செத் துப்போவாளோ, அல்லது ஆண்பிள்ளையோ, பெண்பிள்ளையோ, எ ன்தப்பிள்ளை பிறக்குமென்று கேட்டதற்கு அந்த ரிஷி: யிது அரிசிதி ட்டுகிற உலகல்லவோ? அதிலுடைய பிள்ளை ஒரு உலக்கையல்ல வோ? அந்த உலக்கையினாலே ஸ்திரீகிருஷ்ணனும் அவனுடைய பிள் ளைகளும் செத்துப்போவார்களென்று சாபித்துப்போட்டுப் போனா னும்.

இப்படிப்பட்ட வர்த்தமானத்தை கிருஷ்ணனுனவன் கேட்கும் போது, மிகுந்த கஸ்தியோடே பிரலாபித்து: ஐயோ! நான் கிர்ப்பாக் கியன்; இந்தச் சாபத்தினிமித்தமாக நானும் என்னுடைய பிள்ளை களும் செத்துப்போகிறோம்; ஆனால் இந்தச் சாபத்துக்குக் கூடினமாத் திரம் தப்பிப்போகும்படிக்கு உபாயமெல்லாம் பண்ணவேணும்; அதெப்படியென்றால், இந்த உலக்கையைப் பொடியாக அரைக்கச் சொல்லி அந்தப் பொடிகளைச் சமுத்திரத்திலே போடக் கட்டளையி ட்டான். அலைகள் கரையிலே யிர்தப் பொடிகளை யொதுக்கின தினாலே, அதுகள் முள்ளுள்ள வீப்பல்லுகளாக முளைத்தது. அத்தறுவாயிலே கிருஷ்ணனுடைய பதினாயிரத்து நூற்றெட்டு பி ள்ளைகளெல்லாம் வெறிகொண்டு சமுத்திரக்கரையிலே தங்களுக்கு ள்ளே சண்டைக்கு நின்று முள்ளுக்களினாலே பெறிகிறபோது, எல் லாரும் இறந்துபோனார்கள். பிள்ளையும் கிருஷ்ணன் காட்டுக்குப் போய் அரசமரத்தின்மேலே இருக்கிறபோது, முன்சொல்லப்பட்ட உலக்கையின் ஒரு துண்டாலே அம்பு பண்ணின் வேடன் வந்து செம்மண்ணெட்டியிருக்கிற கிருஷ்ணனுடைய கால்களை சாவலென் மெண்ணிக்கொண்டு அம்பிலெய்ததினாலே, அந்த அம்பு கிருஷ்ண னுடைய காலிலே பட்டதினாலே கிருஷ்ணன் செத்துப்போனானும்.

இந்த அபத்தமான கதையினாலேயும் முன் சொல்லப்பட்ட பாவங்களினாலேயும் சொற்கத்திலேயிருக்கிற தேவர்களுக்கும் மும் மூர்த்திகளுக்கும் பரிச்சேதமாய்ப் பெலனில்லையென்று பிரசித்தமா யக்காண்பிக்கிறது. அவ்வண்ணமே மனுஷர் தேவர்களைச் சாபித்ததற்குப்பிற்பாடு இப்படிப்பட்ட சாபத்தினிமித்தமாகத் தேவர்கள் ச லித்துக் கொண்டு பிரலாபித்துத் தங்கன்பேரிலே இந்தச் சாபம் பலியாதபடிக்கு உபாயதந்திரமெல்லாம் பண்ணினாலும், அவர்கள் மேலே கட்டாயமாகப் பலிக்கச்செய்தே தேவர்களாயிராமல் மனுஷ ருக்கு வசமாயிருக்கிறார்களென்று பிரசித்தமாகும். கடைசியிலே அறிபவேண்டியதாவது: முன்சொல்லப்பட்ட உலக்கையை எல் லாருங்கூடி கிருஷ்ணன் கட்டளையிட்டதின்படியே அரத்தினாலே இராவிப்பொடியாகத்தக்கதாகப் பிரயாசப்பட்டாலும் அவ்வுலக் கையினுடைய ஒரு சின்னத்துண்டை யிராவக்கூடாதேபோச்சுது. ஆண்படியினாலே கிருஷ்ணனுனவன் தன் கையிலேயானதெல்லாம் வியர்த்தமாய்ப் பார்த்தற்குப் பிற்பாடு கடலிலே தூரப் போடச் சொன்னாலும் திரும்பக் கரையிலே வந்ததாம். இதெல்லாம் இப்படி யிருக்கையிலே, உலக்கையினுடைய சின்னத் துண்டை முதலாய் இராவமாட்டாத கிருஷ்ணனுக்கு அளவில்லாத பிவினது? அவனு க்குத் தேவத்துவம் எப்படிச் செல்லும்?

ஆனால் இப்படிப்பட்ட கிருஷ்ணனுடைய மரணத்தைச் சில பேர்கள் வேறேவிதமாகச் சொல்லுகிறார்களென்று அறிந்திருக்கி றோம். அதெப்படியென்றால், கிருஷ்ணனுடைய காலிலே இரத்தின த்தைப்பார்க்கப் பிரகாசிக்கிற ஒரு டுஷ்பயிருந்ததாம். இந்தப் புஷ்ப த்திலே கிருஷ்ணனுடைய உயிர் முழுதும் அடங்கியிருக்கிறதினாலே, மற்றுண்டான அவையவங்களிலே கிருஷ்ணனுக்குக் காயப்பட்டா லும் வெட்டுண்டு குத்துப்பட்டாலும் சாகமாட்டானும். இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே, கிருஷ்ணனுனவன் தன்னை வெட்டத்தக்கதா கச் சத்துருக்கள் உபாயம் பண்ணுகிறார்களென்று அறிந்து பட்ட ணங்களிலேயும் பட்டிக்காடுகளிலேயும் இருக்கிறதற்கு மிகவும் ப யந்து ஆற்றுக்குள்ளே ஒளிந்துகொண்டிருக்கிற சமயத்திலே மீன் பிடிக்கிறவன் வந்து கிருஷ்ணனுடைய காலிலே பிரகாசிக்கிற புஷ்ப த்தைக்கண்டு பெரிய மச்சத்தினுடைய ஒளிவுள்ள சிலம்பென்று

விசாரித்து அம்பினுலே எய்து கிருஷ்ணனைக் கொன்றுபோட்டா னும்.

கிருஷ்ணன் மெய்யான தேவனுடை சத்துருக்களுக்குப் பயந் திருக்கிறதென்ன? பூமியிலே இருக்கிறதற்கு சுவகாசமில்லாமலிரு க்கிறதென்ன? ஆற்றுக்குள்ளே ஒளிந்திருக்கிறதென்ன? மீன் பிடி க்கிறவனுடைய அம்புக்குத் தப்பிப் போகாமலிருக்கிறதென்ன? எந் த விதமாக இந்தக் கிருஷ்ணனுடைய சாவைச் சொன்னாலும் அவ னிடத்திலே மிகவும் பிலக்குறைச்சல் உண்டாயிருக்கிறதென்று பிரசித்தமாகும்.

ஆனால் உலோகத்தார் சொல்லுகிற விசேஷத்திலே இன்னம் பெருமாளுடைய பெலனீனம் அதிகமாய்க் காண்பிக்கிறதென்று சந்தேகமில்லை. அபெப்படியென்றால், பில்லிகுரியக்காரன் சீரங்க த்திலே வந்து பில்லிகுரிய மந்திரங்களின் பிலத்தினாலே பிரதா ன விக்கிரகத்திலே யிருக்கிற தேவத்துவத்தினுடைய பாதியைத் தன்னுடைய சூம்பத்திலே வைத்து அதற்குப் பிற்பாடு இரக்கம் வந் ததினாலே, திரும்ப உத்தரித்தானும், அவ்வண்ணமே பில்லிகுரிய க்காரன் மந்திரங்களின்படியே பெருமானைக் கட்டாயத்தின்பேரிலே கீழ்ப்படுத்தியிருந்தால், பெருமாளுக்குப் பெலனெதென்று சொன் னான். இந்தக் கதைகளை உபதேசியானவன் சொன்னவுடனே, அவ னும் அவனோடே கூட இருக்கிறவர்களும் சுவாமியவர்களுடைய ஆசீ ர்வாதத்தை வாங்கிக்கொண்டு எல்லாரும் பிறப்பட்டுப்போனார்கள்.

பார்பா வஸ்துவின் அளவில்லாத ஞானம்.

கூ-ம் சல்லாபம்.

ஞான உபதேசந் கேட்கத்தக்கதாகக் குறித்த ஸ்தலத்திலே யெல்லாரும் வந்து சூருசுவாமியவர்கள் எழுந்தருளியிருக்கிறத ற்கு முன்னே உபதேசிகளுக்கும் உபதேசந் கேட்கவந்தவர்களுக் கும் கனமான தர்க்கம் உண்டாயிற்று. ஆனபடியினாலே சூருசுவா மியவர்கள் இவர்களுடைய சத்ததஸ்தக் கேட்டவுடனே, எந்தக் காரியத்தின்பேரிலே நீங்கள் தர்க்கம் பண்ணுகிறீர்களென்று கேட் க் உபதேசி விண்ணப்பம் பண்ணின தாவது :

இந்தச் சனங்கள் ஆறு சாஸ்திரமுண்டென்று சாதிக்கிறார்கள். நானேவென்றால் தேவரீர் பண்ணின பிரசங்கங்களைக் கேட்டதின லே, இந்தச் சீமையிலே விளங்கிற சாஸ்திரங்களல்லாமல் அனேகம் வேறே சாஸ்திரங்களுண்டென்று சொன்னேன். அத்தறுவாயிலே சூருசுவாமியவர்கள் திருவுளம்பற்றினதாவது : இந்தச் சீமையிலே உண்டான சாஸ்திரிகளுடைய மனது நோகப்பண்ண நமக்குத் தாற்பிரியமில்லாதிருந்தாலுஞ், சுவாபமாயுண்டானதை மாத்திரஞ் சொல்லிக்காட்டுவோம். அபெப்படியென்றால், இந்தச் சீமையிலே ஒரு மெய்யான சாஸ்திரம் உண்டோ, இல்லையோவென்று நமக்குச் சந்தேகமுண்டாயிருக்கிறதுந் தவிர சாஸ்திரமென்கிற வார்த்தை க்குச் சபாவமான அர்த்தத்தை எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத மனு ஷரைக் கேட்டாலும், இதைப் புனிரெண்டு வருஷத்துக்குள்ளே ஒரு நத்தனாலும் நம்முடைய புத்திக்குப் பொருத்தியிருக்கிற பிறத் தியுத்தாரத்தைச் சொல்லக் காணோம். ஆனால் சாஸ்திரமென்கிற வார்த்தைக்கு அபிப்பிராயத்தையும் அர்த்தத்தையும் அறியாதவர் கள்—ஆறு சாஸ்திரத்தை எப்படி அளவறுத்துக்கொண்டிருப்பார் கள்.

இதல்லாமல் இந்தத் தேசத்தார் வித்துவாங்கிஷரையுங் கிரந் தப் பாஷை அறிந்திருக்கிறவர்களையுங் கனமான சாஸ்திரிகளைப் போலே கொண்டாடுகிறார்களென்று நாம் அனேகம் விசை கேட்ட தினாலே, இந்தத் தேசத்தாருக்குப் பரிச்சேதமாய் சாஸ்திரத்தினு டைய அர்த்த முதலாயத் தெரியாதென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கி றோம். அவ்வண்ணமே சில கிரந்த வார்த்தைகளையும் அனேகம் பொ ய்களோடே கூடியிருக்கிற சில சுலோபங்களையுமறிக்கிறதற்கும் மெ ய்யான சாஸ்திரத்துக்கும் அளவில்லாத தூரமுண்டென்று பிரசி த்தமாகும். அபெப்படியென்றால் கவிகரர் சில இலட்சண வார்த் தைகளினாலே வாருணித்ததினாலேயும் ஒன்றில் சில கிரந்த வார்த் தைகளினாலே வெளிப்படுத்தினதினாலேயும் பிரயோசனமென்ன?

ஒரு செம்புப்பணத்தின்பேரிலே யொரு சுலோபத்தைச் சொ ன்னதினாலேயானாலும் நாலெந்து கிரந்த வார்த்தை சொன்னதினாலே யாகிலும் அந்தச் செம்புப்பணம் கல்லபணமாய்ப்போருமோ? இத ன்றியே யாதொருத்தன் தூறு விராகன் கடன்வாங்கி முறி கொடுத்த

ததுக்குப் பிற்பாடு நாலேந்து கவி சொன்னதினாலேயுங் கிரந்தப் பர்ஷையிலே விஸ்தீரணமான பிரசங்கத்தைப் பண்ணினதினாலேயுந் தன்னுடைய கடனைத் தீர்த்துப் போட்டானோ? தான் கொடுத்த முறிப்பெலத்தை முறித்துப் போட்டானோ? கம்பன் பாடின விருத்தங்களை எல்லாம் சொன்னாலும் நூறுவகைப் பாஷையிலே பேசினாலும் நியாய நீதியின்படியே தீர்வை சொல்லுகிறவர்கள் அவனுக்கு நியாயம் உண்டென்று சொல்லுவார்களோ? இல்லையே.

ஆனால் யாதொருத்தன் சாஸ்திரத்தின்படியே பேசினால், தப்பில்லாத கிரமத்தோடே பூரண நியாயங்களினாலே நிறைந்திருக்கிற மூன்று வசனங்களைச் சொன்னதினாலே இந்தச் சாஸ்திரத்தினுடைய பிலத்தினாலே புத்திக்கு முதலாய்க் கட்டாயம் பண்ணி ஆக்ஷேபிக்கப்படாத வசனங்களினாலே தங்களுடைய அபிப்பிராயத்தை ஒப்பிவிப்பார்களென்று குருசுவாமி அவர்கள் சொல்லுகையில்,

உபதேசம் கேட்கிறவர்களுக்குள் ஒருத்தன் இருந்து விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது: புரோகிதரும் பஞ்சாங்கக் காரரும் இந்தப் பூலோகத்திலே வரப்போகிற காரியத்தைச் சொல்லுகிறதும் தவிர சோதி மண்டலங்களில் உண்டான சந்திர சூரியக் கிராணங்கள் சம்பவிக்கிறதற்குமுன்னே சொல்லுகிறார்களென்று அநுபவசித்தியினாலே கண்டுபிடிக்கிறோம். இவ்வென்கை சாஸ்திரங்களுக்குள்ளே இதுக்குச் சரியான சாஸ்திரம் உண்டோவென்று சொன்னதற்கு குருசுவாமி அவர்கள் அருளிச்செய்ததாவது:

பஞ்சாங்கக்காரர், புரோகிதர் முதலானவர்கள் பிரசித்தமான தப்பறைக்காரராய் இருக்கிறார்களென்று கெட்டியுள்ள நியாயங் வினாலே சவன நியாரணத்தை உண்டாக்கினவர் ஒப்பிவித்தாரானால் இப்படிப்பட்ட பிரசித்தமான நியாயங்களை இங்கே வெளிப்படுத்துகிறதற்குச் சமயம் இல்லாததினாலே இம்மாதிரம் சொல்லிக் காட்டினது போதும். பின்னையும் இந்தச் சீமையில் உண்டான புரோகிதர்கள் இனிமேல் வரப்போகிற சந்திர சூரியகிராணங்களைச் சொன்னாலும் இப்படிப்பட்ட கிராணங்களுக்கு மெய்யான காரணங்களை அறியாததினாலே சாஸ்திரிகள் என்கிற பேர் அவர்களுக்குச் செல்லாது. அதேதென்றால் மெய்யான சாஸ்திரிகள் காரி

யங்களைக் குறிக்கப் பார்த்துக் காரணங்களையும் குறித்துக் காரியங்களையும் சொல்லுவார்கள்.

இதுக்கப்பால் அறிய வேண்டியதாவது: தப்பில்லாத சாஸ்திரத்துக்குக் காரியங்களையும் காரணங்களையும் சொல்லுகிறதற்குத் தவிர இப்படிப்பட்ட காரியங்களுக்கும் காரணங்களுக்கும் உண்டானத் தொத்தத்தையும் சம்பந்தத்தையும் ஒப்பிவிக்கத்தக்கதாக ஆக்ஷேபிக்கப்படாத மூன்று வசனங்களைத் தப்பில்லாத ஒழுங்கோடே ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்று மகாப் புத்திக் கூர்மையுள்ள வித்தியாபாரகர்கள் எழுதி வைத்தார்கள். இப்படிப்பட்ட விசேஷங்களை இந்தச் சீமையில் உண்டான பெரியவர்கள் முதலாய் அறியாததினாலே அவர்களுக்கும் சாஸ்திரம் ஏது? ஆனால் இந்தத்தேசத்திலே விளங்குகிற தாறுமாறான சாஸ்திரம் அல்லாமல் இங்கே உண்டான சாஸ்திரிகள் அறியாத வேறே தொண்ணூறு சாஸ்திரங்கள் உண்டென்று ஒப்பிவிக்கலாம். இப்படிச் சாஸ்திரங்களை ஒப்பிவிக்கிறதற்கு இப்போது சலமயம் இல்லாததினாலே இம்மாதிரம் போதும்.

ஆனால் மனுஷருக்குள்ளே யுண்டான மகாப் பேர்ப்போன வித்தியாபாரகருடைய சாஸ்திரத்தையும் பராபர வல்துவினிடத்திலே பிரகாசிக்கிற மேலான சாஸ்திரத்தையும் பத்தும் பத்தாய் விசாரித்தால் பிரமாதிகளுடைய சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் அக்கியானம்போலே காண்பிக்குமென்று தப்பில்லாத சத்தியமாகும். அவ்வண்ணமே வித்தியாபாரகருடைய சாஸ்திரம் போசனை நிமித்தமாக வருகிற தென்கிறதினாலே இப்படிப்பட்ட சாஸ்திரத்திற்கும் கடவுளிடத்திலே விளங்குகிற மட்டில்லாத பிரகாசமுள்ள ஞானத்துக்கும் அளவில்லாத தூரமாய் இருக்கிறதென்று பிரசித்தமாகும்.

அதேதென்றால் உண்டாக்கப் பட்டவர்களுடைய சாஸ்திரங்கள் எப்போதும் அக்கியானத்தோடே கலந்திருக்கிறது. இதெல்லாம் ஒரு உவமையினாலே வெளிப்படுத்துவோம்: அதெப்படி யென்றால், இராத்திரி காலத்திலே 'எண்ணிக்கைக்குள் அடங்காத நட்சத்திரங்கள் பிரகாசித்தாலும் அந்தப் பிரகாசமெல்லாம் இருட்டை நீக்கிக் கண்டிப்புள்ள வஸ்துக்களுடைய பற்பல குணங்களை காண்பிக்கிறதற்குப் போதாது ஆனால் சூரியனுடைய உதையம் பண்ணி

ன உடனே சகலமான நட்சத்திரங்களினால் உண்டான பிரகாசத் தை மறைக்கிறதூதவிர் அந்தகாரமெல்லாம் தள்ளிப்போட்டுச் சர்வலோகத்தில் உண்டான பொருள்களுடைய சுபாவத்தையும் குணங்களையும் வெளியாக்கி பெங்கும் பிரகாசிக்கிறது.

அத்தன்மை போல ஆகாரிய புருஷனுடைய சாஸ்திரங்கள் நிமித்தமாக வருகிற பிரகாசமெல்லாம் அக்கியானத்தோடே சலந்திருக்கிறபடியினாலே அநேகம் வஸ்துக்களுடைய சுபாவத்தை அளவறுக்கிறதற்குப் போதாது. ஆனால்பராஞ்சோதியாகிற பராபரவஸ்துவினுடைய மட்டில்லாத பிரகாசமுள்ள ஞானமானது அந்தகாரமெல்லாம் நீக்கிச் சர்வலோகத்தையும் அதில் உண்டான சகலமான வஸ்துக்களுடைய சுபாவங்களையும் குணங்களையும் சரந்தோபரங்கமாக அளவறுத்துக் கொண்டிருக்கிறதென்று தப்பில்லாத சத்தியமாகும்.

அதேதென்றால் பராபரவஸ்துவானவருக்கு முன் சொல்லப்பட்ட அளவில்லாத ஞானம் இல்லாதே போனால் அநேகம் குறைச்சல் அவரிடத்தில் உண்டென்று சொல்லலாம். ஆனால் கடவுள் தானும் இருந்து கடவுளிடத்திலே நன்மையினுடைய குறைச்சல் இருக்கிறதற்கு வேறே காரணம் இருக்கக் கூடாதென்கிறதினாலே அவரிடத்திலே அக்கியானம் சற்றுகிலும் இராமல் அவசியமாய் மட்டில்லாத ஞானம் இருக்க வேண்டியது. ஆனதினாலே தம்முடைய சுபாவத்தினாலே சர்வலோகத்திலே எங்கும் விபாதித்திருக்குமாப் போலே தம்முடைய அளவறுக்கப்படாத ஞானத்தினாலே சகலமான பொருள்களை அளவறுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

இந்தப் பிரகாரமாக போன காலங்களிலேயும் பவுக்யிய காலங்களிலேயும் உண்டானதெல்லாததையும் முழுதும் அறிந்திருக்கிறார். அவ்வண்ணமே மலுஷர் தங்கள் புத்திக்குள்ளேயும் மனதுக்குள்ளேயும் மறைந்திருக்கிற விசாரங்களும் ஆசைகளும் இருட்டுக்குள்ளே உண்டான வர்த்தமானங்களும் அவருடைய புத்தி சன்னிதானத்திலே பிரசித்தமாய் இருக்கிறது. மாங்களுடைய இலைகளையும் சமுத்திரத்தினுடைய மணல்களையும் ஆகாயத்தினுடைய அணுக்களையும் உச்சிதமாய் தப்பில்லாமல் எண்ணிக்கை அறிந்து கொண்டிருக்கிறார்.

இப்படிப்பட்ட பிரசங்கத்தைக் கேட்டவர்களுக்குள்ளே ஒருத்தன் இருந்து சந்தேகமாய் ஒரு விண்ணப்பத்தைப் பண்ணினதாவது: பராபரவஸ்துவானவர் வரப்போகிறதெல்லாம் அறிந்திருந்தால் பாவிசன் பண்ணப்போகிறதோஷ துரோகங்களை யேற்கனவே அறிந்திருக்கிறபடியினாலே இப்படிப்பட்ட பாவங்கள் அவசியமாய் இருக்குமென்று சந்தேகமிடில்லை. ஆனபடியினாலே மனுஷருக்குச் சுதந்தரமுள்ள மனசில்லையென்றும் பராபரவஸ்துவினுடைய ஒப்பில்லாத ஞானம் முன் சொல்லப்பட்டப் பாவங்களுக்குக் காரணமாய் இருக்குமென்றும் காண்பிக்கிற தென்றான்.

அத்தருவாயிலே சுவாமிபவர்கள் திருவுளம் பற்றினதாவது: பாவிசனினிமேல் தங்களுடைய சுதந்தரமுள்ள மனது நிமித்தமாக பாவங்களைச் செய்யப் போகிறதினாலே ஏற்கனவே தம்முடைய மட்டில்லாத ஞானத்திலே சர்வேசுரன் அறிந்திருக்கிறதூத விர் அவருடைய ஞானத்தினாலே இப்படிப்பட்ட பாவங்கள் வரத்தென்றும் தப்பில்லாத சத்தியமாகும். அவ்வண்ணமே பூர்வகாலத்திலே நடந்த வர்த்தமானம் இப்போது நான் நினைத்திருக்கிறதற்குக் காரணமாய் இருக்குமல்லாமல் இப்போது என்னிடத்தில் உண்டான நினைவு பூர்வகாலத்திலே நடந்த வர்த்தமானத்துக்குக் காரணமாய் இருக்கமாட்டாது. அத்தன்மைபோலே பாவிசனினிமேல் செய்யப்போகிற பாவங்கள் இப்போது சர்வேசுரனுடைய ஞானத்தினாலே வருமென்று எப்படி சொல்லலாம்? இப்படிப்பட்ட பாவங்கள் இருக்கப் போகிறதென்கிறதினாலே ஏற்கனவேதானே பராபரவஸ்துவானவர் தம்முடைய மட்டில்லாத ஞானத்தினாலே அறிந்திருக்கிறொழிய மற்றப்படியில்லை.

அவ்வண்ணமே கண்ணாடி முன்பாக உண்டான வஸ்துக்களுடைய பிரதிபிம்பம் கண்ணாடியிலே காண்பித்திருக்குமாப்போலே சகலமான காலங்களில் உண்டான வர்த்தமானங்கள் என்னப்பட்டபாவும் பராபரவஸ்துவினுடைய ஞானக் கண்ணாடியாகிற மட்டில்லாத ஞானத்திலே காண்பிக்கும். ஆனால் இத்தைவரைக்கும் நம்மாலே சொல்லப்பட்ட பிரசங்கத்தின் நிமித்தமாகக் கடவுளுடைய அளவறுக்கப்படாத ஞானம் எவ்வளவாகிலும் துதிக்கப்பட்டாலும் இதெல்லாம் வினையாட்டுப்போலே இருக்கும்.

அவ்வண்ணமே பார்பரவஸ்துவானவர் போனதையும் உண்டானதையும் இருக்கப்போகிறதையும் நன்றாய் அறிந்திருக்கிறதும் தவிர இருக்கலான மட்டில்லாத வஸ்துக்களையும் அதினுடைய சுபாவங்களையும் குணங்களையும் அறிந்திருக்கிறதும் தவிர சகல ஞ்மைகளைக் கொண்டிருக்கிற தம்முடைய சுபாவத்தை சாங்கோபாங்கமாய் அநாதியாய் அளவறுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட திவ்வியமான ஞானசத்தியத்தை வெளிப்படுத்தத்தக்கதாக மனுஷரெல்லாங்கூடி வருந்தினாலும் நன்றாய்ச் சொல்லமாட்டார்கள். இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே இந்தச் சீமையில் உண்டான சனங்கள் வணங்குகிற தேவர்களிடத்திலே ஞானவகையிலே யெண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத குறைச்சல் உண்டாயிருக்கிறபடியினாலே அவர்களுக்குத் தேவதத்துவம் இல்லையென்று பிரசித்தமாகும்.

எப்படியென்றால் ஆதிகாரணர் சர்வலோகத்தை உண்டாக்கச் சித்தமாய் இருக்கும்போது முந்த முந்தப் பிரமாவைப் படைத்து இப்படிப்பட்ட பிரமாவானவன் எப்படிப் பிறந்தானென்று தான்தானே அறிபாமல் கெடுங்காலத்திலே ஆலோசித்தானாம். இதன்றியே பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரன் தங்களுக்குள்ளே கர்த்தத்துவத்தின் பேரிலே கனமான தர்க்கம் பண்ணும்போது ருத்திரன் இவர்களைப்பார்த்துச் சொன்னதாவது : மெய்யான தேவனெல்லாம் அவசியமாய் அறிந்திருக்கிறார்கள். ஆனபடியினாலே நம்முடைய தலையும் ஒரு ஸ்தலத்திலே யொளித்துப் போட்டு வேறே ஸ்தலத்திலே நம்முடைய கால்களையும் மறைத்துப் போடுவேன் இப்படிப்பட்ட அவையவங்களைக் கண்டுபிடிக்கிறவன் மெய்யான தேவனாய் இருக்கிறார்களென்று சொல்லுகையில்.

எல்லாரும் சம்மதித்ததற்குப் பிற்பாடு விஷ்டினு தன்னுடைய சுபாவமான ஞானத்தினாலே சிவனுடைய கால்கள் இருக்கிற ஸ்தலம் கண்டுபிடிக்க மாட்டாமல் பன்றி அவதாரமெடுத்து மூஞ்சியினாலே பூமியைக் கீறி விர்த்தமாய் கெடுங்காலம் போக்கினதின் பின்பு மகா அசுத்த வேஷத்தோடே பிறப்பட்டுக் காலைக் காணாமல் தன்னுடைய அக்கியானத்தையும் புத்திக் குறைச்சலையும் பிரசித்தமாய்க் காண்பித்தானாம்.

பிரமாவோவென்றால் தன்னிடத்திலே வெகுவாய் ஆலோசித்ததற்குப் பிற்பாடு அன்னம் அவதாரம் எடுத்து ஆகாயத்திலே பறக்கப் பறக்க அப்புறம் போகமாட்டாமல் தவித்து ருத்திரனுடைய தலையைக் காணாததினாலே வெகு கஸ்திப்புகிற சமையத்திலே ஈசரன் தலைமேல் இருந்த தாழம்பூ பூமியிலே விழுகிறதை பிரமர் கண்டு ருத்திரனுடைய தலை எங்கே இருக்குமென்று அந்தப் பூவைக் கேட்குமிடத்தில் இன்னம் வெகு உயரத்தில் இருக்கிறதென்று சொல்லிற்றதாம்.

இதெல்லாம் இப்படி இருக்கையிலே பிரமா, விஷ்டினு முதலான தேவர்களுக்கு அளவில்லாத ஞானம் உண்டென்று சொல்லக்கூடுமோ? இப்படிப்பட்ட வர்த்தமானத்தைக் கேட்டவர்களுக்குள்ளே ஒருத்தன் இருந்து பிரமாவுக்கும் விஷ்டினுக்கும் அக்கியானமுண்டென்று சொன்னுப்போலே ஆச்சுதே. ஆனால் ருத்திரனிடத்தில் இப்படிப்பட்ட நியாயத்தில் குறைச்சல் இருக்கிறதென்று ஒப்பிவிக்கக் காணாமென்றான்.

அத்தறுவாயிலே உபதேசிகளுக்குள் ஒருத்தன் இருந்து குருசுவாமியவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது : இந்தப் புண்ணியவான் சொன்ன சந்தேகத்துக்குத் தேவரீர் உத்தரவின் படியே அடியேன் பிரத்தி யுத்தாரஞ் சொல்லுவேன். அதெப்படியென்றால் முன் சொல்லப்பட்ட தேவத்துவத்தின் பேரிலே அந்த தர்க்கத்தினாலே ருத்திரன் தனக்குத் தாழம்பூ விரோதம் பண்ணுமென்றும் பிரமாவுக்குச் சாட்சியாயிருக்குமென்றும் அறியாதேபோனான். அதெப்படியென்றால் வருங்காரியத்தை அறிந்திருந்தால் தன்னுடைய தலையிலே இருக்கிற தாழம்பூப் பூமியிலே விழாதபடிக்கு உபாயம் பண்ணுவான்.

இதெல்லாமல் எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத காரியங்களிலே ருத்திரனுடைய தன்னுடைய அக்கியானத்தைப் பரிபூரணமாய் ஒப்பித்தான். அதெப்படியென்றால் பூர்வகாலத்திலே ருத்திரனைக்குறித்து தவசு பண்ணின பரம ஈசரன் தன்கையினாலே சகல வஸ்துக்களைச் சாம்பலாக்கிறதற்குச் சிவன் கையிலே வரத்தை வாங்கினதுக்குப் பிற்பாடு சிவன் பேரிலே தானே சோதினைப்பார்க்க உத்தியோகமாயிருந்ததினாலே ருத்திரன் லயமாப்போகத்திரிந்தான். ஆ

99

னபடியினாலே ருத்திரன் வருங்காரியத்தை அறிபாததினாலே தன்னுடைய அக்கியானத்தையும் புத்திக்குறைச்சலையும் காண்பித்தான்.

இதன்றியே ருத்திரன் தன் பெண்சாதியாகிற பார்வதியினுடைய குமாரனான விராயகனோடே பேசுகிறதைக்கண்டு தனக்குத் துரோகம் பண்ணுகிறாளென்று விசாரித்துக்கொண்டு விராயகனை வெட்டப்போகிற சமையத்திலே பார்வதி விராயகன் பிறந்த வகையறியாத ருத்திரனுக்கு அறிவித்ததினாலே சும்மாயிருந்தானாம். ஆனால் வேறே சமையத்திலே கோப மாற்கத்தினாலே விராயகனை இன்னொன்று அறியாமல் அவனுடைய தலையை வெட்டினான். இந்தச் செய்தியை அறிந்த பார்வதி துக்க சமுத்திரத்தில் அமிழ்த்தியிருக்கிறாளென்று கண்டு தானுங் கஸ்திப்பட்டு அறியாமற் செய்தேனென்று சொல்லி யானையினுடைய தலையை வெட்டி விராயகனுடைய பிரேதத்தோடே பொருத்தித் திரும்பி எழுப்பினான்.

அப்போது இராமாயணத்தினுடைய கதையைச் சம்பூர்ணமாக அறிந்த வேறொரு உபதேசி குரு சுவாமி மலர்களுடைய ஆசீர்வாதத்தை வாங்கி எல்லாரையும் பார்த்துச் சொன்னதாவது: இந்தத்தேசத்தார் மிகவும் கொண்டாடுகிற புஸ்தகங்களுக்குள்ளே இராமாயணம் பிரதான பிறபந்தமாயிருக்கிறதென்று சந்தேகமில்லை. ஆனால் இப்படிப்பட்ட புஸ்தகத்தைப் பத்தும்பத்தாய் விசாரித்தால் பெருமாள் எடுத்த இராம அவதாரத்திலே பிறந்த நாட்டுவக்கிச்சாகுமட்டும் அளவில்லாத அக்கியானத்தைக் காண்பித்தானெழிய மற்றப்படியல்ல.

விவேகிகளான மனுஷருக்குச் சுபாவமாய் உண்டான புத்திமுதலாய்க் காட்டவிலையென்று பிரத்தியட்சமாய்க் காண்பிக்கலாம். அதெப்படியென்றால் இராமன் விசுவாமித்திரன் கிட்ட வந்ததற்குப் பிற்பாடுச் சகலமானசனங்களைச் செய்கிறதற்கும் அதிசயமான காரியங்களைச் செய்கிறதற்கும் தானறியாத வானமந்திரங்களைப் படிப்பித்தான். அதெப்படியென்றால் ராம லட்சுமணனும் விசுவாமித்திரனும் இரண்டு காதம் நடந்து சாயுங்காலம் சாயு நதியினுடைய தென்கரையிலே சேர்க்கு அங்கே விசுவாமித்திரன் ராம லட்சுமணரைப்பார்த்துப் பசி, தாகம், இளைப்பு வுடம்பு போய் இந்த வாதை இல்லாததுபோலே மந்திர உபதேசம் பண்ணினான்.

இந்த நதியில் ஸ்நானம் பண்ணிவரச் சொன்னதினாலே, கங்கை பூர்வகமாய் ஸ்நானத்தைப்பண்ணுகிற புத்திரராயிருந்த ராமலட்சுமணனுக்குப் பெலை யென்கிற வித்தையும் அதி பெலை யென்கிற வித்தையும் இரண்டு மந்திரங்களைச் செபம் பண்ணினால் படுத்துக்கொண்டிருந்தாலும் எச்சரிக்கை தப்பி மறந்திருந்தாலும் இராச உபாசைகள் இல்லாததுபோல துதிசெய்யப் பயமில்லாததுபோலேயும் ஆகப்போகிறதும் திரும்பவும் ஐசுவரியம் உண்டாய் தயைநாக்ஷணியம் உண்டாய்ப் புசுபெலபராக்கிரமத்திலே மூன்று லோகத்துக்குள்ளே உனக்குச் சரிபானவர்கள் இல்லாததுபோல் ஆகப்போகிறதென்றும் விசுவாமித்திரன் சொல்லுகையில் சந்தோஷப்பட்டு வெகு பய பத்தியோடே விசுவாமித்திரனுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணினார்களென்று எட்டாம் சற்கத்திலே எழுதியிருக்கிறது.

இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே இராமனுக்குப் பெலமும் குரத்தனமும் செயமும் உண்டானால் இதெல்லாம் விசுவாமித்திரன் படிபித்த மந்திரத்தினாலே வந்த தொழிய மற்றப்படியல்ல. இது சிமித்தமாக வித்தைகளை அறிபாத இராமன் கன்னிபறிந்த பிரகாரம் விசுவாமித்திரன் பேரிலே தோத்திரம் பண்ணினான். இதன்றியே இராம லட்சுமணன் இவர்கள் அப்புறம் போய் ஒரு கனமான மலையையும் வனத்தையும் கண்டு விசுவாமித்திரன் உடனே கேட்டதாவது: அநேகம் விநக்ஷங்களும் கொடிகளோடே கூடின மொழுஞ்சுளும் பகிர்ந்தும் மிருகங்களுண்டாய் வெகு அழகாய் விளங்குகிற இந்த வனமானது இந்த வனத்திரத்திலே யார் இருப்பார்கள் இங்கே யாகம் பண்ணுகிறதற்கு விக்किनம் பண்ணுகிறவர்கள் ஆரென்று கேட்கையில் விசுவாமித்திரன் ராம லட்சுமணனோடு சொன்னதாவது: பூர்வகாலத்தில் இந்த ஆச்சிரமத்திலே விஷ்டினுபூகம் நூறு பரிபந்தம் அநேகம் வருஷம்தவசு பண்ணிக்கொண்டிருந்தானென்று சொன்னொன்று எட்டாம் சற்கத்திலே எழுதியிருக்கிறது.

ஆனபடியினாலே ராமனாகப் பிறந்த விஷ்டினு இந்த ஆச்சிரமத்திலே அநேகம் வருஷம் இருந்ததற்குப் பிற்பாடு அந்தமலை பதியிராம் விசை கண்டு அதுக்குப் பின் இந்த மலையென்ன வனமென்னவென்று கேட்கும்போது தன்னுடைய அக்கியானத்தைச் சம்பூர்ணமாய்

ஒப்பிவித்தான். அவ்வண்ணமே யாதொறுத்தன் அறுபது வருஷம் ஒரு ஸ்தலத்திலே குடியாயிருந்ததுக்குப் பிற்பாடு இந்த ஸ்தலம் ஆரதென்று கேட்டால் சனங்கள் என்ன சொல்லுவார்கள். ஆனால் முன் சொல்லப்பட்ட மலையிலேயும் வனத்திலேயும் யுகம் நூறு பரியந்தம் தவசு பண்ணினதற்கும் பிற்பாடு இந்த ஸ்தலத்தினுடைய விசேஷத்தைக் கேட்கும்போது அவனுக்கு அளவில்லாத ஞானம் உண்டென்றுச் சொல்லக்கூடுமோ?

இந்தப் பிரகாரமாக இராமாயணத்திலே விஷ்ணு இந்தப் பூலோகத்தில் உண்டான விசேஷங்களைப் பரிச்சேதமாக அறியாததினாலே அறிந்தவர்களை இடைவிடாமற் கேட்டானும் ஆனால் பரசுராமனோடே தெசுதர ராமன் யுத்தம் பண்ணினதையும் இந்த இரண்டு அவதாரத்தையும் எடுத்த விஷ்ணுவின்னுடைய அக்கியானத்தைச் சொல்லிக்காட்டுவோம். அதெப்படியென்றால் தெசுதரராமன் சிதாதேவியோடே கலியாணம் பண்ண ஐயோத்தியா பட்டனத்திலே வரும்போது அவனுக்கு எதிராகப் பரசுராமன் வந்து எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத சேனைகளைப் பயங்கரமான கோடாலிகளினாலே வெட்டினதற்குப்பிற்பாடு வெகு பராக்கிரமசாலியான பரசுராமனை எல்லாரும் கண்டு பயப்பட்டுப் பய நிவாரணமான மந்திரத்தைச் செபித்துக்கொண்டு வந்தார்கள்.

அதின் பிறகு ரகுராமனும் பரசுராமனும் சண்டைக்கு நின்ற பிற்பாடு பரசுராமன் சொன்னதாவது: நீ முறித்துப் போட்ட வில்லு எப்படியிருந்தது என்று நான் அறியேனோ? இப்படிப்பட்ட வில்லு தெசுதர ராமனுடைய அளவிலே வெகு காலமிருந்து சீரணமாகக் கரையான் பிடித்துப்போக சற்றிலே இருந்து வந்த புழுத்த வில்லை முறித்துப்போட்டது எது ஆச்சரியம்? இதோ என் கையிலிருக்கிற வில்லு விஷ்ணுவின் கையிலிருந்தது; அந்த வில்லை விஷ்ணு ருசிகானென்கிறவனுக்குக் கொடுத்தான். அந்த ருசிகான் செமதக்கினிக்குக் கொடுத்தான். அந்த செமதக்கினி எனக்கு வாழ்த்திக் கொடுத்தான். இப்போ செமதக்கினியினுடைய வில்லு நீ பிடித்து நாளை யேற்றிச் குணத்தோணியைப் பண்ணி அம்பைத்தோடுத்து காதுமட்டும் இழுத்தால், நீ பிலவானுமென்று பரசுராமன் சொல்லுகையில் வில்லை இழுத்துக்கொண்டு நாளையேற்றிச் சி

வகன் ஓசை பண்ணி அம்பைத்தொடுத்து காது மட்டாக இழுத்தான் என்று இராமாயணத்திலே சொல்லியிருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட கதையை விதித்தவன் விஷ்ணுவைப் பரியாசம் பண்ணத்தக்கதாக வுத்தியோகமாயிருந்தானென்று காண்பிக்கிறது. அவ்வண்ணமே ரகுராமனிலேயும் அவதாரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையிலேயே விஷ்ணுவை அறியாமல் இருக்கிறது சொல்லக்கூடாத அக்கியானமும் அவத்தமுயாய் இருக்கிறதென்று சந்தேகமில்லை. விஷ்ணுவை அறியாமல் விஷ்ணுவின் பேரிலே நூலினமான வார்த்தையைச் சொல்லுவானோ? விஷ்ணுவை அறியாமல் விஷ்ணுவோடே யுத்தம்பண்ணுவானோ? இப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவுக்கு அளவில்லாத ஞானமும் தேவதத்துவமும் உண்டென்று சொல்லுகிறவனார்?

இதன்றியே தெசுதர ராமன் மிகுந்த துக்கத்தோடேயும் அழுகையோடேயும் இராமனைப் பனிரெண்டு வருஷம் தவசுபண்ணத்தக்கதாக வனத்துக்கு அனுப்ப ஆலோசனை பண்ணுகிறதை இராமன் கேட்கும்போது இதெல்லாம் அறியாமற் தன்னை இந்த நாளையிலே பட்டத்திலே வைக்கிறானென்று விசாரித்தான். அதன் பிறகு இராமச்செந்திரன் வனத்திலிருக்கும்போது தனக்குத் தகப்பனாயிருக்கிற தெசுதர ராமன் செத்துப்போன செய்தியை அறியாமற் தன்னுடைய அண்டைக்கு வந்த வரதனைப்பார்த்துக் கேட்டதாவது: தெசுதர ராமன் நன்றாய் இருக்கிறாளுவென்று கேட்டதற்கு அந்த வரதன் மகாக் கஸ்தியோடு சுவாமி நீர் பிறப்பட்டு வந்த ஏழாநாளையிலே நீர் விட்டு வந்த வேதனையினாலே தெசுதரன் சுவர் கஸ்தனானென்று சொல்ல கேட்டக் கடினத்திலே இடிவிழுந்தால் எத்தனையோசையோ அந்த அடவிலே இராமச்செந்திரன் மூற்சாக்கெதனாய் விழுந்தானென்று இராமாயணத்திலே சொல்லியிருக்கிறது.

இதெல்லாம் இப்படி இருக்கையிலே இராமனைப் பிறந்த விஷ்ணு தன்னுடைய தகப்பன் வாதையிலே இருக்கிறானென்றும் செத்துப் போனானென்றும் அறியாமல் இருக்கச்செய்த உங்களுடைய இக்கட்டுகளையும் ஆபத்துகளையும் அறிவானோ? இப்படிப்பட்டவனுக்கு அளவில்லாத ஞானம் உண்டென்று சொல்லக்கூடுமோ? இந்தப்பி

ரகாரமாக ராமலட்சுமணனும் தவசு பண்ணிக் காட்டிலே வாசமாயிருக்கும்போது இராவணனோடே சகோதரமான சூர்ப்பு நங்கை இராமன் அண்டையிலே வந்து அவனை யுற்றுநன்றாய்ப் பார்த்ததற்குப் பிறகு இராமன் யாரென்று கேட்டானும்.

அதின் பிறகு சூர்ப்பு நங்கை காயப்பட்டு இலங்கைக்குப் போய்த் தன்னோடே கூட பிறந்தவனாயிருக்கிற இராவணனோடே முறையிட்டு இராமனுடைய அழகு அலங்காரமான பெண்சாடியான சீதாதேவியை உபாய தந்திரமாகப் பிடிக்கவேண்டுமென்று துறப்புத்தி சொன்னதினாலே இராவணன் தன்னுடைய மாமனாகிற மாரிசன் கிட்டப்போய் அவனுடைய மருமகளுக்குச் சம்பவித்த அவமான ரோசக்கேடுகளைக் காண்பித்து ஆலோசனைபண்ணினதாவது: நீ பெண்மான் ரூபமாக சம சீதாதேவிக்கிட்டப்போய் விளையாடு; அவள் இத்தாலே சந்தோஷப்பட்டு எப்படியானாலும் இந்த மாண்பு பிடித்து எனக்குத் தரவேண்டுமென்று இராமனை மன்றூடுவான் இதினிமித்தமாக இராமன் உன்னைப் பின் துடர்ந்து பிரபாசப்படுகிற சமயத்திலே தூர வோடிப்போக அத்தறுவாயிலே சீதாதேவியைப் பிடிக்கத்தக்கதாக உச்சிதமான உபாயத்தை பண்ணுவேனென்று சொன்னானும்.

அப்படிதானே மாரிசன் பெண்மான் ரூபத்தை பெடுத்துப் பஞ்சாரியென்கிற காட்டிலேபோய்ச் சீதை யண்டையிலே வந்து விளையாடுகிறபோது இத்தாலே சந்தோஷித்த சீதாதேவி எப்படியானாலும் இந்த மாண்பு பிடித்துக்கொடுக்க இராமனைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டாள்; அப்போது இராமன் அம்பும் வில்லும் எடுத்துக்கொண்டு இலட்சுமணனை சீதாதேவிக்குக் காவலாக இருக்கச்சொல்லி; போகிறபோது இலட்சுமணன் இருந்து இந்த மாணை மெய்யான மானல்லவென்றும் இராகுதருடைய உபாய தந்திரமென்றும் அநேகம் விசை சொன்னாலும் இராமன் எல்லாம் சட்டைபண்ணாமல் மாணைத்துடர்ந்து பிடிக்கமாட்டாமல் அம்புகளினாலே எய்யமானுக்குக் காயம் உண்டாயிற்று.

அப்போது மனுஷன் போலே ஐய்யோ இலட்சுமண இலட்சுமண என்று கூப்பிட்டது. இப்படிப்பட்ட வார்த்தையைக் கேட்ட சீதாதேவி இலட்சுமணனை அழைத்து இராமன் கிட்டப்போகச்

சொல்லுகையில் இலட்சுமணன் இருந்து உனக்குமோசம் வராமல் இராமன் என்னை இங்கே காவலாகக் கட்டளை யிட்டானே. அங்கே போகிறதெப்படியென்று சொல்லும்போது சீதாதேவி அபத்தமான பிரத்தி யுத்தாரத்தை சொன்னதினாலே இலட்சுமணன் வெட்கப்பட்டு தன்னுடைய காதுகளைப் போத்திக்கொண்டுத் தன்னுடைய தமையனார் அன்னைக்குப்போனான். அந்தச்சமயத்திலே இராவணன் சீதாதேவியை அறிந்திருக்கிற ஒரு மகா முனியினுடைய ரூபத்தை எடுத்ததுந்தவிர சில விராகுதர் ஐயோத்திய பட்டணத்திலுண்டான பெரியவர்களுடைய கருபத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு எல்லாரும் ஆயத்தமாயிருக்கிறது; நீ இந்தத்தேர்மேலே ஏறு, உன்னுடைய புருஷன் பிறகாலே வருவானென்று சொன்னதை சீதாதேவி விசுவாசித்துத் தேர்மேல் எறினாளாம்.

ஆனால் சீதையினுடைய உத்தாரம் இல்லாமல் அந்தத் தேர் நடவாதென்கிறதினாலே இராவணன் கையில் கொண்டு வந்த சங்கு மாவிலங்கையோடு இவனுக்குக் காண்பித்து இதென்ன, இதென்ன என்றான். சீதை சங்குமாவிலங்கை ஓடு என்று சொன்னாள். அந்த வார்த்தை சொன்னவுடனே அந்தத்தேர் ஆற்றின் வழியாக இலங்கைக்குப்போச்சது. அதின் பிறகு இராமனும் இலட்சுமணனும் சீதாதேவி இருந்த ஸ்தலத்துக்கு வந்து எங்கு முற்று பரிசு க்கிறபோது அவனைக்காணாததினாலே இராமன் மயங்கிப்போய்த் தன் கையிலிருந்த ஆயுதங்களை விட்டெறிந்து போட்டு பெரு மூச்செறிந்து மூர்ச்சைபோய் விழுந்து கிடந்ததற்குப் பிற்பாடு இலட்சுமணன் தேற்றரவு சொன்னாலும் ரிஷிகள் ஆறுதலான சில கதைகளைச் சொன்னாலும் இராமன் அளவில்லாத கஸ்தியை அதுபவித்து அழுகையோடே தன்னுடைய பெண்சாதி உயிரோடிருக்கிற னோ இல்லையோவென்று அவர் அவரைக் கேட்டானும்.

இந்தக் கதையிலே சர்வ அக்கியானத்தைக் காண்பித்தானே ழிய மற்றபடியல்ல. அதெப்படியென்றால் இராமன் சூர்ப்பு நங்கை தமையனியிடத்தில் முறையிட்டாளென்றும் இராவணன் ஆலோசனை பண்ணினுனென்றும் பெண்மான் மெய்யான மானல்லவென்றும் அநிலே மாரிசன் மரைந்திருக்கிறுனென்றும் இராவணன் முனி வேஷத்தோடே வருவானென்றும் தேர்ப்பாகனி லங்கை

யிலிருந்து சீதையினுடைய ஆச்சிரமத்துக்குத் தேரை நடத்துவா
னென்றும் இராவணன் சீதா தேவியைக் கபடமாகத் தேர்மேல் எ
ற்றி வைத்தானென்றும் திரும்பி இராவணன் சீதாதேவி போ
டேஇலங்கைக்கு வந்தானென்றும் பரிச்சேதமாய் இராமன் முன்
னறியாதே போனானே?

இதிலே அறியவேண்டிய இரண்டு விசேஷமுண்டு. அதின்
முதலாவது: இராமனைப் பார்க்க இலட்சுமணன் இருந்த காலத்தி
லே தமையனுக்கு உச்சிதமான புத்தி சொன்னாலும் இராமன் இரா
க்ஷருடைய கபடங்களைக்கண்டு பிடியாமலும் தனது தம்பியினுடைய
நல்ல வார்த்தைகளைக் கேளாமலும் பரமார்த்தனுப்ப் போன மா
னைத்துடர்து போனான். இரண்டாவது இராமனைப் பார்க்க இரா
வணன் கெட்டிக்காரனாயிருந்து வருங்காரியத்தை எண்ணிக்கொண்
டு ஒழுங்கோடே செய்தான்.

இதெல்லாம் இப்படி இருக்கையிலே இராமனாகப் பிறந்த விஷ்டினு
வுக்கு அளவில்லாத ஞானம் உண்டென்று விசாரியாமல் மற்ற
மனுஷருக்கு உண்டான புத்தி அவனுக்கில்லாதே போச்சது. அ
தெப்படி யென்றால் இராமனும் இலட்சுமணனும் காடுகளெல்லாம்
சீதாதேவியைத் தேடிப்பார்க்கிறபோது ரிஷிகள் கிட்டப்போய் அவ
ர்களைக் கேட்டதுமல்லாமல் மான்களோடேயும் மயில்களோடேயு
ம் பறவைகளோடேயும் மரங்களோடேயும் தன்னுடைய பெண்சாதி
யாயிருக்கிற ஸ்தலத்தையும் அவளுடைய வர்த்தமானத்தையும்
கேட்டானாம்.

கடைசியிலே அறியவேண்டியதாவது: சில யாகங்களிலே இராவ
ணன் கபடமாகச் சீதைபைப் பிடிக்கிற வர்த்தமானம் வேறே வித
மாய் சொல்லி இருந்தாலும் எப்போதும் இராமனுடைய பரமார்த்
தனமும் அக்கியானமும் மிகவும் காண்பிக்கிறதென்று பிரசித்தமா
கும். அதின்பிறகு இராமன் தன் அண்டைக்கு வந்த அனுமனை
அறியாதே போனான். பின்னையும் தனக் கூழியம்பண்ணத்தக்க
தாகத் துணிந்திருக்கிற சுக்ரீபனுக்கு எதிராளியான வாலியைக்
கொன்றுபோடுவேனென்று இராமன் வார்த்தைப்பாடு கொடுத்தத
ற்குப் பிற்பாடு சுக்ரீபனும் வாலியும் தங்களுக்குள்ளே அகோரமா
ன யுத்தம் பண்ணுகிறபோது சுக்ரீபனுக்கு உதவியாய் வந்த இரா

மன் வாலியாரென்றும் சுக்ரீபனாரென்றும் அறியாமல் வாலியை
பெய்யாமல் சுக்ரீபனை மகா விதனப்படுத்திக் குறையிராகவெய்
துக் குத்துயிராய்க் கிடக்கிறவன் மேலே பருவத்தைப் போட்டா
னாம்.

ஆனபடியினாலே தன்னைச் சேவிக்கிறவர்களுக்கு உதவியாய்
இராமனும் அவர்களை அறியாமலும் வாதைப் படுத்திக்கொண்டிரு
க்கிற இராமன் உங்களை அறிவானா? உங்களுக்கு உதவியாய் இருப்
பானா? இந்தப்பிரகாரமாக இராமன் இலங்கையிலே இருக்கும்போ
து அகோரமான கும்பகரணனைக் கண்டு இராக்ஷதனாகியிருக்கிற
னென்று அறியாமல் சர்வலோகத்திலுண்டான பருவதங்களுடைய
கூட்டமோ இல்லையோவென்று சந்தேகப்பட்டதினாலே விபூஷ
ணன் உண்டான செயதியை அறிவித்தான். இப்படியே இராவ
ணனுடைய மகன் இக்திரசெயித்து சீதைரூபமாக வந்து இராமனுக்
கு மயக்கம் வருத்திவித்து இந்த வர்த்தமானத்தை அறியாத இரா
மனுக்கும் இலட்சுமணனுக்கும் ஒழுங்காக வெளிப்படுத்தினாம்.

இப்படிப்பட்ட இராமன் இராவணனோடே யுத்தம்பண்ணும்
போது இராவணனுடைய ஒரு தலை வெட்டின உடனே வேறே
தலை முளைத்ததினாலே இராவணனைச் செயிக்கிற வகை அறியாததி
னாலே சலித்துக்கொண்டிருக்கிற சமையத்திலே சொற்கத்தில் உண்
டான தேவர்கள் ஆலோசனை பண்ணிச் செயங்கொள்ளுகிற வகை
படிப்பிக்கத்தக்கதாக ஆகாச ரிஷியை இராமன் அண்டைக்கு அனு
ப்பினார்களாம். அதற்குப்பிற்பாடு இராமன் இராக்ஷதரை யெல்
லாம் சங்கரித்து முத்து இரத்தினங்களினாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட
பல்லாக்கிலே சீதாதேவியை அழைப்பித்து சூரிய பிரகாசத்துக்கு
ஒப்பாயிருக்கிறொன்று கண்டு தனக்குத் தரோகம் பண்ணினானெ
ன்று அறியாமையி விசாரித்து அந்த செளந்திரியம் பூரம் ரிஷியினு
டைய ஆசீர்வாதத்தினாலே வந்த தென்று அறியாதே போனானாம்.

ஆனால் சீதாதேவி தன் பேரிலே சூறையிலையென்று சகலமா
ன தேவர்களுடைய முன்பாகப் பிரசித்தமாய் ஒப்பிவித்ததற்குப்
பிற்பாடு அவளுக்குக் கைகொடுத்து ஐயோத்திய பட்டணத்திலே
ஒட்டோலகராய்ப் பிரவேசம் பண்ணி அதிலே அநேகவருஷகாலம்

இராட்சியபாரம் பண்ணினதற்குப் பிற்பாடு ஒரு நீசனுவண்ணன் தாறுமாறாகப் பேசினதினாலே திரும்பச் சந்தேகப்பட்டு கெம்பிணியாயிருக்கிற சீதாதேவியை ரிஷ்டோமாய்த் துரத்தி விட்டான்.

கடைசியிலே இராமன் தன்னுடைய பிள்ளைகளாகிற குசலவனை அறியாமலும் அவர்கள் நடத்தின காரியங்களை அறியாமலும் அவர்களோடே யுத்தம் பண்ணியவர்களாலே வெட்டுண்டுப் போனதற்குப் பிற்பாடு வால்மீகருடைய தீர்த்தத்தினாலே யெழுந்திருந்து அதுக்குமுன்னே சீதாதேவிச் செத்துப்பொனாளென்று விசாரித்தும் அவள் உயிரோடிருக்கிறாளென்று சந்தோஷப்பட்டு அறியாமல் செய்தேனென்று சொல்லி தன் பெண்சாதினையும் பிள்ளையையும் அயோத்தியப்பட்டணத்திற்குக் கூட்டிப்போனான்.

இப்படிப்பட்ட அபத்தமான விசேஷங்களை பத்தம் பத்தாய் விசாரிக்கிறவன் விஷ்டினுஷுக்கு அளவில்லாத ஞானம் உண்டென்று சொல்லாமல் மட்டில்லாத அக்கியானம் உண்டென்று எண்ணிக்கொண்டிருப்பானொழிய மற்றபடியில்ல. இந்தக்கதையையும் உபதேசி சொன்னவுடனே யெல்லாரும் பிறப்பட்டுச் செபம்பண்ணப் போனார்கள்.

பராபரவஸ்துவின் மட்டில்லாத விமரிசை

வி- ம் சல்லாபம்.

ஞான உபதேசத்தைக் கேட்கத்தக்கதாக எல்லாரும்மாய் இருக்கிற சமையத்திலே ஒருத்தனிருந்து சொன்னதாவது: இங்கே நான் வருகிறதற்கு முன்னே, ஒரு சூயவன் விநாயகனுடைய விக்கிரகத்தை யிருந்த பிரயாசத்தோடே வணைந்து அதினுடைய துதிக்கை தாறுமாறாய் இருந்ததினாலே, கோபம் பொறுக்கமாட்டாமல் அந்தப் பிள்ளையாருடைய உருவையும் மற்ற விக்கிரகங்களையும் உடைத்துப் போட்டானென்று நான் கண்டேனென்று சொல்லுகையில்,

உபதேசிகளுக்குள்ளே ஒருத்தனிருந்து சூருவானவரைப் பார்த்து விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது: இந்தச் சூயவன் கொஞ்சப் ப

த்தியைக் கொண்டிருந்ததினாலே, இந்த விக்கிளைகாணுடைய விக் கிரகத்தை இரண்டு மூன்றுவிசை சோதனை பார்த்ததுக்குப் பிற்பாடு நன்றாய் அவன் அறியாமலிருக்கிறது ஆச்சரியமல்ல. ஆனால் பிரமாவைக்குறித்து உலகத்தார் சொல்லுகிற சாமர்த்தியத்தினுடைய குறைச்சலே ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, வெரு வினோதம் காண்பிக்கிறது.

அதெப்படியென்றால், பிரமாவானவன் ஆதிமனுஷனை உண்டாக்கும்போது, அவையவங்களை உண்டாக்கினதுக்குப்பிறகு ஒரு கண்ணும் காலுமாதிரம் இருக்கிறபடியினாலே நடக்கமாட்டாமல் நொண்டிகிறானென்று கண்டு இதெல்லாம் ஆகாதென்று ஆலோசனை பண்ணித் தான் உண்டாக்கின மனுஷனை அழித்துப்போட்டு மூன்று கண்ணோடையும் மூன்று காலோடையும் வேறே மனுஷனைப் படைத்தாலும். பிள்ளையும் பார்க்கிறதற்கு மூன்று கண் விக்கினமாய் இருக்கிறதென்றும் மூன்று காலோடே நடக்கக்கூடாதென்றும் கண்டு திரும்பத் தான் உண்டாக்கின மனுஷனை நொக்கு நொக்காய் நொதுக்கிக் கடைசியிலே குறைவில்லாத மனிதனைச் சிஷ்டத்தானுமென்று சொன்னதுக்கு,

குருகுவாயி அவர்கள் திருவுளம்பற்றினதாவது: இப்படிப்பட்ட அதிகக் குறைச்சலைக் கொண்டிருக்கிற தேவர்களை ஆராதிக்கிறவர்கள் பிரமா முதலான பேர்களுக்குத் தேவதத்துவம் உண்டென்று எப்படிச் சொல்வார்கள்! அவ்வண்ணமே மெப்பான தேவனுயிருக்கிற பராபர வஸ்துவானவர் மனுஷருக்குண்டான புத்தியை மிகவும் அதிகயிக்கிறதந்தவிர உண்டாக்கின சகல பொருள்களிலே தப்பில்லாத கிரமத்தையும் விமரிசையும் காண்பித்தாரென்று பிரசித்தமாகும். இந்தப்பிரகாரமாகப் பரமண்டலத்தில் உண்டான சந்திர சூரிய நட்சத்திரங்களையும் கிரகங்களையும் ஒழிக்கிறதிலே தம்முடைய மட்டில்லாத சிலத்தையும் கரைகாணாத கிருபாகடாட்சத்தைப் காண்பிக்கிறதந்தவிர மட்டில்லாத கீர்த்தி சேர்ப்பப் பிரதாபத்தினாலே விளங்கிற தம்முடைய சாங்கோபாங்க விமரிசையை தாபத்தினாலே விளங்கிற தம்முடைய சாங்கோபாங்க விமரிசையையும் சாமார்த்தியத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கிறானென்று மகாப் புத்திக் கூர்மையுள்ள கிரகதக் கர்த்தாக்கள் எழுதின தந்தவிர அதுபவகித்தியினாலே முதலாய்க் கண்டுபிடிக்கிறோம்.

அவ்வண்ணமே சந்திர சூரியன் முதலான கிரகங்களுடைய உத்தார தேகநிலையனத்தி னிமித்தமாகப் பூலோகத்தில் எண்ணிக் கைக்குள்ளடங்காத வஸ்துக்கள் புதிதாய்த் தோன்றுகிறதற்கும் பரிக்கிரதுக்கும் காரணமாயிருக்கும். இதன்றியே ஆகாயத்திலே பறக்கிற பகழிகளையும் பூமியிலே திரிகிற மிருகங்களையும் சமுத்திர த்திலே நீந்துகிற மச்சங்களையும் பத்தும் பத்தாய் விசாரித்தால், அதுகளிலே அளவில்லாத விமரிசை பிரத்தியட்சமாய்க் காண்பிக் கிறதென்று சத்தியமாகும்.

கடைசியிலே பெரிய உலகத்தினுடைய சூழிப்பிடமாகிற சின் ன உலகமாகிற மனுஷனை ஆராய்ந்து பரிசுஷிக்கிறபோது, நரவேனு டைய சுபாவத்தையும் அதிலே உண்டான பிரதான மூன்று பெல்ஸ் களையும் சரீரத்தினுடைய சரணகாரதியாகிற அவைவஸ்துக்களையும் மாங்கிலுங்களையும் நாடிகளையும் சகல ஆதாரங்களையும் நரம்புகளை யும் அங்கங்களையும் இணக்கங்களையும் தொந்தங்களையும் எண்ணிக் கைக்குள்ளடங்காத சிஷ்டிகளையும் உற்று விசாரித்துப்பார்த்தால் அளவறுக்கப்படாத விமரிசையினுடைய அற்புதமான இலட்சணங் களையும் காணலாம். இதெல்லாம் மனிதருடைய சரீரமும் ஆத்து மமும் பிணக்கிறதற்குப் பராபர வஸ்துவானவர் பராமரிக்கித்த எ ண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத உபாயங்களை நினைத்தால், நிகரில்லாத விமரிசைபைக்கொண்டிருக்கிற பராபர வஸ்துவின் பேரிலே தோத் திரம் பண்ணவேணுமெழிய மறப்படியல்ல.

ஆனால் இதெல்லாம் இரண்டாம் சதாபத்தினே விந்தையாய் வெளிப்படுத்தினதினாலே, இம்மத்திரம் சொல்லிக்காட்டினது போதும். இப்படிப்பட்ட மட்டில்லாத சர்வமத்தியத்தினுடைய அ டையாளங்களைப் பார்க்கும்போது, கடவுள் இதெல்லாம் சிஷ்டிக்கி ரதிலேயும் இரட்சிக்கிறதிலேயும் சூழித்த கருத்தை அடியைப் ப ண்ணுகிறதிலேயும் ஆலோசனை பண்ணிக்கொண்டுச் சிவதுகளை மாத்திரம் உண்டாக்கினதற்குப் பிறகு அதனுடைய குறைச்சல்க ளைத் தன்வினாவென்று அங்கீகரிக்கக்கடவோமல்ல.

அவ்வண்ணமே ஒன்றுமில்லாதிருக்கையில், ஆகட்டுமென்ற வார்த்தையை திருவுளம்பற்றினவுடனே, உலகம் ஆரம்பித்தது இத

ன்றியே சந்திர சூரியன் ஆகட்டுமென்று அருளிச்செய்ததற்குப் பி லாபி சந்திரன் சூரியன் பிரகாசிக்கிறதற்குப் பிலனில்லையென்று பார்த்து இரண்டு மூன்று விசை சோதித்ததற்குப் பிறகு கடைசி யிலே நன்றாய் உண்டாக்கினவென்று சொல்லவும் எண்ணவும் கூடாது. இந்தப் பிரகாரமாக மட்டும் உண்டான வஸ்துக்களைச் சிஷ்டிக்கிறதிலேயும் இரட்சிக்கிறதிலேயும் உடத்துகிறதிலேயும் யோசிக்கக்கடவோம்.

ஆனபடியினாலே பெய்யான தேவனுயிருக்கிற பராபர வஸ்து வானவர் தாம் உண்டாக்கின வஸ்துக்களிலேயும் கடத்துகிற காரிய ங்களிலேயும் அளவறுக்கப்படாத ஞானத்தையும் ஒப்பில்லாத சா மார்த்தியத்தையும் கரைகாணாத விமரிசையையும் பிரசித்தமாய்க் கா ண்பித்திருக்கச் செய்தே, பயித்தியத்தோடே கலந்திருக்கிற அபத் தமான காரியங்களை கடத்துகிறவர்களுக்குத் தேவத்துவம் உண் டென்று சொல்லக்கூடுமோ?

அதெப்படிபென்றால், போப்போன இராஷ்டிரான இராவண ன் பண்ணிரண்டு வருஷம் தவசு பண்ணினதற்குப்பிறகு அதுக்குப் பலனாகக் கைலாசத்தை அசைத்துச் சுமந்துகொண்டுபோகத்தக்க தாகத் துணிந்திருந்த சமையத்திலே கைலாசம் சாய்ந்திருந்ததின லே, பரமேசுபரியும் அவனோடே கூடியிருக்கிற மோட்சவாசிக ளும் பயந்து தத்தளித்ததை ருத்திரன் கண்டு தனது காலின் விர லினாலே கைலாசத்தை, நிறுத்தினாலும். அத்தறுவாயிலே இராவண ன் கைலாசமலையைக் கின்னரமாகவும் தன் உடலைக் கின்னரக்கயிறு கவும் கட்டிப் பாடுகிறபோது, பரமேஸ்பரியும் பரமேஸ்வரனும் ஒரு சந்தோஷப்பட்டுத் தங்கள் முன்பாக அவனை அழைப்பித்து உள கு என்ன வேணுமென்று கேட்டதினாலே, இராவணன் சிவ லிங்கத் தையும் பரமேஸ்பரியையும் கேட்டதற்கு ருத்திரன் அதிலே சம்ம தித்து லிங்கத்தையும் பரமேஸ்பரியையும் இராவணனுக்குத் கொ டுத்தானம்.

இதுக்குச் சரியான பயித்தியம் உண்டோ? யாதொருத்தன் நாகசரம் கன்றுபண்தினாலேயும் நாகசனக்காரனுக்காகவாகிலும் தாம்பூர் வாசிக்கிறவனுக்காகவாகிலும் கூலியாகத் தன் பெண்சாதி

யாகிலும் மகனையென்கிலும் வெருமானம் கொடுத்தால், சனங்கள் என்ன சொல்லுவார்கள்? ஆனால் ருத்திரன் சங்கீத வெத்தனத்தை நன்றாய்த் தட்டிப்பாடின இராவணனுக்கு தன்னுடைய இஸ்திரியைக் கொடுத்ததுத் தவிர தன்னுடைய மோட்ச ஸ்தலத்திலுண்டான சகலமான பாக்கியங்களையும் கொடுக்க மனதாயிருந்தான். இதெல்லாம் பத்தும் பத்தாய் விசாரிக்கும்போது ருத்திரனுக்கு அளவில்லாத புத்தியும் விமரிசையும் உண்டென்று சொல்லக் கூடுமோ? பயித்தியக்காரர் முதலாய்ச் செய்யாத காரியங்களை நடத்துகிறவனுக்குத் தேவத்துவம் உண்டென்று சொல்லுவார்களோ?

இந்தப் பிரகாரமாக விஷ்டிணு பரசராம அவதாரத்திலே சமுத்திரத்தை அப்பாலே தள்ளுகிறதற்குத் தான் பூசை பண்ணின யாகக் குழியிலே ஒரு சுளகைக் கண்டு அதைக் கையிலே பிடித்துக் கொண்டு சாகரத்திலெறிகிறபோது கடல் பின்னுக்கு வாங்கிப் போச்சுதென்றும் பின்னையும் விஷ்டிணுவைப் பார்க்க மகா சூஷக் காரனாயிருக்கிற வருணன் கரையான் அவதாரமெடுத்து விஷ்டிணு வினுடைய சுளகைத் தின்று போட்டதென்று பரசராமன் கலையிலே யெழுதியிருக்கிறது. கடலைத் தள்ளுகிறதற்கு விஷ்டிணுவுக்குச் சுளகில்லாமல் வேறே யெத்தனமில்லைபோ? இப்படிப்பட்ட மந்திரவானைக் கரையான் அரித்துப்போட்டதென்று சொல்லுகிறவன் விஷ்டிணுவைப் பரியாசம்பண்ண மனதாய் இருக்கிறானெழிய மற்றப்படியல்ல. விஷ்டிணுவுக்கு அளவில்லாத விமரிசையும் சாமர்த்தியமும் உண்டானால் இந்த அபத்தங்களைச் செய்வானோ?

இதுக்கப்பால் அறியவேண்டியதாவது: முன் சொல்லப்பட்ட பரசராமனும் தேசதராமனும் ஒரு விஷ்டிணுவாருந்தாலும் இப்படிப்பட்டவர்களிடத்திலே மனுஷ அவதாரம் பண்ணின விஷ்டிணுவானவன் காண்பித்த புத்திக்குறைச்சலை உற்றுக்கொளுங்கள்: பரசராமன் காட்டிலேயிருக்கும்போது தேசதராமன் முன் சொல்லப்பட்ட காட்டிலே வந்து பரசராமன் இன்னொருவன் அறியாதவனாய் அவனோடே அகோரமான புத்தம் பண்ணினுனென்று இப்படியே விஷ்டிணுவோடே சண்டைக்கு நிற்கும்போது, ரிஷிகள் வந்து மோசம் போகாதபடிக்கு விலக்கினார்களென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இதுக்குச் சரியான மதிப்பிராங்கிலும் உண்டோ?

தினந் தினந் தன்னுடைய வஸ்திரங்களைத் தேடினால், இப்படிப்பட்டவனைப் பரியாசம் பண்ணுவார்களே. எத்தனை யறியாதவன் அப்படிப்பட்டவனென்று பரிசுதித்துப்பாருங்கள். யாதொரு வியாதிக்காரன் பித்தத்தின் மிகுதியினாலே மயங்கிப்போய் பயித்தியக்காரனைப் போலே தன்னை அறியாமல் சில அபத்தமான வார்த்தைகளைப் பிதற்றுகிறதும் தவிர மதிப்பிராங்கிலுத்தைக் காண்பிக்கிற சில காரியங்களை நடத்துவானென்று அதுபவசத்தியினாலே கண்டுபிடிக்கிறோமானால், விவேகியுமாய் தாஷ்டிகனுமாயிருக்கிறோமாகாத்துமாவானவன் தன்னை அறியாதிருக்கிறுனென்றும் தன்னோடே சண்டைக்கு நிற்கிறுனென்றும் தன்னுடைய வஸ்துகையினாலே இடதுகையைப் பிடிக்கிறுனென்றும் தன்னுடைய இடது காலைக்கொண்டு வஸ்து காலே உதைக்கிறுனென்றும் ஒரூக்காலும் காலேரும். இப்படிப்பட்ட பயித்தியம் விஷ்டிணுவுக்குச் செல்லுமொழிய மற்றப்படியல்ல.

ஆனால் விஷ்டிணு பயித்தியக்காரனாயிருக்கிறுனென்று நாம் சொல்லும்போது, உலகத்தாருடைய புத்தகங்களிலே இப்படிப்பட்ட விசேஷத்தை நாம் வாசித்ததினாலே சொல்லுகிறோமொழிய மற்றப்படியில்லை. அதெப்படியென்றால், பூர்வகாலத்திலே இரணியன் சகலமான தேவர்களைச் செய்தித்துக்கொண்டு எல்லாரும் தன்னை வணங்கச் சொல்லித் தனது குமாரன் பிறகாலநாதன் விஷ்டிணுவை நமஸ்கரித்ததினாலே அவனைக் கொன்றுபோடத்தக்கதாக உத்தியோகமாயிருக்கும்போது, விஷ்டிணுவானவன் நரசிங்கத்து அவதாரத்தை பெடுத்து இரணியன் மேலே விழுந்து நகங்களுனாலே வயிற்றைக் கிழித்துக் குடலைப் பிடுங்கி மாலைபோட்டுக்கொண்டு அவனுடைய இரத்தத்தையெல்லாம் குடித்துப்போட்டு முழுப் பயித்தியக்காரனாயிருந்தானென்றும் இப்படிப்பட்ட வெறியோடே அநேகம் வருஷம் திரிந்தானென்றும் நரசிங்கக் கதைவிலாபுதியிருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட அபத்தமான விசேஷத்தை நாம் சொன்னோமானால், உலகத்தார் தங்களுடைய தேவர்களை தாஷ்டிகத்தோமென்று சொல்லுவார்களானால், அவர்கள் தானே வெட்கமில்லாமல் வெட்டவெளியாக இந்த மதிப்பிராங்கிலுத்தை விஷ்டிணுவின் பேரி

லே யாரோபித்தால் அதின் பிறகு பராபரவஸ்துவானவருக்கு உண்டான அளவில்லாத விமரிசையும் சிகரில்லாத சாமார்த்தியமும் விஷ்டினுவுக்கு உண்டென்று சொல்லவும் கருதவும் கூடுமோ? முழுப் பரித்தியக்காரனாயிருக்கிறவனை மகா விவேகியாயிருக்கிறா னென்று சொல்லலாமோ?

விஷ்டினுவுக்கையிலே உலோகத்தார் யோசித்தாப்போலே, ருத் திரனுடைய காரியங்களில் யோசிக்கிறார்கள். அது எப்படியென்று ல், ருத்திரன் பயித்தியக்காரனை சோகியாக இலங்கையிலே போய் தனது பயித்தியத்தினுலே செய்த அபத்தங்களை இராக்ஷதர் பொறுக்கமாட்டாமல் அவனை அநேகம் வீசை அடித்ததுக்குப் பிற்பாடு இராவணனுக்கு முன்பாகக் கூட்டிக்கொண்டு போனார்களாம். ஆனால் அப்போது இராவணன் அவனைப் பார்த்து: இந்தத் தேசத்திலிராம ல் வேறே தேசத்துக்குப் போ; இல்லாவிட்டால் அசுரர்களுடைய ம திப்பிறுக்கிஷத்தினிமித்தமாக உன்னைக் கொன்றுபோடுவார்களென் றானும், அதுக்கு ஈசுரன் பயித்தியத்தோடு கலந்திருக்கிற பிரத்தியு த்தாரத்தைச் சொன்னதினாலே, அவரைப் பரியாசஞ் செய்ததும் த விர ஆடுகளை மேய்க்கச் சொன்னார்களென்று இராமாயணத்திலே சொல்லியிருக்கிறது:

இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே ருத்திரனிடத்திலே கரிக யங்களை கடத்துகிறதுக்கு ஒப்பில்லாத புத்திக் கூர்மையும் அளவறு க்கப்படாத சாமார்த்தியமும் உண்டென்று சொல்லுகிறவனார்? இத் தன்றியே பூர்வகாலத்திலே பேர்போன பற்பமாரிஷி ருத்திரனைக்கு றித்து அகோரமான தபசு பண்ணினதுக்குப் பிறகு ஈசுரன் இந்தத் தபோதனர் கிட்டவந்து எந்தெந்த வஸ்துவின்பேரிலே உன் கை ப்பட்டதானால் உடனே சரம்பலாய்ப் போமென்று சொல்லி வரத் தைக் கொடுத்தானாம்.

பற்பமாரிஷியோவென்றால் ருத்திரன் சொன்ன வார்த்தையை மெய்யோ பொய்யோவென்று பரிசூலிக்க வரத்தைக்கொடுத்திருந்த ருத்திரன் மேலே கையைவைக்க உத்தியோகமாயிருக்கிற சமையத் திலே சரம்பலாய்ப்போகிறதுக்குப் பயந்து நடு நடுக்கிற் ஈசுரன் பின்னிருளிய தந்திரத்தினாலே மரபமாய்ப் போய்த் தன்னைப் பின்

சென்று வருகிற ரிஷிபினுடைய சாபத்துக்குப் பயந்ததினாலே ஐ விரலிக்காய்க்குள்ளே ஒளித்துக்கொண்டான்.

அந்த விசேஷத்தைக்கேட்ட உபதேசியானவன் குருசுவாமி அ வர்களைப்பார்த்து விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது: அந்தச் சமைய த்திலே தானே ருத்திரன் பயத்தினாலே கேஷாபித்தெழுந்திருந்து தீ விரமாய்ப்போய்த் தேவரீருடைய சமுகத்திலே மனுஷர் வாக்கினாலே சொல்லப்படாத ஸ்தலத்தில் ஒளிந்திருந்தானென்று உலகத்தார் தானே சொல்லுகிறார்கள்.

அப்போது குருசுவாமியார் எந்த ஸ்தலத்துக்குப்போனாலும் பாரமல்ல ஆனதினால் இதில் அறியவேண்டிய விசேஷமாவது: விஷ் டினுவுவென்கிறவன் சீர்மூலமாய் ருத்திரன் போகத் திரிகிறதைக்க ண்டி உபாய தந்திரத்தினாலே பற்பமாரிஷிக்கு அவலட்சணமான மோகினி வேஷத்தினிமித்தமாக மோசம் வருத்துவித்ததுக்குப் பிற்பாடு ஈசுரனிருக்கிற ஸ்தலத்துக்குப்போய் அவனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: பயித்தியக்காரா விலயமாய்ப்போகத் திரிந்தாயே. யெத்தப் புத்திக்குறைச்சலாலே பற்பமாரிஷிக்கு வரத்தைக் கொடு த்தாயென்று புத்தி சொன்னானாம்.

கடைசியிலே சகலமான தேவர்களுடைய அபத்தமான ஆ லோசனையை உற்றுக்கேளுங்கள்: விஷ்டினு இராமாவதாரம் பண்ணுகிறதற்கு முன்னே இராவணனைச் சங்காரம் பண்ணுகிறதற்குச் சகலமான தேவர்களோடே ஆலோசனை பண்ணும்போது பிரதான தேவர்களைக் குரங்குகளாய்ப் பிரப்பிக்கக் கட்டளையிட்டா னாம். ஆனபடியினாலே விஷ்டினு கட்டளையிட்டதன்படியே தே வேந்திரன் அங்குதனாய்ப் பிறந்து குரியன் சுக்கிரீபனாகப் பிறந்து வாயுதேவன் அநுமந்தனாகப் பிறந்தான், வருணன் கடுஷனாகப் பிறந்தான், குபேரன் கெந்தமாதனாகப் பிறந்தானென்று இராமா யணத்திலே ஆறாம் சர்கத்திலே பெழுதியிருக்கிறது.

ஆனால் இப்படிப்பட்ட ஆலோசனையைப் பத்தும் பத்தாய் விசாரித்தோமானால், இதிலே மகாப் புத்திக் குறைச்சலைக் காண்பி க்கிறதென்று பிரசித்தமாகும். அவ்வண்ணமே இராவணனுனவன் தேவர்களையெல்லாம் பிடித்துக் கீழ்ப்படுத்திச் சொற்கத்துக்குப்

போய்த் தேவேந்திரனை முதலாய்த் தனக்கு ஊழியம்பண்ணக் கட்டினையிட்டதிற்பிறகு இப்படிப்பட்ட தேவர்கள் குரங்குகளாய்ப் போனதுக்கு பிறகு அதிகமான பராக்கிரமத்தோடேயும் குரத்தனத்தோடேயும் யுத்தம் பண்ணுவார்களோ? இப்படிப்பட்ட குரங்குகளை இராவணன் கண்டதினாலே மயங்கிப்போய்ப் பயந்தோடிப் போவானோ?

அவனோடே கூடப்பிறந்தவனான கும்பகராணன் அதுநாறு குரங்குகளாகவந்த தேவர்களை ஒருமிக்க நகக்குவானென்று பெருமூச்சு வாங்கித்தினாலே பெண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத குரங்குகளை உறிஞ்சிக்கொண்டு பெருமூச்சு விடுகிறதிலே அதுகளை அம்புகளாலே மெய்தானென்றும் சொல்லுகிறார்களே. ஆனபடியினாலே இப்படிப்பட்ட ஆலோசனை புத்தியில்லாதவர்கள் மாத்திரம் பண்ணுவார்களோழிய புத்திமான்சளும் விவேகிகளும் இப்படி யோசிக்கமாட்டார்கள்.

இந்த விசேஷத்தைச் சில உவமையினாலே வெளிப்படுத்துவோம். அதெப்படியெனில் அநேகம் குரத்தனமுள்ள சேவகர் பயங்கரமான இராக்கடரோடே பிரங்கித் துப்பாக்கி வாணங்கள் மந்திரவாட்கள் முதலான உச்சிதமான ஆயுதங்களைக்கொண்டு வியர்த்தமாய் அகோரமான யுத்தங்கள் பண்ணினபிறகு இப்படிப்பட்ட வஸ்திரமாகாதென்று சொல்லி கோரை அறகு முதலான புல்லுகளைச் சம்பாதித்து அந்த அபத்தமான ஆயுதங்களினாலே இராக்கடரை சங்கரித்து வெல்வனாமென்று ஆலோசனை பண்ணினால் மனுஷர் என்ன சொல்லுவார்கள்?

இந்தப் பிரகாரமாக மதராஸையை ஒரு சிவலத்திலே முதலாய் அஸையாமல் நிற்கத்தக்கதாக இருப்புச் சங்கிலியினாலே கட்டியும் பிரயோசனமில்லாதே போனால் இந்த அபிப்பிராயத்துக்கு னைக்கல் பழுதை உதவுமாவென்று ஒரு சுவாமி அவர்கள் திருவுளம் பற்றின பிறகு உபதேசம் கேட்கிறவர்களைப்பார்த்து அருவிச் செய்ததாவது: நீங்கள் புத்திமான்களாய் இருந்து இந்தத் தேவர்களுடைய அபத்தமான ஆலோசனையைக் கேட்டதுக்குப் பிறகு இப்படிப்பட்ட தேவர்களை வணங்குகிறதுக்கு நியாயம் உண்டோ இல்

லையாவென்று உங்களுக்குள்ளே ஆலோசனை பண்ணுங்களென்று சொன்ன பிறகு ஒரு சுவாமி அவர்களுக்கு ஆசீர்வாதம் கொடுத்துப் போதச் சொல்லிக்கட்டினையிட்டார்.

பாரபரவஸ்துவின் தப்பில்லாத சத்தியம்.

மக-ம் சல்லாபம்.

திவ்வியமான உபதேசத்தைக் கேட்கிறவர்களுக்குள்ளே ஒரு த்தன் குருசுவாமி அவர்களைப்பார்த்து விண்ணப்பம் பண்ணின தாவது: அநேகம் பேர்கள் ஒரு உடமை காணாதே போனால் இப்படிப்பட்ட உடமை யார் வசத்திலிருக்கிறதென்று அறியத்தக்கதாக ஆசையாயிருந்து தினம் தினம் கோணங்கிகளைக் கேட்பார்கள்/இந்தப் பிரகாரமாக வருங்காரியத்தை அறிபத்தக்கதாக ஆசையுள்ள வன் பில்லிசுனியக்காரன் கிட்டப்போய் இதுக்கு வழியென்னவென்று கேட்கிறான். புரோகிதர், கோணங்கிகள், பில்லி சூனியக் காரர் முதலானவர் சொல்லுகிற விசேஷங்களை விசுவசிக்கலாமோ என்னமோவென்று கேட்டதுக்குக் குருசுவாமி அவர்கள் திருவுளம் பற்றினதாவது:

பஞ்சாங்கக்காரரும் புரோகிதரும் கோணங்கி முதலானவர்களும் பிரதிதினம் பிரசித்தமான தப்பறைகளைச் சொல்லுகிற தினாலே, அவர்களுடைய வார்த்தைகளை நம்புகிறதுக்கு நியாயமில்லை. இதெல்லாம் விஸ்தாரமாய்ச் சுவன விவாரணத்திலே ஒப்பிவிக்கப்பட்டதாயிருக்கிறது. பில்லி சூனியக்காரரோவென்றால் பசாசைக் கொண்டு வருங்காரியத்தை அறிபத்தக்கதாகப் பிரயாசப்பட்டாலும் மனுஷரைப் பார்க்கப் பசாசானது கூர்வையுள்ள புத்திலைக் கொண்டிருந்தாலும் சுபாவமாய்த் தப்பறைக்காரனாயிருக்கிறதினாலே மனுஷரை எய்க்கிறதுக்கு எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத உபாய தந்திரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு வருகிறதினாலே யும் சத்தரமுள்ள மனதிலே வருங்காரியங்களை நிதானமாய் அறியப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறதினாலேயும் சிலவற்றை அறிந்திருந்தாலும் அதுகளே வெளிப்படுத்தத்தக்கதாகப் பராபர வஸ்துவானவர் அநேகம் விசை உத்தரம் கொடாததினாலே, முன் சொல்லப்பட்ட பசாசு அநேகம் விசை பொய் சொல்லுகிறதென்று சந்தேகமில்லை.

இதுக்கான சரித்திரங்களை உங்களுக்குச் சொல்லிக்காட்டுவோம். அதெப்படியென்றால் சில வருஷத்துக்கு முன்னே யுதைய இராச்சியத்திலே செம்ரபாவென்கிற நாமத்தைக் கொண்டிருக்கிறவன் இராச்சியபாரம் பண்ணும்போது அவனுடைய இரண்டு கப்பல் மகா சீன இராச்சியத்திலிருந்து எப்போ வருமென்று யிருந்த ஆசையோடே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற சமையத்திலே துரைக்குப் பிரியமான வார்த்தை சொல்லத்தக்கதாக ஆசையாயிருக்கிற பூசாரி ஒருத்தன் பில்லி குனிய தந்திரத்தினாலே தான் வணங்கிற விக்கிரகத்தின் மேலே பசாசை வரப்பண்ணினதுக்குப் பிறகு பசாசு பதினைந்து நாளுக்குள்ளாக சத்தியமாகக் கப்பல் வருமென்று சொன்னதாம்.

அப்போது பூசாரி சந்தோஷப்பட்டு அரண்மனைக்குத் தீவிரமாய்ப்போய்ச் சம்பவித்த செய்தியை இராசாவுக்கு அறிவித்தான். ஆனால் அந்த வருஷத்திலே கப்பல் வராததினாலே இராசாவானவன் பூசாரியை அழைப்பித்து அவனுடைய தோள்மேலேப் பசாசினுடைய விக்கிரகத்தைக்கட்டிப் பசாசும் பூசாரியும் தப்பறை சொன்னதினாலே இரண்டு சவுக்காலே நாலு வீதியிலேயும் பசாசையும் பூசாரியையும் அடிக்கக் கட்டளையிட்டான். இப்படிப்பட்ட இராசாவைப்போல வேறே துரைகள் நியாயத்தின்படியே காரியங்களை நடத்தினால் பசாசினால் மனுஷருக்கு அத்தனை மோசம் வரப்போகிறதில்லை.

ஆனால் பராபரவஸ்து மாத்திரம் தப்பில்லாத சத்திய கருபியாய் இருக்கிறார். இந்தப் பராபரவஸ்துவினுடைய பரம சத்தியத்தைக் கண்டுபிடிக்கிறதற்கு அறிவேண்டியதாவது: பரம சத்தியத்துக்கு இரண்டு காரியம் வேண்டியது. அது எப்படியென்றால் ஞானமும் பிரமாணிக்கமும் அவசியமாய் வேணும். ஞானத்தினாலே காரியங்களை எல்லாம் சம்பூரணமாய் அறிபவேணும். பிரமாணிக்கத்தினாலே அறிந்ததற்குத் தக்கது சொல்லவேணும். இது நிமித்தமாக உண்டாக்கப்பட்ட வஸ்துக்களுக்குள்ளே சத்தியம் ஒரு பிரகாரமாக உண்டென்று சொன்னாலும் பரம சத்தியம் பராபரவஸ்து வினிடத்திலே மாத்திரம் சுபாவமாய் இருக்கிறதென்று அங்கீகரிக்கக்கூடவோம்.

அவ்வண்ணமே கடவுளானவர் தம்முடைய மட்டில்லாத ஞானத்தினாலே சகலமான வஸ்துக்களுடைய சுபாவத்தையும் குணத்தையும் அளவறுத்துக்கொண்டு வருகிற தந்தவிர பிரமாணிக்கத்தினாலே மட்டில்லாத சுபாவமாய் அறிந்ததை அருளிச்செய்கிறதினாலே அவர் திருவுணம்பற்றின வார்த்தைகள் எல்லாம் தப்பில்லாத சத்தியமாகும். ஆனபடியினாலே மோசம் போகவுமாட்டாத ஆபத்தாகிற கடவுளானவர் ஒரு வார்த்தைப்பாடு கொடுத்தால் அவ்லது திவ்யமான வசனத்தைத் திருவுணம்பற்றினால் உலகமெல்லாம் போனாலும் தப்பில்லாத சத்தியத்தைக் கொண்டிருக்கிற பராபரவஸ்துவினுடைய வார்த்தை ஒருக்காலும் போகாது. பராபரவஸ்துவினிடத்தில் மட்டில்லாத ஞானம் உண்டென்று போன பிரசங்கத்தில் ஒப்பிவித்தாப்போல் ஆயிற்றே. தப்பில்லாத பிரமாணிக்கம் கடவுளிடத்திலே இருக்கிறதென்று எளிதாய்க் கண்டுபிடிக்கலாம். அதேதென்றால் தப்பில்லாத பிரமாணிக்கம் கனமான நன்மையாய் இருக்கிறதினாலே சகல நன்மைச் சுபாவமாய் இருக்கிற பராபரவஸ்துவினிடத்திலே பிரகாசிக்குமென்று முழுமனதோடே அங்கீகரிக்கக்கூடவோம்.

இதெல்லாம் இப்படி இருக்கையிலே பிரமா, விஷ்டெனா, ருத்திரன் முதலானவர்கள் அடிக்கடி தப்பறைகளைச் சொன்னதினாலேயும் பொய்யான இட்டதினாலேயும் வார்த்தைப்பாடு செலுத்தாததினாலேயும் கபடமாக ஏய்க்கிறதினாலேயும் தேவர்களாய் இராமல் உலக மனுஷரைப்பார்க்கத் தப்பறைக்காரர்களாய் இருக்கிறார்களென்று காண்பிக்கிறது.

அதெப்படியென்றால் பூர்வகாலத்திலே பிரமா, விஷ்டெனா, ருத்திரன் மும்மூர்த்திகளுக்குத் தேவ தத்துவத்தின்பேரிலே கனமான தர்க்கம் உண்டாயிற்றதாம். அவனவன் தன்னைப் பெரியவென்று சொல்லி மற்றவர்களை எல்லாம் சட்டையண்ணாததினாலே ருத்திரனானவன் இதற்குப் போகிறவழி ஏதென்று விசாரித்துச் சொன்ன உபாயமாவது: நான்தானே என்னுடைய தலையை ஒரு ஸ்தலத்திலே ஒளித்துப்போட்டு வேறே ஸ்தலத்திலே என்னுடைய காலே ஒளித்துப்போடுகிறேன். இப்படிப்பட்ட அவயவங்களை

உங்களுக்குள்ளே யாதொருத்தன் கண்டுபிடித்தால் அவன்தான் எல்லாருக்கும் தேவனென்று சொல்லுகையில் எல்லாரும் சம்மதித்தார்கள்.

ஆனபடியினாலே பிரமா அன்ன அவதாரம் எடுத்து ஆகாயத்திலேறி அங்கங்கே பார்த்தாலும் ஒன்றும் காணாததினாலே துக்க சாகரத்தில் அமிழ்ந்தி மிகவும் சிந்தாகிரந்தலாய் இருக்கிற சமயத்திலே ருத்திரனுடைய தலையிலே இருந்த ஒலைப்பூத் தரையிலே விழுக்கிறபோது பிரமாவைக்கண்டு அவனை நமஸ்கரித்து அவன் துக்கமாய் இருக்கிறதற்குக் காரணம் எதென்று கேட்டதினாலே பிரமாவானவன் ருத்திரனுடைய தலையை அங்கங்கே தேடி அதைக் கண்டுபிடியாததினாலே அங்கலாய்க்கிறேன் என்றாலும்.

அத்தறுவாயிலே ஒலைப்பூ நான்தான் ருத்திரனுடைய தலையிலே இருந்ததினாலே ருத்திரனிருந்த ஸ்தலத்தை உமக்குச் சொல்லிக்காட்டுவேன். அதெப்படியென்றால் இதுக்கும் அதுக்கும் செவ்வே பார்த்தால் ருத்திரனுடைய தலையுப்பார்க்கலாம். ஆனால் தேவரீர் கால்வாசொரத்திரம் பறந்ததினாலே இன்னம் வெகுவாய்ப் பிரயாசப்படவேணுமென்று சொல்லிற்றாம். அப்போது பிரமாவெகு கஸ்திப்பட்டு தனக்கதிகமாய்ப் பெலனில்லையென்று கண்டு இந்தக் காரியத்திலே ஒலைப்பூவைப் பொய்சாகுதி சொல்லத்தக்கதாகக் கேட்கையிலே ஒலைப்பூ சம்மதித்ததாம்.

ஆனபடியினாலே சிலகளைக்குப் பிற்பாடு முழமுர்த்திகள் குறித்த ஸ்தலத்திலே பிரமா, விஷ்ணு, ருத்திரன் வந்தபிறகு ருத்திரன் என்கிறவன் பிரமாவையும் விஷ்ணுவையும் பார்த்துச் சொன்னதாவது : இனி எங்களுக்குள்ளே கந்தத்ததுவத்தின்பேரில் சண்டை வரப்போகிறதில்லை. அதேதென்றால் நீங்கள் என்னுடைய பாதத்தையும் சிரசையும் கண்டுபிடிக்கமாட்டாமல் வியர்த்தமாகப் பிரயாசப்பட்டதினாலே நான்தான் எல்லாத்துக்கும் தேவனென்று சொல்லுகையில், பிரமா அப்படியல்ல; நான்தான் ஆகாயத்திலேறிப் பறக்கும்போது உன்னுடைய தலையிருக்கிற ஸ்தலத்துக்குப்போய் உன்னுடைய தலையைக் கண்டதுமல்லாமல் உன்னுடைய தலைமேலிருந்த ஒலைப்பூவைப் பார்த்தேன்; இதற்கு ஒலைப்பூ

சாகுதியாய் இருக்கமென்று சொன்னான். அப்போது எல்லாருக்குமுன்பாக ஒலைப்பூ பிரமா சொன்னது சத்தியந்தானென்று சொல்லிற்றாம்.

அந்தச் சமயத்திலே ருத்திரன் பயங்கரமான கோபமாய்க் கத்தோடே பிரமாவையும் ஒலைப்பூவையும் பார்த்து பிரமாவே நீ பிரத்தியட்சமான தப்பறையைச் சொன்னதினாலே மனுஷர் உன்னுடைய ஸ்தோத்திரத்திற்காக தேவாலயம் கட்டப்போகிறதில்லையென்று சபித்ததற்குப்பிறகு ஒலைப்பூவை எறிந்துபோட்டுத் தனது சமுகத்திலே ஒருக்காலும் வரவேண்டாமென்று விலக்கினும். அந்தச் சபத்தின் நிமித்தமாக ருத்திரனை வசுதகுதிர ஆண்டுகள் ஒலைப்பூயின்பேரிலே பரிபூரண அருவருப்பாய் இருந்து அந்தப் புஷ்பத்தைக்கொண்டு வந்ததற்கு ஒருக்காலும் அச்சனை பண்ணப்போகிறதில்லையாம். பின்னையும் ருத்திரன் சபத்தின் நிமித்தமாக பிரமாவிற்கு ஒரு தேவாலயமும் தூலையாம்.

அத்தறுவாயிலே உபதேசக்கேட்கிறவர்களுக்குள் ஒருத்தனி ருந்து குருசுவாமியைப் பார்த்து விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது : பிரமாவானவன் பிரசித்தமான தப்பறை சொன்னதினாலே சபிக்கப்பட்டால் ருத்திரன்தானே சத்தியத்தின்பேரிலே பிரியமாயிருந்து பிரமாணிக்கலாய் இருக்கிறானென்று காண்பிக்கிறதென்றான்.

அப்போது குருசுவாமி அவர்களிருந்து ருத்திரனைப்பார்க்கத் தப்பவறக்காரன் இல்லையென்று சந்தேகமில்லை. ஆனால் அவன் சொன்ன பொய்யாணைகளும் தப்பறைகளும் இங்கே வெளிப்படுத்திகிறதற்கு விஸ்திரணமாய் இருக்கிறதினாலே அவனுடைய பொய்ச் சத்தியங்களுக்குள்ளே ஒன்று இரண்டுமரத்திரம் இங்கே சொல்லிக் காட்டுவோம். அதெப்படியென்றால் பார்வதியானவன் தன்னுடைய புருஷனாகிற ருத்திரன் அனேகம் தாதுமரங்களைப் பண்ணி ஒவ்வொன்றும் அடிக்கடி பரஸ்திரி விட்டுக்குப் போயிருக்கிறானென்றும் மோகத்தினுடைய ஹக்கந்தச் சேற்றிலே அமிழ்ந்தி இருக்கிறானென்றும் பார்த்து அவனைக் கடினமாய்க் கோபித்ததினாலே ருத்திரனைவன் பயந்து தேவதாசிகள் வீட்டில் தான் ஒருக்காலும் போகிறதில்லையென்று ஆணை இட்டாலும்.

அதின் பிறகு தன்னுடைய துற்குணத்தின் நிமித்தமாகப் பாஸ்திரிகளோடே தாறுமாறாய்த் திரிந்ததினாலே இந்த வண்டத் தனத்தைக் கண்ட பார்வதியானவன் தனதண்டைக்கு ருத்திரன் வருகிறபோது மகா கோபத்தோடே கதவை அடைத்தாளாம். பிரத்தியிலே இருக்கிற ருத்திரன் மகா கஸ்திப்பட்டு அறியாமல் செய்தேனென்று சொல்லிக் கூப்பிட்டாலும் பார்வதி சிவனுடைய வார்த்தையைக் கேளாமல் சலஞ்சாதியாய் இருந்தபடியினாலே ருத்திரனுக்கு ஒத்திக்கையாக அநேகம் தேவர்கள்வந்து ஸ்தாஸ்பதி களைக்கொண்டு காரியத்தை முகித்துப் போட்டதாவது: ருத்திரன் செய்த குற்றங்களுக்காக அடிப்படப் பாத்நிரமாய் இருந்தாலும் மனுஷர் அவனைப் பரியாசம் பண்ணுதபடிக்குப் பார்வதியோடே இருக்கிற தாதிகள் ருத்திரனுடைய பிறகே திரிகிறவர்களை அடிக்க எல்லாரும் சம்மதித்தார்கள். இதற்கடையாளமாக வருஷத்தோரம் திருநாள் கொண்டாடுகிறபோது தேவதாசிகள் மட்டைகளினாலே ருத்திரனுடைய ஸ்தானத்திலேயிருக்கிற பிராமணரை அடிக்கிறார்களென்று பிரசித்தமாகும்.

இந்தப்பிரகாரமாக ருத்திரன் பரம ஈசுரனைப்பார்த்து எந்தெந்தக் காரியத்தைத் தொட்டாலும் அதைச் சாம்பலாக்குகிற வரத்தை பரம ஈசுரனுக்குக் கொடுத்தபிறகு ருத்திரன் தன்னுடையபேரிலே இப்படிப்பட்ட வரத்தைச் சோதிக்க வருகிற பரம ஈசுரனுக்குப் பயந்து ஐவிரலிக்காய்க்குள்ளே புருந்தகொண்டிருந்தானாம். அத்தறுவாயிலே மோகினி வேஷத்தோடே வந்த விஷ்டினுவைப் பரம ஈசுரன் கண்டவுடனே புணர்ச்சி பண்ண தக்கதாக அபேட்சையாய் இருந்ததினாலே விஷ்டினு பின்வாங்கினாப்போலே நீ மகா அசுர தமையிருந்து உன்னுடைய தவசின் மிகுதியினாலே காக்கை முதலான பட்சிகள் உன்னுடைய தலைமேலே எச்சமிட்டதினாலே ஆற்றுக்குப் போய்த் தலைபைத் தேய்த்துக்கொண்டு நன்றாய் ஸ்நானம் பண்ணிவாவென்று சொன்னாம். அத்தறுவாயிலே பரம ஈசுரன் நதிக்குப் போய்த் தண்ணீரிலே இறங்கித் தன்னுடைய தலையைத் தொட்டவுடனே சாம்பலாய் போனான்.

அப்போது ருத்திரன் ஒளிந்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்தலத்து

க்குப் போய் நடந்த செய்திகள் எல்லாத்தையும் அவனுக்கு அறிவித்த பிறகு விஷ்டினு எடுத்த மோகினி வேஷத்தை ருத்திரன் பார்க்க ஆசையாயிருந்து அப்படிப்பட்ட வேஷத்தைத் தனக்குக் காண்பிக்க மனமுடையிலே விஷ்டினு ருத்திரனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: உன்னுடைய குணத்தை அறிந்திருக்கிறேன்; அந்த வேஷத்தோடே நீ என்னைக் கண்டவுடனே மோகத்தினுடைய வெறியைப் பொறுக்கமாட்டாமல் உன்னுடைய பொல்லாத இச்சைக்கு நான் சம்மதிக்கிறதுக்கு உபாயம் பண்ணுவாய் என்றான். இதைக் ருத்திரன் இருந்து நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம்; அப்படி வரப்போகிறதில்லையென்று வார்த்தைப்பாடு கொடுத்தானாம். ஆனபடியினாலே முன் காண்பித்த மோகினி வேஷத்தோடே விஷ்டினு வானவன் ருத்திரன் கிட்ட வந்தவுடனே ருத்திரன் விஷ்டினுவை மோகித்துப் பயித்தியக்காரனைப்போலே பின் துடர்ந்து கட்டாயத் தன்மேலே மதுமய பண்ணி அவர்களுக்கு அரிகரி புத்திரன் பிறந்தானாம்.

கடைசியிலே விஷ்டினுவும் பிரமானிக்கனாயிராமல் நிஷிக்ருடைய ஸ்திரீகளைக் கெடுக்கிற நீசமான கபடி பண்ணினதுந்தவிர ருத்திரனைப்போலே ஆணையை மீறி வார்த்தைப்பாடு தப்பி சுத்த தப்பலைக்காரன் என்கிற பேருக்குப் பயப்படாமல் வெட்கமும் இலட்சையுமில்லாமல் துற்கந்த மோகச்சேற்றிலே அமிழ்ந்தியிருந்தான்.

இதன்றியே விஷ்டினு இராம அவதாரத்திலே சீதாதேவியோடே விவாகம்பண்ணின நாளையிலே சீதை இராமனுடைய காலைப் பிடிக்க மாட்டேனென்றதினாலே விஷ்டினு இதுக்குக் காரணத்தைக் கேட்கையில் சீதாதேவி தேவரீர் இராசதாஸிப்பட்டனத்தினே வருமபோது உம்முடைய பாதத்தினாலே சலிந்த தொட்டவுடனே இப்படிப்பட்ட பாதை இரத்தினங்களை அலங்கரிக்கப்பட்ட மகா அழகுள்ள பெண்பிள்ளைகளாய் போனதினாலே, வச்சிரம் கெம்புகளைக் கொண்ட மோதிரங்களைத் தரித்த எங்கையினால் உம்முடைய பாதத்தைத் தொடுமபோது இப்படிப்பட்ட விஷயேற்ப்படைய பாதத்தைத் தொடுமபோது இப்படிப்பட்ட விஷயேற்ப்படைய பாதத்தைத் தொடுமபோது இப்படிப்பட்ட இத்தச் சொந்தத்துப்

பெண்களைக் கண்டவுடனே என்னைச் சட்டைபண்ணாமல் அவர்க ளோடே சிக்குவீரென்று நான் பயந்து உம்முடைய வார்த்தையைக் கேளாமல் சுமமா இருக்கிறேன்.

ஆனால் தேவரீர் இப்படி வராதென்று எனக்கு உத்தரங்கொடு த்து ஆணையிட்டால் தேவரீர் சொன்னாப்போலே கேட்பேனென்று சொன்னான். அப்போது இராமன் சீதையைப் பார்த்து பிரத்தியுத் தாரம் சொன்னதாவது: நான் எந்தெந்தக் காரியம் வந்தாலும் உ ன்னைவிட்டுப் பிரிபத்தக்கதில்லை என்று அக்கினிபகவான் ஆணை பென்று விளக்கைச் சாகுசிவைத்துத் தப்பில்லாத வார்த்தைப்பாடு கொடுத்தானும். அதின்பிறகு ஒரு நீசனை வண்ணன் அபத்தம் சொன்னதினாலே குற்றமில்லாத சிதாதேவியைத் தள்ளினும ல்லோ? ஆனபடியினாலே விஷ்டிணுவுக்குப் பிரமாணிக்கமேது? சத் தியமேது?

இந்தப்பிரகாரமாக விஷ்டிணு வாமன் அவதாரத்திலே பெலி யைக் கபடமாகக் கொண்டுபோட்டான். அதெப்படியென்றால் பெ லியாகிற இராகுதன் யாகம் பண்ணும்போது யாராகிலும் எ ன்தெந்தக் காரியத்தைக் கேட்டாலும் இல்லையென்காமல் கொடுப் பேனென்று வார்த்தைப்பாடு கொடுத்திருக்கையிலே விஷ்டிணு வா மன் அவதாரத்தை எடுத்துப் பெலியினுடைய யாகசாலைக்கு வந்து மூன்றடி பூமி கேட்டதினாலே பெலி முழுமனதோடே சம் மதித்தான். அப்போது வாமன் பூமியை அளக்கத்தக்கதாகக் காலை நீட்டுகிறபோது பெலியினுடைய சீர்மையெல்லாம் அடங்கினதும் ல்லாமல் பூமியெல்லாம் ஓரடிக்குள்ளே அடக்கி இரண்டாம் அ டியை பெலிமேலேவைத்து தேய்த்துப்போட்டானும். ஆனபடியி னாலே விஷ்டிணுவுக்குப் பிரமாணிக்கம் உண்டானால் இந்த அபத்த மான கபட்டினாலே மனுஷரை ஏய்த்துப்போடலாமோ? இராகு தனை சங்கரிக்க மனதுண்டானால் இந்த அபத்தமான கபட்டினாலே பொய் சொல்லாமல் செயிக்கக்கூடாதோ?

பின்னையும் இராமன் சுமேதியாகம் பண்ண உத்தியோகமாய் இருக்கும்போது அதுக்கான குதிரைகளையும் சேனைகளையும் தெரி ந்துகொண்டு எங்கும் அனுப்புகையில் வாமனென்கிறவன் இப்படிப்

பட்ட யாகக் குதிரையைப் பிடித்து வாழைமரத்திலே கட்டி இராம னுடைய இராணுவங்களைச் சங்கரித்து மிஞ்சினவர்கள் போய் நட ந்த வர்த்தமானமெல்லாம் இராமனோடே சொல்லிக் கொண்டிருக் கையிலே இராமனிருந்து நான் அதிஷ்டனாயிருக்கிறேன். இப்படிப் பட்ட தீட்சை பெலத்தினாலே ஒருக்காலும் யுத்தம் பண்ணத்தக்க தில்லையென்று வார்த்தைப்பாடு கொடுத்தான். ஆனதினாலே எனக் கு யுத்தம் பண்ணுகிறதுக்குக் கர்த்தத்தவயில்லையென்று சொன்னு மும்.

இதெல்லாம் இப்படி இருக்கையிலே இராமன் தன்னுடைய சே னைகளுக்கு வெகு தோர்வை வந்ததென்று கேட்டதினாலே வலியத் தானே புறப்பட்டு அகோரமான உத்தம பண்ணும்போது செத்தா னும். ஆனபடியினாலே விஷ்டிணு மனுஷருக்குப் பொய் சொல்லி ஏ ய்த்துப்போடுகிறதந்தவிர தான் வலங்குகிற தேவர்களுக்குக் கொடுத்த வார்த்தைப்பாட்டை மீறினென்று பிரசித்தமாகும்.

இப்படியே ரங்கனுகிற விஷ்டிணு வேசிமேலே ஆகாத பகஷமா ய் இருந்து அவளுக்கு விலையேறப்பெற்ற மோதிரத்தைக் கொடுத்த துக்கு பிற்பாடு விஷ்டிணுவுடைய பெண்சாதி தன்னுடைய புருஷ னுகிற ரங்கநாதன் பரஸ்திரீகளோடே தாறுமாறாய்த் திரிகிறானென் று அசுகையினால் அறிந்து அவனுடைய கையிலே முன் சொல் லப்பட்ட மோதிரமில்லாததினாலே அவசியமாய் வெள்ளாட்டிக்கு க்கொடுத்தானென்று விசுவசித்தான். ஆனபடியினாலே மிகுந்த கோப மிதூதியினால் இரங்குததோடே சண்டைக்கு நிற்கையில் ரங்கநாதன் பயந்து பெண்சாதியை மயக்கத்தக்கதாக மோதிரம் மணலுக்குள்ளே விழுந்ததென்று பொய் சொன்னான்.

ஆனால் அவனுடைய வார்த்தையை கம்பாமல் தப்பறை சொ ன்னானென்று ஒப்புவிக்கத்தக்கதாகச் சல்லடை கொண்டுவந்து ம ணலெல்லாம் சலித்துப் பார்த்ததைக் கடையானமாக இப்போ வரு ஷத்தோறும் ரங்கநாதன் கோவிலிலே சல்லடை இடுகிறார்கள்.

அதெப்படியென்றால் பங்குனி மாதத்திலே ரங்கநாதனுடை ய விக்கிரகத்தைப் பல்லக்கிலே வைத்துக்கொண்டு உறையூர் ராச் சியாரம்மன் கோவிலுக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோய்த் திரும்ப வரு

கையில் அவனுடைய சூலஸ்திரீயாகிற ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் கோவிலில் வாசலிலே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற பல ஸ்திரீகள் ரங்கநாதன் இராத்திரி வெள்ளாட்டி வீட்டுக்குப் போனானென்றும் இங்கே வர வேண்டாமென்றும் அநேகம் விசை சொல்லுகிறதும்ல்லாமல் அந்தக் குற்றத்துக்கு அவதாரமாகப் பழத்தினாலேயும் பந்தினாலேயும் எறிவார்கள். இரங்கனாதனுடைய ஸ்தானத்திலிருக்கிற பிராமணர் இராத்திரி அங்கே போகவில்லையென்றும் கிட்டவிரும்பாதே எனென்றும் இது முதலான அநேகம் தப்பறைகளைப் பிரசித்தமாகச் சொல்லி எத்தனை பிரயாசப்பட்டாலும் சலஞ்சாகியாயிருக்கிற ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருக்காகப் போகிற தேவதாசிகள் இங்கே வரவேண்டாமென்றும் வெள்ளாட்டி வீட்டுக்குப் போனானென்றும் கூப்பிட்டுத் தள்ளுவார்கள்.

பின்னையும் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருடைய பெரிய ஆள்வாரென்கிற தகப்பனுடைய வேஷத்தோடே வருகிற ஒருத்தன் மகளுக்கு எத்தனை புத்தி சொன்னாலும் மருமகனுக்குப் பொறுத்தல் கொடுக்கச் சொல்லி மகளை மன்றாடினாலும் அவனுடைய வார்த்தைகளை மகள் சட்டைபண்ணாமல் அவசியமாய் வெள்ளாட்டி வீட்டுக்குப் போனானென்றும் அவன் இங்கே வரவேண்டாமென்றும் கோபத்தோடே சொல்லுவாள்.

இந்தப்பிரகாரமாகப் போகவும் வரவும் ஒருசாமம் சிலவழிந்த பிறகு ஸ்ரீரங்கனாச்சி தன் புருஷனுக்குக் கொடுத்த மோதிரத்தைக் காணாததிலே வெள்ளாட்டிக்குக் கொடுத்தானென்று சொல்லுகையில் இரங்கனாதனருந்து நான் ஒருத்தருக்கும் கொடுக்கவில்லை; வழியிலே வருகிறபோது மலையிலே கிழந்து போகக்கொண்டு கொல்லுவானாம். ஆனபடியிலே சமாதானமாய்ப் போகிறதுக்கடையாளமாக ஸ்தானபதியாகிற ஒரு விக்கிரகத்தையும் சல்லடையும் ஒரு மரத்திலே கொண்டிபோய் நன்றாய் ஸ்னானம் பண்ணி மோதிரத்தை கொண்டுவந்து கொடுத்ததுக்குப் பிற்பாடு கதவைத் திறப்பானாம். இதுக்குச் சாக்ஷி இலட்சம் பேர்.

இதனறியே சிவன் சுந்தரப்பெருமானுக்கு வெள்ளாட்டிகளைத் தேடிக்கொண்டு அவலட்சனமான தொழிலுக்கு தூது நடந்த பிற

குசிவனுக்காக சுந்தரப்பெருமாள் பொய் ஆணை இட்டானாம். கடைசியிலே சகலமான தேவர்களும் இராக்கூதர்களும் கூட அமிர்தத் தைத்தேமின்றிப்பாது இராக்கூதருக்கு ஒரு பங்கு கொடுப்போமென்று தேவர்கள் வார்த்தைப்பாடு கொடுத்தாலும் அவர்களை ஏய்த்துப் பொட்டார்தினாம்.

பார்ப்பு வஸ்துவினுடைய அளவில்லாத நீதி

மெ-ம் சல்லாபம்.

சத்தியபோதக கவாமி அவர்களும் அவருடைய சீஷர்களும் சமூகமேம் நடந்ததுக்கு பிற்பாடு சித்திரச்சாவடியிலே பிரவேசம் பண்ணி அதிலே அதிகமான படத்தைக் கண்டார்கள். அதைப் படியென்றால் மகா அலங்காரமான இராக்கினியானவள் பத்திராசனத்திலே மகிமையோடே இருந்து வலதுகையிலே முத்து இரத்தினங்களினாலே சிங்காரிக்கப்பட்ட முடியைப் பிடித்துக்கொண்டு இடது கரத்திலே சிலதுபேரை அதட்டின பயங்கரமான கத்தியையும் தன்னுடைய பாதத்திலே சுழுத்திரையான திராசும் வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். இப்படிப்பட்ட இராக்கினியினுடைய சுமுகத்திலே உண்டான பிரசகளுடைய முகமெல்லாம் பட்டுச் சீலையினிலே மூடிக்கொண்டிருந்தது.

இப்படிப்பட்ட படத்தினுடைய அர்த்தத்தைக் கண்டுபிடிக்க மாட்டாத சீஷர்களுக்குக் குருசுவாமி அவர்கள் திருவுளம் பற்றின தாவது. இந்த மகிமையான இராக்கினியானவள் நீதி யென்கிற புண்ணியத்தினுடைய சுருபமாயிருக்கிறது. வலதுகையிலுண்டான விலையேறப்பெற்ற முடி நல்லவர்களுக்கு வருகிற சம்பாவணிக் கட்டையாளம், இடது கையிலுண்டான கத்தி துஷ்டச் சித்திரகத்தாக்கு இலட்சணம். பாதத்திலே இருக்கிற திராசு அம்பையும் இங்கேயும் சுயாமல் காரியங்களை எல்லாம் சுழுத்திரையாய் நீதியாய் நடத்தித் தென்று அர்த்தமாகும். கடைசியிலே நீதி என்கிற புண்ணியம் முகத்தைப் பாராமல் காரியங்களைல்லாம் சுழுத்திரையாய் நீதியாய் நடத்துகிறதென்று அவுடயாளமாக இந்த இராக்கினியினுடைய சன்னதியிலே சித்திரவர்களுடைய முகம் மூடியிருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட நீதியானது மனுஷருக்குள்ளே அபூர்ப்மாயிருந்து பராபர வஸ்துவினிடத்திலே சாங்கோபாங்கமாக பிரகாசிக்கிறதென்று சத்தியமாரும். ஆனால் இங்கே எவ்வளவு அறிவைய சபாவத்தைக் கண்டுபிடிக்கிறதுக்கு இந்த விஷயத்தில் அறியவேண்டிய சில விசேஷங்களை சங்கேதபமாகச் சொல்லிக்கொடுக்கிறோம்: அதெப்படியென்றால் நீதியானது பிரத்தியாக்ருதஞ்செய்ததக்க எல்லாத்தையும் சுமுத்திரையாகப் பண்ணுகிறது. ஆனபடியினாலே கடனில்லாமல் நன்மை செய்தால் நீதியாயிராமல் உதாரமாயிருக்கும். ஆனால் கடன் பலபலவகை உண்டாயிருக்கிறதினாலே நீதியினுடைய அநேகம் வகை இருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதெல்லாம் விஸ்தீரணமாய் இருக்கிறதினாலே இம்மாதிரம் சொல்லிக் காட்டினது போதும். பராபரவஸ்துவினிடத்திலே இஷ்டபரிபாலனுமாய் துஷ்ட நிற்கிரகனுமாய் இருக்கப்பண்ணுகிற நீதியானது பிரகாசிக்கிறதுந்தவிர வார்த்தைப்பாடு செலுத்துகிற நீதி மிகவும் விளங்குகிறதென்று சந்தேகமில்லை. ஆனால் இந்த நீதியினுடைய விஷயத்திலே பிரமாணிகள் பண்ணுகிற தற்கங்களை விட்டுப் பராபர வஸ்துவின் பேரில் கடினமான கடன் சுமந்திருக்கிறதோ இல்லையோவென்று சோதியாமல் பிரமா, விஷ்மிணு, ருத்திரன் முதலானவர்களிடத்திலே பிரசித்தமாய்க் காண்பிக்கிற அபாயங்களைச் சொல்லிக்காட்டுவோம்.

அதெப்படியென்றால் தப்பில்லாத நீதியைக் கொண்டிருக்கிறவன் பராபரவஸ்துவுக்குச் செய்யத்தக்க பூசை நமஸ்காரம் அர்ச்சனை இதுமுதலான வழிபாடுகளைச் செய்துகொண்டு தேவனல்லாத வஸ்துவை உத்தமமான ஆராதனை பண்ணப்போகிறதில்லையென்று நீதிசாஸ்திரமெல்லாம் சங்கேதம் பண்ணினார்கள். இந்தச் செட்டியுள்ள நியாயத்தினாலே பிரமா, விஷ்மிணு, ருத்திரன் முதலானபேர்கள் தேவர்கள் அல்லவென்று பிரசித்தமாய் ஒப்புவிக்கலாம்.

அதெப்படியென்றால் பிரமாவும் தேவேந்திரனும்முப்பத்திமூக்கோடி தேவர்களும் விஷ்மிணுவை நமஸ்கரித்து ஆராதனை பண்ணினார்களென்று இராமாயணத்திலே சொல்லி இருக்கிறது. விஷ்மிணுவோ வென்றால் இராமவதாரத்தில் அக்கினிபகவான் சூரியன்

முதலான தேவர்களை ஆரதித்ததும் தவிர பிரமத்தி பண்ணினதினாலே அஸ்வமேதிபாகம் பண்ணினென்று பிரசித்தமாச்சது.

பின்னையும் விஷ்மிணுவெடுத்த நரசிங்க அவதாரத்திலே விராடபுரிரத்தத்தைக் குடித்ததினாலே வெறியையும் பயித்தியத்தையும் அடைந்திருக்கும்போது ருத்திரன் இப்படிப்பட்ட பயித்தியத்தையும் வெறியையும் போக்கினதினாலே விஷ்மிணு ருத்திரனுக்குப் புஷ்பங்களை ஆறசிக்கமனதாயிருந்து பூக்குறைத்ததினாலே தன்னுடைய கண்களைப் பிட்டுக் ருத்திரனுடைய பாதத்திலே அம்சித்தானும்.

ருத்திரனெவென்றால் வேறே தேவர்களைக்குறித்துத் தான்தான் செய்த பாவங்களுக்காக உத்தரிக்கவேணுமென்கிறதினாலே கடின தவசுபண்ணிக்கொண்டிருந்தானும். இதன்றியே விஷ்மிணுவெடுத்த பரசுராமன் அவதாரத்திலே கோவைக்கன்னனார் துவக்கிக் கன்னியாகுமரிமட்டாக இப்போது வணங்குகிற நூற்றெட்டுவகை தேவர்களுக்கும் நூற்றெட்டுக்கோவில் கட்டிவைத்தானென்றும் விஷ்மிணுவை வேறே அநேகந்தேவர்கள் நமஸ்கரித்தார்களென்றும் விஷ்மிணு அவதாரக்கதையிலே சொல்லியிருக்கிறது.

இதுவெல்லாம் இப்படியிருக்க பிரமா, விஷ்மிணு, ருத்திரன் முதலான பேர்கள் வெவ்வேறே தேவர்களை வணங்கிறதினாலே அவர்கள் தேவர்களல்லவென்று பிரசித்தமானபடியினாலே பராபரவஸ்துவுக்குமாத்திரம் நியாய நீதியின்படியே செய்யத்தக்க ஆராதனை தேவனல்லாத வஸ்துவுக்குப் பண்ணினதினாலே அவர்களிடத்திலே பரிச்சேதமாய் நீதியில்லையென்றும் பிரதான காரியத்திலே நீதியின்கிரமத்தைத்தப்பி மகா அநியாயக்காரராயிருக்கிறார்களென்றும் பிரசித்தமாகும்.

இதுக்கப்பால் அறியவேண்டியதாவது : கிரமத்தோடேகூடிய நீதியானது கடவுளுக்குச் செய்யத்தக்க காரியங்களைக் கட்டியிடுகிறாப்படியிலே மனுஷருக்குச் செய்யத்தக்க காரியங்களையும் நியாயத்தின்படியே கற்பித்தருளுகிறது. ஆனபடியினாலே இப்படிப்பட்ட நீதியிஷயத்திலே பிரமா, விஷ்மிணு, ருத்திரனிடத்திலே அநேகம் குறைச்சலும் அநியாயங்களும் உண்டாயிருக்கிறதென்று ஒப்புவித்

தால் அவர்களுக்குப் பரிச்சேதமாய் நீதியில்லையென்றும் மகா அகியாயாக் காரராயிருக்கிறார்களென்றும் சொல்லவேண்டியிருக்கும்.

அதெப்படி யென்றால் விஷ்டினு எடுத்த இராம அவதாரத்திலே இராவணன், கும்பகரணன், முதலான இராகுத்தொல்லாசையுங் கொன்று போட்டதுமல்லாமல் சீதாதேவியை அழைப்பித்து அவள் பேரிலே சந்தேகமாயிருந்ததினாலே சகலமான தேவர்களுக்கு முன்பாக ஒரு குழி வெட்டி அதில் அதில், சந்தைக்கட்டை முதலான துகளைப் போட்டு நெய்யும் எண்ணெயும் ஊற்றித் தவ்வாக கஸ்தூரி போட்டு இது முதலான சடங்குகளைப்பண்ணி சீதை அந்தக்குழியை எழுவிசை சுற்றினதற்குப் பிற்பாடு சத்தியவார்த்தைகளைச் சொல்லி நெருப்பிலே புஷ்பங்களைப்பரப்பி அதின்மேலே விழுந்தாளாம்.

இப்படிப்பட்ட நெருப்பினுடைய உக்கிரத்தைத் தேவர்களும், ரிஷிகளும் பொறுக்கமாட்டாமல் சீதை அதிலே நீரூர்ப்போனாளென்று விசாரிக்கும் போது விக்கினமில்லாமல் புறப்பட்டு இராமன் இவள் பேரிலே குற்றமில்லையென்று கண்டு சந்தோஷப்பட்டு எல்லாருக்குமறிக்கைகொடுத்து அயோத்தியாபட்டணத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனான்.

அங்கே இராச்சியபாரம் பண்ணும்போது தலையாரிகளை நகர் சோதினைக்கனுப்பி பட்டணத்திலே நடந்த செய்திகளெல்லாம் சொல்லச் சொன்னதினாலே இந்தத் தலையாரிகளுக்குள் ஒருத்தன் சொன்னதாவது: சுவாமி இராமச்செந்திரா, இந்தவுலகத்தார் சில தூஷணங்களை உம்முடையபேரிலே சொல்லுகிறதை இந்த 'இராத்திரியிலே கேட்டேன்.

அதேதென்றால் ஒருநாள் வண்ணனுடைய ஸ்திரி புருஷனிடே சண்டை பிடித்து வீட்டைவிட்டு புறப்பட்டு தன் தகப்பன் வீட்டிலே போயிருந்து கொண்டு ஏழு, எட்டு நாளைக்குப் பிற்பாடு அவனுடைய தகப்பன் அவனைக் கோபித்துக்கொண்டு அநேகம் உறவின்முறையாரை அழைப்பித்து மகளைப் புருஷன் வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனான். போனவுடனே வண்ணன் எல்லா ரையும் பார்த்துச் சொன்னதாவது: சகலமான பத்த னைகளும் உம்முடைய வார்த்தையைப் பராக்கில்லாமல் கேளுங்கள்.

விவேகமில்லாத இராகுத்தருடைய வீட்டிலே வெகுநாள் சிறையாயிருந்த சீதையை ஆனந்த இராமச்செந்திரனோ? நாமப்படிக்கொத்த-வார்த்தைகளை நம்மோடே சொல்ல வேண்டா மென்று பந்து சனங்களோடே சொன்னதினாலே பந்து சனங்களெல்லாம் சந்தித்தாராஞ் சொல்லாமல் சுமமா போனார்களென்று சொன்னான்.

இந்த வார்த்தையை இராமச்செந்திரன் கேட்டு மகாச்சிந்தாக் கிரந்தையிருந் துக்கசமுத்திரத்திலே அமிழ்ந்தி ரீசனான வண்ணன் அபையமாய் துஷணித்த வார்த்தைகளின் நிமித்தமாக எப்படியாகிலும் சீதையைக் கொன்று போடத் துணிந்தானென்று குசலவர்களுடைய கதையிலே அஞ்சாம் அத்தியாயத்திலே சுமுத்திரையாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

வேறே விதமாக இந்தக்கதையை உலகத்தார் சொல்லுகிறார்கள். அதெப்படி யென்றால் ஒருநாள் இராமன் வேட்டைக்குப்போகிறபோது, அரண்மனையிலிருக்கிற சீதையினுடைய மாமியார் மூன்று பேரும் அவள் கிட்டப்போய்க் கட்டாயத்தினாலே இராவணனுடைய பத்துத்தலையும் இருபதுகையும் எழுதச் சொல்லி மன்றாடினதினாலே அவள் கட்டாயமாகக் கீறினாளாம். இந்தச்செய்தியை அறிந்த இராமன் அந்தப்பலகையைக் காலாலே மிதித்து முறித்து இலட்சுமணனை அழைப்பித்துச் சீதையைக் கூட்டிப்போய் கொன்றுபோடக் கட்டளையிட்டானாம்.

அப்போது இலட்சுமணன் பரிச்சேதமாய்ச் சீதைபேரிலே குற்றமில்லை யென்று சொல்லுகிறதந்தவிட அந்தப்பிரகாரத்துக்குச் சத்தியம் பண்ணவேண்டுமோ, அந்தப்பிரகாரம் பிற்பாடு பண்ணுவாளென்று சொன்னதினாலே இராமன் சீதையைச் சத்தியங்கொள்ளும்படிக்கு நல்ல பாம்புகள் நிறைந்திருக்கிற குடத்திலே கையிடக் கற்பித்து மதயானை முன்னேயும் வைத்து இத்தனை சோதினையெல்லாம் பார்த்ததற்குப் பிற்பாடு சீதையின் பேரிலே குற்றமில்லை யென்று கண்டாலும் தம்பி இலட்சுமணனைப்பார்த்து இவனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய்க் காட்டிலே கொன்றுபோடென்று கட்டளை இட்டானாம்.

அதுக்கு இலட்சுமணன் எத்தனை நியாயங்களைச்சொன்னாலும் சர்வ அநியாயமாயிருக்குதென்று கண்டாலும் அப்பிரகாரமிருக்கிற

சீதையைக் கூட்டிப்போய் அவளைக்கொல்லாமல் ஒரு அரணையைக் கொண்டு அதின் இரத்தத்தை அம்பிலே தடவிக்கொண்டு வந்து இராமனுக்கு காண்பித்தபோது இராமன் இது மனுஷருடைய இரத்தமல்ல நீ பாவத்துக்குப்பயப்படவேண்டாம் இந்தப்பாவம் என்மேலே விழுந்தீர் திரும்பப்போய் அவளைக்கொண்டு போட்டு வா வென்று அனுப்புகையில் இலட்சுமணன் போய்த் தன்னுடைய சிறுவிரலை அறுத்து இரத்தத்தை அம்பிலே தடவி இராமனுக்கு காண்பிக்கையில் இராமன் மெய்யென்று நிச்சயம் பண்ணினான்.

இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே இத்தனை அன்பாய்மான கொலை பாதகத்தைச் செய்யத்துணிந்திருக்கிறவன் எந்தெந்த அபாயத்துக்கும் பயந்திருக்கப் போகிறதில்லை யென்று நிச்சயிக்கக்கூடவோம். சூற்றில்லாத தன்னுடைய பெண்சாதியைக் கொண்டு போடுகிறவன் சகலமான காரியங்களையும் நிராய நீதியின் படியே நடத்துவானென்று சொல்லுகிறதார்?

இதன்றியே இராவணனுடைய தம்பியாகிற விபூஷணன் தன்னுடைய அண்ணனைச் சட்டைபண்ணாமல் அவனை விட்டு இராமனன்னைக்கு வந்து அவனை நமஸ்கரித்து இடைவிடாமல் அவனுக்கு ஊழியம் பண்ணி அவனுக்காகத் தன்னுடைய பிராணனைச் செலவழிக்க அநேகம்விசை யுத்தியோகமாயிருந்ததற்கு பிற்பாடு இராமன் அவனுக்கு வெகுமானம் பண்ணுகிற சமயத்திலே விபூஷணன் இராமனைப் பார்த்து சுவாமி யும்மை நான் என்னளும் நினைத்திருக்கிறதற்கு ஒரு வரத்தைக் கட்டளை யிடவேணுமென்று மன்றுகிறேனென்றானும்.

அப்போது அதுமானிருந்து சுவாமி விபூஷணனுக்கு ஐசுவரிய ஞ் சம்பத்துகளைக் கட்டளையிட்டால் தேவரீரை மறந்திருப்பானல்லாமல் நினைக்கமாட்டான். ஆனால் நான்தோரும் ஒரு நாழிகை தேசகாலம்வியாதியின் வருத்தத்தைக் கட்டளையிட்டால் அழுதுதேவரீரை நினைப்பானென்று சொன்னானும். அதுமானுடைய புத்தி யிராமனுக்குப் பொருந்தியிருந்ததிலே விபூஷணனுக்கு ஒரு நாளிலே ஒரு நாளிகை வாதைப்படக் கட்டளையிட்டானும்.

இப்படிப்பட்ட அபத்தமான விசேஷத்தை பத்தம் பத்தாய் பராமரிவித்தால் திரவிய வெகுமான செல்வம் வாழ்வு ஆரோக்கியம்

முதலான இலௌகீக நன்மைகளை மேலான நன்மைகளென்று அபேக்ஷிக்கிறவனுக்கு மகாப்பிரசாதம் போலே வியாதி நோவுகளைக் கட்டளை இடுகிறது வரமாயிராமல் பயங்கரமான ஆக்கினையா யிருக்கு மொழிய மறற்படியல்ல. ஆனபடியினாலே விஷ்டினுவானவர் தனக்கு வெகு பயபத்தியோடே நெடுங்காலம் ஊழியம் பண்ணினவனுக்குக் கடினமான வியாதியையும் நிஷ்டேரமான வாதைகளையுந் தினந்தினம் கட்டளை இடுகிறபோது மகா அநியாயக்காரனாயிருக்கிறுனென்று பிரசித்தமாகும்.

அத்தென்றால் தேவோக்கித்த வேதத்தை அறியாத உலோகத்தார் நிற்பத்ததினிமித்தமாக வருகிற அதிசயமான நன்மைகளைக்கண்டு பிடிக்கமாட்டாமல் இலௌகீக நன்மைகளை பெல்லாம் ஆக்கின் பென்று விசாரித்ததினாலே விஷ்டினு விபூஷணனுக்கு அநியாயத்தைப் பண்ணினுனென்றும் நீதியின் கிரமத்தைத் தப்பிப்போனுனென்றும் அவசியமாய் விசுவாசிக்கவேண்டியது.

இதன்றியே இராமன் அதுமானைத் தனக்குக் குதிரையாக ஏறிக் கொண்டு சமுத்திரத்தின் கிட்டச் சேர்த்தவுடனே அந்தச் சமுத்திரத்துக்குச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் பண்ணினதுந்தவிரக் கடலிலேதானே போகிறதற்கு வழிவிடவேணுமென்று தண்ணீருக்குத் தேவனான வருணனையும் கங்கையையும் குறித்து மூன்றுநாள்தவச பண்ணி வணங்கினுனென்றும் அந்தந்தத் தேவர்கள் உலோகம் கெட்டுப்போகாத படிக்கு அவசியமான காரியங்களுக்குப் பிரையாசைப்பட்டதினாலே அப்போது வந்தமாட்டாதே போனாகுனென்று இராமன் மிகுந்த கோபத்தோடே அவர்களுக்கு ஆக்கினையிடத்தக்கதாக அம்பை எர்த்தினாலே சமுத்திரமுழுதும் வத்திப் போச்சுதாம்.

இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே தண்ணீருக்குத்தேவனான வருணன் முதலான தேவர்களை இராமன் வணங்கி அவர்களைக்குறித்துத் தவச பண்ணினதற்குப் பிற்பாடு அவர்கள் பேரிலே கோபமாயிருக்கிறது சர்வ அந்யாயம். பின்னையும் வருணன் அவசரமான காரியத்தை அப்போது பண்ணினதினாலே உடனேதானே வராதிருந்தானென்கிற நியாயத்தைத் தேவர்கள் கேட்டு இராமனுக்கு நியாயமில்லை பென்று சொன்னார்களாம்.

இந்தப் பிரகாரமாக விஷ்டினு எடுத்த கிஷண அவதாரத்திலே பண்ணின அநியாயமான பாவதொஷங்களை இங்கே எழுத

னதுண்டானால் வெகுவிஸ்திரமான பிரபந்தங்களை உண்டாக்க வேண்டியிருக்கும். ஆனபடியினாலே கிஷ்ணனுடைய திருட்டுகளையும் வண்டத்தனங்களையும் பெண்டு பிடித்ததையும் தாறுமாறான அநியாயங்களையும் எல்லாருமறிந்திருக்கிற படியினாலே இம்மாதிரம் சொல்லிக் காட்டினது போதும்.

இந்தப்பிரகாரமாக ருத்திரன் தவச பண்ணின ரிஷிகளுடைய ஸ்திரீகளோடே திரிந்ததையும் பிரமாவின் தலையை வெட்டினதும் எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத பொல்லாப்புதனைப் பண்ணினதும் பிரமாதன் மகனோடே கூடினதையும் தேவெந்திரன் கலதம்முடைய பெண்சாதிக்கு அநியாயமாய் மோசம் வந்ததுவித்ததையும் அவனுடைய திராத மோகத்தையும் கப்பிகளையும் வாயு முதலான தேவன் தன்னோடே கூடமாட்டோமென்ற கன்னிகளுக்கு அநியாயமாப்ச் சாபமிட்டதையும் இது முதலான தேவர்களுடைய அளவில்லாத அநியாயங்களைச் சகலசனங்களும் நன்றாய் அறிந்திருக்கிறகினாலே விஸ்திரமாய்ச் சொல்லுகிறதற்கு அவகாசமில்லை.

சகலமான தேவர்களும் இராசுத்தரும் சாகாதபடிக்கு வரங்கொடுக்கிற அமிர்தத்தைப் பிறப்பிக்கத்தக்கதாக ஆலோசனைபண்ணி இப்படிப்பட்ட அமிர்தம் தேவர்களுக்கும் இராசுத்தர்களுக்கும் சரியாய்ப் பிறிப்போமென்று எல்லாரும் பொருந்தினதற்குப் பிற்பாடு தங்கத்தினாலே உண்டாக்கின மகாமேறுபருவத்தை மத்தாக சமுத்திரத்திலே போட்டு சேஷனைக்கயிறு கச்சுற்றி தேவர்களொருபக்கத்திலேயும் இராசுத்தரொருபக்கத்திலேயும் சரியாய் நின்று அமிர்தத்தை மிகுந்த பிரையாசத்தோடே கடைந்ததற்குப் பிற்பாடு தேவர்களெல்லாரும் பொருந்தின அமிர்தத்தை மிகுந்த பிரையாசத்தோடே கடைந்த இராசுத்தருக்குக் கொடுக்காமல் பிரையாசனில்லாத பாணத்தை வார்த்தார்கள். பின்னையும் இராகுவும், கேதுவும் தேவர்களுடைய அநியாயத்தைக்கண்டு தந்திரத்தின்மேலே அமிர்தத்தைக் கொஞ்சம் குடித்ததினாலே தலை வெட்டுண்டு போனார்கள்.

சகலமான அநியாயங்களுக்குள்ளே பில்லிகுனியம் அநியாயத்தோடு கூடின தோஷமாயிருக்கிறதென்று எல்லாரும் சொவது மூர்கள். அவ்வண்ணமே பில்லிகுனியத்தின் நிமித்தமாகக் கொலைபாசங்கள், திருட்டுகள் முதலான எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத பா

வதோஷங்கள் பிறக்கிறதென்று அனுபவசித்தியினாலே கண்டுபிடிக்கிறோம். இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே பில்லிகுனியத்துக்கு பிரம, விஷ்ணு, ருத்திரன் முதலான மும்மூர்த்திகளுக்கும் தாயாராகிற சத்தி அனுமான் சூமாரன் முதலான தேவர்கள் உதவியாயிருக்கிறதிலே முன் சொல்லப்பட்ட தேவர்களுக்குப் பில்லிகுனியக் காரன் பிரியமான பலி பண்ணுவானென்று பிரசித்தமாகும்.

ஆன தினால் இவர்களுக்கு நீதியினுடைய அடையாளம் சற்றூகிலும் இல்லாமலிருக்கிறதாவிர இவர்களைப் போலே அநியாயக்காரர் இல்லையென்று நிச்சயமாகும். இவ்வண்ணமே நீதிபரராயிருக்கிற பராபரவஸ்துவானவ் துரோகிகளுடைய பரிசுமாயிராமல் நல்லவர்களுக்கு ஒத்திக்கையிருப்பாராழிய மற்றப்படியல்ல.

பராபர வஸ்துவனுடைய அளவில்லாத தயை

முகம் சல்லாபம்.

குருசுவாமியும் அவருடைய சீஷர்களும் கொடைகாலத்திலே வெயில் கடினமாயிருக்கிறபடியினாலே சிங்காரத் தோப்பைக்கண்டு வினோதமான மரங்களுடைய நிழலிலே இளைப்பாறி அந்த அலங்காரமான விருகங்கள் கிட்டேபுண்டான பாதையினடியிலே அதிசயமான ஊற்று இடைவிடாமல் திரளாய் அமிர்தமான தண்ணீர்ஊறப்பண்ணுகிறதைக் குருசுவாமிபுவர்கள் கண்டு சந்தோஷப்பட்டு அதின் பேரிலே தியானம் பண்ணுகிறப்போலே சற்றுநேரம் மவுனமாயிருந்ததற்குப் பிற்பாடு தம்முடைய சீஷர்களைப் பார்த்துத் திருவுளம் பற்றினதாவது: பட்சிகளுக்கும் மிருகங்களுக்கும் மச்சங்களுக்கும் மனுஷருக்கும் உதவிபாக அகோரத்திரம் இடைவிடாமல் உருகின முத்துகளைப் போலே சலப்பிரணையத்தை ஊறுகிற இந்த ஊற்றை நாம் பார்க்கும்போது சகலமான வஸ்துக்களையும் எக்கரலமும் இரட்சிக்கிற பராபரவஸ்துவினுடைய அளவறுக்கப்படாத கிருபாகடாட்சத்தை கம்பிக்கொண்டு கரைகாணாததைய யுள்ள கடவுள் பேரிலே கூடினமாதிரம் தோத்திரம் பண்ணுகிறோம்.

அதேனென்றால் சர்வேசுரனிடத்தில் அளவில்லாதபலன் மட்டிலலாத சத்தியம் மட்டிலல்லாதவிமரிசை ஒப்பில்லாத ஞானம் அநந்தநீதி முதலான சகல நன்மை பிரகாசித்தாலும் பராபரவஸ்துவானவர் தம்முடைய மனோவாக்குக்கெட்டாத தயாபத்தைக் காண்பிக்கச் சித்தமாயிருக்கிறாரென்று தேவோக்கித்த வேதத்திலே சொல்லியிருக்கிறதாவது அதுபவசித்தியினாலேயும் கண்டுபிடிக்கிறோம். ஆனால் இப்படிப்பட்ட கடவுளானவர் புத்தியில்லாத வஸ்துக்களை உண்டாக்கிதிலேயும் அதுகளுடைய அந்தஸ்துக்களைத்தான் வேண்டிய சகாயங்களைப் பண்ணுகிறதிலேயும் தம்முடைய கரைகாணாத கிருபையைக் காண்பித்தாலும் புத்தியுள்ள மனுஷரை விட அதிகரித்திலேயும் அவர்களுடைய அனாதை சரிமும் பிழைக்கிறதற்கு எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத உபாசகாயங்களைப் பண்ணுகிறதிலேயும் தம்முடைய அதிகசாமான கிருபாகடாட்சத்தை அதிகமாய்க் காண்பித்தாரென்று பிரத்தியட்சமான சத்தியமாகும்.

அவ்வண்ணமே, சந்திரன் சூரியன் முதலான கிரகங்களையும் நட்சத்திரங்களையும் பிரதிவி, அப்பு, தேபு, வாயு முதலான பூமியங்களையும் மச்சங்களையும் பட்சிகளையும் பிருகங்களையும் விருட்சங்களையும் பழங்களையும் புஷ்பங்களையும் சர்வலோகத்திலு முண்டான எல்லாவற்றையும் மனுஷருக்குதவியாகப் படைத்ததாவது பௌரிய உலோகத்திலுண்டான அற்புதமான விசேஷங்களைச் சின்ன உலகமாகிற மனுஷருடைய சரித்திலே காண்பித்ததற்குப்பிற்பாடு நரசிவனை எவ்வளவாகிலும் தம்முடைய சாயலாக இருக்கத்தக்கதாகச் சித்தமாயிருந்தார்.

இப்படிப்பட்ட மட்டிலல்லாத கிருபாகடாட்சத்தினுடைய பெருமையை அதிகமாய்க் கண்டுபிடிக்கிறதற்கு அநியவேண்டியதாவது பராபரவஸ்துவானவர் தானிருந்து சகலநன்மைகபாவமாயிருக்கிற படியினாலே சகலமான பாக்கியங்களுண்டாயிருக்கிறதென்று அச்சிக்கக்கடவதாகும். ஆனபடியினாலே சகல நன்மை கபாவமாயிருக்கிற ஆண்டவர் மனுஷரையும் மற்றமுண்டான வஸ்துக்களையும் உண்டாக்கினதிலே அவருக்குப் பிரயோசனமிருந்தாட்டான். ஆனதினாலே தம்முடைய முகிலில்லாத கிருபாகடாட்சத்தை விசேஷமாய் விளங்கத்தக்கதாக உத்தியோகமாயிருந்தாரென்று சந்தேகமில்லை.

ஆனால் நம்மாலே பண்ணப்பட்ட பிரசங்கத்தின் நிமித்தமாகப் பராபரவஸ்துவினுடைய அளவில்லாத கிருபாகடாட்சத்தின் பேரிலே முகிலில்லாத காலத்தோத்திரம் பண்ணுகிறதற்கு நியாயமுண்டாயிருந்தாலும் இப்போது நாம் வெளிப்படுத்தப்போகிற தயையினுடைய அடையாளம் நம்மாலே சொல்லப்பட்ட கிருபையினுடைய இடைசனங்கள் மிகவும் அதிகரித்திருக்கிற தென்று சத்தியமாகும்.

அவ்வண்ணமே பராபரவஸ்துவானவர் மனுஷரையந்த கிருபையினாலே உண்டாக்கினதாவது இப்படிப்பட்ட மனுஷன் மட்டிலல்லாத பிரையோசனத்தைக் கொண்டிருக்கிற அவத்யாகிற மோக்ஷபாக்கியத்தை அதுபவசித்தந்தாக சித்தமாயிருக்கிறார். ஆனபடியினாலே மனுஷர் தங்கையுண்டாக்கின பராபரவஸ்துவை அறிந்து அவருடைய சித்தத்தின்படியே நடந்து இந்தப் பூலோகத்திலே திரிந்ததற்குப் பிற்பாடு சர்வேசுரனைப் பிரத்தியட்சமாய்த் தரிசித்து சகலமான ஆசைகளைச் சாங்கோபாங்கமாகப் பூரிக்கிற மனோவாக்குக்கெட்டாத பரமாதந்தை அதுபவிப்பார்கள்.

இந்த முகிலில்லாத கிருபையினுடைய அடையாளத்தையும் மனுஷர் நரகத்திலே விழாதபடிக்குக் கரைகாணாத தயாபத்தைக் கொண்டிருக்கிற கடவுளானவர் பண்ணின திவ்வியமான உபாயங்களையும் இனிமேல் விஸ்தீரணமாய் உங்களுக்குச் சொல்லிக்காட்டுவோம். இப்படிப்பட்ட பிரசங்கத்தைக் கேட்டவர்கள் சந்தோஷப்பட்டு தங்களை இடைவிடாமல் இரட்சிக்கிற பராபரவஸ்துவின் பேரிலே நன்றியறிந்த மனதோடே தோத்திரம் பண்ணினார்கள்.

ஆனால் அவர்களுக்குள் ஒருத்தன் குருசுவாமியைப்பார்த்து விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது: பராபரவஸ்துவானவர் இத்தனை நயையுள்ளவராயிருந்தால் எப்படி ஆக்கினை யிடுவாரென்று சொன்னதற்கு குருசுவாமியாரவர்கள் அருளிச்செய்ததாவது: தப்பில்லாத சொமத்தோடே எல்லாத்தையும் நடத்திக்கொண்டு வருகிற கடவுள் அவ்வண்ணம் பாவமானது அநியாயமாயும் தரோகமாயும் மிருக்கிறதிலுடைய இப்படிப்பட்ட பாவதோஷத்தைக் கட்டிக்கொண்ட பாவிகளுக்கு ஆக்கினை யிடாதிருந்தால் அக்கிரமமாயிருக்கும்.

ஆனால் இந்த விஷயத்திலே அறியவேண்டியதாவது: பாவிகளை தயாபரான கர்த்தர் அநேகம் விசை பொறுத்துக் கொண்டு அவர்களுடைய மனது திரும்பத்தக்கதாக எண்ணிக்கைக்குள்ளடங்காத உபாயங்களைப் பண்ணி இப்படிப்பட்ட துரோகிகளுக்குக் கடைசியிலே தீர்வையிடும் போதுக் கட்டாயமாய் ஆக்கினையிடுகிறது. தவிர ஆக்கினைகளில் தானே தம்முடைய தயையைக்காண்பிக்கிறார். அவ்வண்ணமே பாவிகள் அதுபவிக்கிற வாதைகள் கடினமாயிருந்தாலும் அவர்கள் கட்டிக்கொண்ட பாவதோஷங்களுக்கு எப்போதும் கட்டாயமாய் ஆக்கினையிடுகிறதென்று ஞானபிரகாசத்தாக்கள் எழுதிவைத்தார்கள். ஆனால் பராபரவஸ்துவானவர் தம்முடைய தயாபத்தை விளங்கப்பண்ணும்போது சுபாவமாய் அதைக் காண்பிக்கிறாரென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இந்தச் சத்தியத்தை ஓர் உவமையினாலே வெளிப்படுத்துவோம்.

அதெப்படி யென்றால் பிரகாசத்துக்கும் நிழலுக்கும் சூரியனானது காரணமாயிருந்தாலும் இப்படிப்பட்ட குணங்கள் காண்பிக்கிற வகையிலே மிகுந்த வித்தியாச முண்டாயிருக்கிறது. அவ்வண்ணமே பிரகாசம் சூரியனிடத்தினின்று புறப்படுகிறது, நிழலோ வென்றால் கட்டாயமாய்த் தோன்றுகிறது. அதேதென்றால் கண்டிப்புள்ள பிரமாணத்தோடிருக்கிற பொருள்கள் சூரியன் கதிர்களுக்கு விக்கினமாயிருந்து எதிராக நின்றதினாலே பிரகாசத்தை அப்பாலே போக்கடிக்கமாட்டாமல் கட்டாயமாய் நிழல் காண்பிக்கிறது. அத்தன்மைபோலே பராபரவஸ்துவானவர் தம்முடைய அளவறுக்கப்படாத கிருபாகடாட்சத்தைப் பாவிகளுக்கு முதலாய் சுபாவமாய்க் காண்பித்ததற்கு நிற்பாடு இப்படிப்பட்ட முகிவில்லாத தயாபத்தைத் தள்ளுகிற பாவிகளுக்கு அந்த நீதியின் நிமித்தமாக ஆக்கினையிடுவார்.

ஆனபடியினாலே பெற்றதாயார் தன்னுடைய பிள்ளையின் பரிசுபலமாயிருக்கிறதைப் பார்க்கவும் இராசாவானவன் தனக்குச் சிறுவனாயிருக்கிறவனை இரட்சிக்கத்தக்கதாக ஆசையாயிருக்கிறதைப் பார்க்கவும் கரைகாணாத கருணையைக் கொண்டிருக்கிற பராபரவஸ்துவானவர் இப்படிப்பட்ட தயாபத்தைக் காண்பிக்கத்தக்கதாகச் சுபாவமாய் மட்டில்லாததையினாலே அடையாளப்படுத்திக்கிறது.

ஆனால் உலோகத்தாருடைய தேவர்களிடத்திலே இப்படிப்பட்ட அடையாளம் காண்பியாதிருக்கிறதானந்தவிர மகா சிஷ்ரேக்காரராயிருக்கிறதினாலே அவர்களுக்குத் தேவத்துவமில்லை யென்று பிரத்தியட்சமாய் ஒப்புவிக்கலாம். அதெப்படியென்றால் விஷ்டினுபடித்த நரசிங்க அவதாரத்திலே இரணியன்மேலே விழுந்து அவனுடைய வயிற்றைக் கிழித்துப்போட்டுக் குடலைப்பிடுங்கிக் கழுத்திலே மாலையாகப் போட்டு அவனுடைய இரத்தமெல்லாம் குடித்ததினாலே வெறிகொண்டவனாயிருந்து பயித்தியகாரனைப் போலே நெடுங்காலம் திரிந்தானென்று சொல்லுகிறார்கள்.

இதெல்லாம் இப்படி நிரூபிக்கச் செய்தே, பரிபாலகருமாய், துஷ்ட சித்திரகம் பண்ணுகிறவருமாயிருக்கிற கடவுளானவர் அநேக பாவதோஷங்களைக் கட்டிக்கொண்ட பாவிகளுக்குப் பயங்கரமான ஆக்கினையிட்டாலும் இந்த உலகத்திலே அகோரமான சிங்கத்தைப் போலே வந்து சிஷ்ரேமாய் மனுஷருடைய இரத்தமெல்லாம் குடித்துப்போட்டு கரோமார்க்கத்தினிமித்தமாக வெறிகொண்டவனாய்த் திரிகிறுமின்கிறது பராபரனுடைய மட்டில்லாத கிருபாகடாட்சத்துக்கு ஒவ்வாதிருக்கிறதானந்தவிரப் புத்திமானானவன் முதலாய் இப்படிச் செய்யமாட்டான்.

இப்படிப்பட்ட விஷ்டினுவானவன் தானே மேற்சொல்லப்பட்ட நரசிங்க அவதாரத்திலே குடித்த இரத்தத்தினிமித்தமாக வந்த வெறியையும் மதிப்பிராங்கிஷத்தையும் ருத்திரன் நீக்கினதினாலே சிவனுக்கு புஷ்பங்களை அர்ச்சிக்கத்தக்கதாக ஆசையாயிருந்து புஷ்பங்களிராத்தினாலே சிவனுக்கு புஷ்பங்களை வைப்பதற்குப் பதிலாகத் தன்னுடைய கண்ணைப்பிடுங்கிச் சிவனுடைய பாதத்திலே வைத்து அர்ச்சனை பண்ணினானென்று நரசிங்கக் கதையிலே சொல்லியிருக்கிறது. இந்த விசேஷமான சரித்திரத்தைப் பார்க்கும்போது விஷ்டினுடைய கண்ணைப்பிடுங்கினதினாலே தன்னுடைய சுபாவமான சிஷ்ரேகத்தைக் காண்பிக்கிறதானந்தவிர இப்படிப்பட்ட பரிருத்திரனுக்குப் பிரியமாயிருந்ததினாலே அவனுடைய கரோமான குணத்தைப் பிரசித்தமாய் ஒப்புவிக்கிறது.

இதன்மீதே ருத்திரன் தன்னோடே கூடப்பிறந்தவனான பிரமாவனுடைய தூஷையை நிகத்தினாலே கிள்ளினதன் தவிர பிரதங்களு

டைய கபாலத்தைக் கையிலே எந்திக்கொண்டு கடுகாட்டிலே திரிந்தானென்றும், எஹம்புகளைக் கோர்த்து மாலையாகக் கழுத்திலே போட்டுக்கொண்டதினாலேயும், அக்கினிக் கண்டனைக் கொண்டிருந்ததினாலேயும், அந்த நிஷ்டேரர் தனக்குச் சுபாவமாயிருக்கிறதென்கிறதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இந்தப்பிரகாரமாகச் சிறுத்தொண்டனானவன் ருத்திரபேரிலே பத்தியாயிருந்து அவனைக்குறித்து அழைக்க வருஷகாலம் தவறப் பண்ணினதற்குப் பிற்பாடு ருத்திரனானவன் இத்தனை யடிபத்தியாய்த் தன்னைச் சேவித்தவனுக்குச் சம்பாவனை கொடுக்க மனதாற்றாந் திருந்தினாலே அவன் கிட்டப்போய் பசியைப் பொறுக்காட்டே எனென்று சொல்லி உன் குமாரனைக்கொன்று கரிபாகர் சமைத்துப் பரிமாறினல்தான் எனக்கு வெகு பிரியமாயிருக்குமென்று சொன்னதினாலே சிறுத்தொண்டன் குமாரனைக் கொன்று அவனுடைய கழுத்தை அறுத்து பல பல துண்டாக்கி ஈசுரனுக்கு பரிசாரம் பண்ணினானென்றும் மகா நுகிபோகே இந்தக் கரிகளை ஈசுரன் தின்றானென்றும் எல்லாரும் பாடுகிறார்கள்.

இந்தப்பிரகாரமாக விஷ்டினு இராம அவதாரத்திலே சூற்ற மில்லாத தன்னுடைய பெண்சாநிபாகிய சோதேவியைக் காட்டிலே கொண்டுபோய்க் கொல்லத்தக்கதாகக் கட்டளையிடும்போது இலட்சுமணன் சகலமான தேவர்களும் ரிஷிகளும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க சேதபேரிலே தோஷமில்லையென்று நெருப்பின் பரிட்சையினாலே ஒப்புவித்ததற்குப் பிற்பாடு இவளை வெட்டுகிறது மகாத் தோஷமாயிருக்கிறதுத் தவிர அனியாயமாய்க் கர்பினியாயிருக்கிற உம்முடைய பெண்சாதியைக் கொன்றுபோட்டதினாலே, நிஷ்டேரனென்கிற பேர் உமக்குச் செல்லுமொழிய மற்றப்படிபுல்ல, இதுமுதலான பல நியாயங்களை இலட்சுமணன் சொன்னாலும் இராமன் எப்படியானாலும் தன்னுடைய பெண்சாதியை வெட்டிப்போடச் சொல்லி அவனுடைய இரத்தத்தைக் கொண்டுவந்து தனக்குக் காட்டச் சொல்லி கட்டளையிட்டான்.

இதன்மீதே இராமன் தனக்குப் பொல்லாப்புச்செய்த வாயினையச் சங்கரித்ததுமல்லாமல் தனக்கு மிகுந்த கடுகறுப்போடே ஹழியம் பண்ணின விபூஷணனுக்குப் பட்சத்தினையாய்ந்ததாகத் தினமொரு காழிகைக்குள்ளே நிஷ்டேரமுன்ன வாஸத அனுபவிக்க

க் கட்டளையிட்டான். இதல்லாமல் பில்லிகுனியத்தினாலே வருகிற எண்ணிக்கைக்குள் அடங்காத நிஷ்டேரங்கள் கொலைபாதகங்கள் இரத்தப் பலிகள் இந்தச் சீர்மையிலே வணங்கப்படுகிற தேவர்களுக்குப் பிரியமாயிருக்கிறதினாலே இப்படிப்பட்ட தேவர்களிடத்திலே சற்றுகிலுத் தையயின் அடையாளம் காண்பியாதிருக்கிறதுத் தவிர முழு நிஷ்டேரமாயிருந்தார்களென்றுத் துஷ்டதனம் அவர்களிடத்தில் சுவாபமாய் இருக்கிறதென்றும் பிரசித்தமாய்க் காணலாம்.

அவ்வண்ணமே பழிவாங்க ஆசையாயிருக்கிறவர்களும், மனுஷரைக் கொன்றுவிடத்தக்கதாக அபேட்சிக்கிறவர்களும் இந்தச் சீர்மையிலே தங்களுக்குத் தேவர்களைப்பார்த்து நிஷ்டேரமான பலிகளினாலே தங்களுக்குத் தேவர்கள் பிழைப்பவராகிறதற்கு முன்னாலே நனைந்திருக்கிற கிவத்தை மிதித்து இது முதலான நிஷ்டேரமுன்ன சடங்குகளைப் பண்ணிக்கொண்டு வருகிறார்களென்று அனுபவமீதியினாலே கண்டிப்பிக்கிறோம்.

ஆனபடியினாலே மிகவும் அருவருக்கத்தக்க இப்படிப்பட்ட கடுகாரமான பூசைகள் ருத்திரன் விநாயகன் முதலான தேவர்களுக்குப் பிரியமானதினாலே பில்லிகுனியக்காரரும் துரோகிகளும் அபேஷிக்கிற பாவதோஷங்கள் மேற்சொல்லப்பட்ட தேவர்களுடைய ஒத்தாசையினால் பலிக்குமென்கிறதினாலே அவசியமாய் அவர்கள் மகா துஷ்டருமாய்க் கொடுருமாயிருக்கிறார்களென்று நிச்சயிக்கக்கடவோம். இந்தப்பிரகாரமாக அந்தந்தத் தேவர்களுக்கு அந்தந்தச் சாதியிலே பிறந்திருக்கிறவர்களைச் சங்கடப்படுத்து மகாப் பிரியமாயிருக்கிறதென்று சம்மதிக்கிறார்களே. மதிக்கெட்ட பாவிகள் முன் சொல்லப்பட்ட தேவர்களுக்குச் சங்கை வருத்திவிக்கத்தக்கதாக தங்களைத் தரங்கள் தானே கொன்று போட்டுக் கொண்டு, காவேரி முதலான ஆறுகள் ஒடுகிற ஸ்தலத்திலே உண்டான தண்ணீரிலே விழும்பும நெருப்பிலே பாய்ந்தும் தங்களை வெட்டியும் இதுமுதலான நிஷ்டேரமான பாவ தோஷங்களைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறார்களே.

ஆனபடியினாலே இத்தனை கடுகாரமான சடங்குகள் இந்தத் தேவர்களுக்கு ஒத்து வருகிறதினாலே அவர்களுக்குக் கிருபாகடா

ட்சமில்லாமல் அதிகமான துஷ்டத்தன முண்டென்று சொல்லவே ன்டியிருக்கிறது. இதன்மீது இராசாக்கள் பிரபுக்கள் முதலான பெரியவர்களுக்கு பிள்ளைகள் ஆகாதநேரத்திலே பிறந்தால் இப்படிப் பட்ட நட்சத்திரங்களுடைய விஷயத்தைப் போக்குகிறதற்கு அந்தந்தத் தேவர்களைப்பார்த்து அவர்களுக்குப் பிரியமாகக் கும்பமில்லாத குடியானவர்களுடைய வீடுகளையும் அதிலே உண்டான எல்லாவற்றையும் சுட்டுப்போட்டு அநேக கிராமங்களை முழுதும் சாம்பலாக்கி விஷ்டரமான சடங்குகளைப் பண்ணுகிறார்கள்.

பாவ தோஷங்களுடனே கூடின இந்தக் கடுமையான ஆசாங்கள் அந்தந்தத் தேவர்களுக்குப் பொருந்தியிருக்கிறதென்பதற்கு ம்போது அவசியமாய்த் தயையுள்ளவர்களாயிராமல் முழுதும் துஷ்டர்களாயிருக்கிறார்களென்று அங்கேயிருக்கக்கூடவோம். ஆனால் ருத்திரன் மகா கிருபை யுள்ளவனுமிருக்கிறானென்று ஒப்புவிக்கிறதற்குத் தாயில்லாத பன்றிக்குட்டிகளைக் கண்டு அனுகூல சாகாதபடிக்குத் தான்றானே பன்றியாய் வந்து குட்டிகளுக்கு முலை கொடுத்தா னென்று சொல்லுகிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட அபத்தமான கதையை விரித்தவர்கள் ருத்திரனைப் பரியாசம் பண்ணத்தக்கதாக உத்தியோகமாயிருந்தார்களென்று காண்பிக்கிறது. நீங்கனோ வென்றால் இந்த அபத்தமான விசேஷங்களை நினையாமல் உங்களை இரட்சிக்கத்தக்கதாகப் பரிபூரண சித்தமாயிருக்கிற பராபரவஸ்துவைப் பார்த்துச் செபத் தியானத்தினாலே சேபிக்கப் போங்கனென்று குருசுவாமியவர்கள் திருவுளம் பற்றினார்.

பராபர வஸ்துவினுடைய மட்டில்லாத பாக்கியம்

மசு-ம் சல்லாபம்.

குறித்த ஸ்தலத்திலே எல்லாரும் வந்ததற்குப்பிற்பாடு குருசுவாமி அவர்களைப் பார்த்து எந்த வஸ்துவின்பேரிலே மனுஷரெல்லாரும் பிரியமாய் இருப்பார்களென்று கேட்டதுக்கு அவனவன் டஸ்பல காரியங்களைக் குறித்ததுக்குப் பிற்பாடு குருசுவாமி அவர்கள்

ருத்து ஆசையினுடைய வகையிலே மனுஷருக்குள்ளே அளவில்லாத வேற்றுமை உண்டாயிருந்தாலும் எல்லாரும் பாக்கிபத்தை அது பவிக்கத்தக்கதாக பரிபூரண அபேட்சையாய் இருக்கிறார்களென்று பிரசித்தமாகும். ஆனபடியினாலே இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் எதிலே அடங்கி இருக்கிறதென்று அறிபாததினாலே வெகுமான வாழ்வு, நிரவிய வாழ்வு இதுமுதலான அழிந்துபோகிற நன்மைகளை வியர்த்தமாகத் தேடிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

அய்வண்ணமே உண்டாக்கப்பட்ட வஸ்துக்கள் மட்டோடே இருக்கிறதெல்லாமனுஷருடைய இருதயத்தின் மட்டில்லாத ஆசைக்குரியதாக மாட்டாது பராபர வஸ்துவானவர் மாத்திரம் சகல நன்மை இயல்பாய் இருக்கிறதினாலே மனுஷருக்குத் தம்மை பிரத்தியட்சமாய் அறிக்கப்பண்ணினால் இப்படிப்பட்ட தரிசனமானது ஆசையென்னப்பட்ட யாவையும் பூரித்து மனோவாக்குக் கெட்டாத பரமானந்தமாகிற மோட்சத்துக்குக் காரணமாய் இருக்க மென்கிறதுக்குச் சந்தேகமில்லை.

இதெல்லாம் இப்படி இருக்கையிலே பராபர வஸ்துவானவர் தாமே தம்மைப் பிரத்தியட்சமாய்த் தரிசிக்கிறதிலேயும் தம்முடைய பேரிலே மட்டில்லாத பட்சமாய் இருக்கிறதிலேயும் அநாதியுமாய் நித்தியமுமாய் தம்மை அளவறுத்துக் கொண்டிருக்கிறதிலேயும் அவசியமாய் அற்பப் பொல்லாப்பின கலப்பில்லாமல் சகல நன்மையையும் கொண்டிருக்கிற மோட்ச பாக்கியத்தை அதுபவிக்கிறாரென்று அங்கேயிருக்கக்கூடவோம். ஆனபடியினாலே கடவுளானவர் வேறே வஸ்துக்களுடைய உதவி இல்லாமல் தம்மிடத்திலே மாத்திரம் அளவில்லாத பாக்கிபத்தை அதுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறாரென்று சொல்லக்கூடவோம்.

இதெல்லாம் இப்படி இருக்கையிலே பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரன், தேவேந்திரன் முதலானவர்கள் சபாவமாய் அதுபவிக்கிற பாக்கியத்தைப்பல்லாமல் பிறத்தி வாழ்வுகளை மிகுந்த பிரயாசத்தோடே தேடிக்கொண்டு வந்ததினாலே ஆசை பூரிக்கிற பாக்கியங்களை அதுபவிக்காமல் தேவர்களாய் இரார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அதுபவிக்காமல் உலகத்தார் சொல்லுமாப்போல சகல பாக்கியங் தெப்படியென்றால் உலகத்தார் சொல்லுமாப்போல சகல பாக்கியங்களையும் அதுபவிக்கத்தக்கதாக நியாயமுள்ள ஆத்தமமும் சாண் அ.

வயவங்களைக் கொண்டிருக்கிற சரீரமும் அவசியமாய் வேண்டி இருக்கிறதென்று ஸ்தாபித்ததுக்குப் பிற்பாடு இந்த பயித்தியத்தோடே கூடின அநேகம் அபத்தங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

அதெப்படி பென்றால் பிரமாவானவன் தன்னுடைய காவிலே எப்போதும் சாஸ்வதியை வைத்திருக்கிறான் என்றும் விஷ்டெனு இலட்சுமியை மாட்டிலே வைத்திருக்கிறான் என்றும் ருத்திரன் பார்வதியை தலையிலே சுமந்திருக்கிறான் என்றும் பிரசித்தமாய் இருக்கிறது. பின்னையும் இப்படிப்பட்ட தேவர்கள் தங்கள் பெண்டாட்டிகள் அல்லாமல் பிறத்தியானவைய ஸ்திரீகளை கட்டாயத்தின் பேரில் வைத்து அவர்களை மேலாதிக்கம் தாறுமாறும் திரிந்தார்கள். திருப்புகளாக மாக ருத்திரன் தவச பண்ணுகிற ரிஷிபூதைய ஸ்திரீயைப் பிறத்த கொலமாய்த் தன் பிறக்கிரியப் பண்ணினான்.

விஷ்டெனு கிருஷ்ண அவதாரத்திலே துர்க்கந்த மோக்சே சேத்ரிலே விழுந்து எண்ணிக்கைக்குள் அடங்காத ஸ்திரீகளை மேலே கமில்லாமல் அலைந்து முழு வண்டறம் இருந்தான். விஷ்டெனுமும் ருத்திரனும் சகலமான மனுஷராலேயும் அருவருக்கப்பட்ட மோகத்தின் மிகுதியினாலே தங்களுக்குள்ளே மைதுனம் பண்ணினார்கள். அவ்வண்ணமே மோகினி ரூபத்தோடே வந்த விஷ்டெனு அவ ருத்திரன் கண்டவுடனே பயித்தியகாரணப்போலே சொல்லப்படாத வெறியோடே விஷ்டெனுவைப் பின் துடர்ந்து தன்னுடைய பொல்லாத இச்சைக்குச் சம்மதிக்க மன்றாடினான்.

பிரமாவோவெனில் வெட்கமில்லாமல் தன் மகளைக் காட்டிலே கூட்டிப் போய் மான்கள் ரூபமாகப் புணர்ச்சி பண்ணினான். இப்படிப்பட்ட துர்க்கந்த மோகத்தின் விபாபாரத்தைப் பண்ணுகிற தேவர்கள் சபாவமாய் சகலமான பாக்கியத்தையும் தங்களுக்குள்ளே கொண்டுராமல் பிறத்தியிலே அருத்தமான வாழ்வுகளைத் தேடினதினாலே பாக்கிய வகையிலே மகா குறைச்சலுள்ளவர்கள் என்று பிரசித்தமாகும்.

அவ்வண்ணமே அருவருக்கப்பட்டதற்கு மைதுனத்தினுடைய நிமித்தமாக சரீரத்தினுடைய விகாரம் உண்டாய் இருக்கிறதினாலே நித்திய கன்மைகளை இடைவிடாமல் அபயவித்துக்கொண்டு வருகிற பிரமாவோவானவர் இந்த அழிந்துபோகிற வாழ்வுகளைத் தே

டமாட்டார். இதல்லாமல் உலோகத்தார் தானே தங்களுடைய துர்க்கந்தத் தேவர்களுடைய மட்டில்லாத மோகத்தை வறுணிக்கும்போது அவர்களுடைய மனதுக்குப் பரிபூரண திர்ப்பி வருத்திவிக்க மாட்டாமலிருக்கிறதற்குத் தவிர நெருப்பில் எண்ணெய் வார்க்க வார்க்க அதிகமாய் எரிசுரப்போலேயும் உப்புத்தண்ணீர் குடிக்கக் குடிக்கத் தராமல் அதிகமாய் வருத்திவிக்கிறப்போலேயும் காமாதாராள தேவர்கள் அவலட்சணமான மோகத்தின் நிமித்தமாக மெய்யான செல்வத்தை அதுபவியாமலும் மிகுந்த மோகத்துக்குணத்தினாலே வாதிக்கப்படுவார்களாயிற்று மறப்படியல்ல.

ஆனபடியினாலே ருத்திரன் மனமதபாணம் பிடித்தவனுமாய் பாரவதி - நேர் சந்திர சல்லாபாதித் கிரீடைகளிலே விடாமல் அநேகமாய் ஆரோம் வருஷம் மைதுனம் பண்ணினதினாலே பிரமாவும் மற்றுண்டான தேவர்களும் தன்னுடைய மோகத்தை நிறுத்தச் சொன்னதற்குத் தவிர பார்வதி இதுக்காக மகாக் கோபத்தோடே பிரமாவையும் மற்றும் உண்டான தேவர்களையும் பார்த்துத் தன் புருஷனை அழைப்பிக்கச் சொன்னதினாலே அவர்களுக்குப் புத்திர சந்தானம் இல்லாமலிருக்கச் சாபம் இட்டாளென்று இராமாயணத்திலே சொல்லி இருக்கிறது.

ஆனபடியினாலே அந்தந்தத் தேவர்கள் சபாவமாய் பரிபூரண பாக்கியத்தை அதுபவியாமல் துர்க்கந்த மோகச் சேற்றிலே அமிழ்ந்தித் தங்களுடைய பொல்லாத இச்சைகளைப் பூரிக்கப் பிரயாசப்பட்டாலும் அவர்கள் கையினாலே பரிச்சேதம் ஆகாமல் போச்சது. இந்தப் பிரகாரமாக உலோகத்தார் தங்களுடைய புராண பிரபந்தங்களிலே வறுணித்திர மோகத்தின் பலவகைகளை பத்தும் பத்தாய் ஆராய்ந்து பார்த்தால் அங்கே வாசமாய் இருக்கிற மோட்சவாதிகள் பரிபூரண ஆனந்தத்தை அடையாமல் இருக்கிறதற்குத் தவிர அங்கே வணங்கப்படுகிற தேவர்கள் முதலாய் அதுபவித்த சந்தோஷங்கள் வேறு குறைச்சலுள்ளதாகளாய் இருக்கிறதென்று திட்டாந்தமாய் ஒப்புவிக்கலாம்.

அவ்வண்ணமே அந்த மோட்ச ஸ்தானங்களில் பரந்திரமும் மோக வியாபாரங்களுமுண்டாய் இருக்கிறதினாலே முன் சொல்லப்பட்ட நியாயங்களினாலே சகலமான பாக்கியமும் அங்கே விடப்பட

தென்று நிச்சயிக்கக்கூடவோம். அத்தறுவாயிலே உபதேசம் கேட்கிறவர்களுக்குள்ளே ஒருவன் விண்ணப்பம் பண்ணினதாவது: உலகத்தார் இதுக்குப் பிறத்தி உத்தாரம் சொல்லுகிறது என்னவென்றால் மனுஷர் இந்தப் பூலோகத்தில் திரியும்போது அழிந்து போகிற சரீரத்தைவிட்டுச் சொற்கத்துக்குப் போகிறதற்குமுன்னே திவ்வியமான சரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டு அந்தந்த திவ்யமான சரீரங்களோடே சொற்கத்தினுடைய வாழ்வுகளை அனுபவிக்கிறார்கள்.

இந்த அபத்தமான விசேஷத்தைக் கேட்ட உபதேசியானவன் அந்தப் பிறத்தி உத்தாரத்தை இப்படி யாகேயே சொன்னான். உலகத்தார் சொல்லுகிற விசேஷ முழுதும் பயித்தியமாய் இருக்கிறதென்று எளிதாய்க் காலாலாம். அவ்வண்ணமே சரீரமும் ஆத்மமும் அந்தந்தத் தருமங்களைச் செய்ய வெறுவாய்ப்புப் பிரயாசப்பட்டதுக்குப் பிற்பாடு புண்ணியங்களைப் பண்ணின சரீரங்களை விட்டு வேறே திவ்வியமான சரீரங்களோடே ஆத்மமும் கூடுகிறது மகா அபியாயமாய் இருக்கிறது. தவிர இப்படிப்பட்ட திவ்யமான சரீரம் இவ்வுலோக சரீரங்களைப் பார்க்க அழிந்து போகிறதுமாய் நிசிதமானதுமாய் இருக்கிறதென்று பிரத்தியட்சமாய் ஒப்பிவிட்போம்.

அதெப்படியென்றால் சொற்கத்திலேதானே இருக்கிற சகலமான தேவர்களுக்கும் மோகூவாசிகளுக்கும் இராசாவான தேவேந்திரன் எண்ணிக்கையில் அடங்காத பரஸ்தீரிகளோடே திரிந்தாலும் தவசு பண்ணுகிற கவுதமனுடைய பெண்சாதிபாகிற அகிலின் அழகையும் செளந்திரியத்தையும் கண்டு சொற்கத்திலே உண்டான மிகவும் ரூபலாவண்ணியத்தையும் மிகவும் அதிசயித்திருக்கிற பரத்தை அரம்பை முதலான தேவதாசிகளைச் சட்டை பண்ணினால் மகா துரோகத்தை நினைத்துக்கொண்டு உபாய தந்திரமெல்லாம் பண்ணினான். இதுக்காக எல்லாரும் அறிந்திருக்குமாப்போலே கருவிலே முதலாய் நினைக்கப்படாத சாபத்தினாலே சாபிக்கப்பட்டானென்று எல்லாரும் அறிந்திருக்கிறதும் தவிர இராமாயணத்திலே எழுதியிருக்கிறது.

வேறே சமயத்திலே மிகுந்த வடிவுள்ள சுருபத்தைக் கொண்டிருக்கிற தமயந்தி என்கிறவளை தேவர்கள் எல்லாரும் கண்டு தனித்த தனியே ஸ்தானபதிகளை விட்டுக் கலிபாணமாகிறதற்குக் கேட்டார்கள். அதுக்குத் தமயந்தியோவென்றால் திவ்வியமான சரீரத்தை

க் கொண்டிருக்கிற தேவர்களைச் சட்டைபண்ணினால் உலோகத்திலே திரிகிற நன்ன இராசாவோடே கலிபாணம் பண்ணினான். இதைப் பார்க்க ஆச்சரியமான கதையை உலகத்தார் சொல்லுகிறார்கள்.

பூர்வதூலத்திலே அநேகம் தரும் ரிஷிகள் தவசு பண்ணுகிற போது அவர்களுக்குள்ளே மகா பெயர் போன காவலன்னென்ற நாமத்தைக் கொண்டிருக்கிற தபோதனருடைய குமாரத்தியாகிற வேதமணி என்கிறவன் மிகுந்த அழகைக் கொண்டிருக்கிறதந்தவிர அர்ச்சணனுக்குத் தினம் தினம் புஷ்பங்களைச் சம்பாதித்துச் செபத்தியானம் முதலாய் தருமங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு வருவானாம்.

இந்தக் சன்னிபாஸ்திரியினுடைய சவுந்திரியத்தைக் கண்ட சுதகிணித் தூதரும் சொற்கத்தில் உண்டான தேவர்களுக்குள்ளே பெரியவர்களாய் இருந்தாலும் விமானத்தின் மேலேறி ரிஷிகள் தவசு பண்ணுகிற ஸ்தலத்துக்குப் போய்ப் புஷ்பங்களைப் பறிக்கிறவேதமணியைக் கட்டாயத்தின் மேலே பிடிக்கப் பிரயாசப்படுகிற போது வேதமணி மகா சத்தத்தோடே கூப்பிட்டதினாலே அநேகம் தபோதனராகிய காவலன் வந்து இந்த அபியாயத்தைக் கண்டு மகா கோபத்தோடே தேவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: நீங்கள் தேவர்களாய் இருந்தும் பசாசுக்கு அடுத்த காரியங்களைச் செய்ததினாலே பசாசுகளாய்ப் போங்களென்று சாப மிட்டானாம்.

பராபர வலதுவினுடைய அளவில்லாத அர்ச்சிய சிஷ்டதனம்

புரு-ம்-சல்லாபம்

நல்ல மத்தியானத்திலே சூரியன் உச்சிக்கு வந்து தலை மேலே செவ்வே இருந்ததினாலே வெகு நேத்தியாகக் கூட்டி இருந்த உப்பரிக்கையிலே நிழல் இல்லாதே போச்சது. அத்தறுவாயிலே ஞான உபதேசத்தைக் கேட்கத்தக்கதர்க்க வந்தவர்களைப் பார்த்து ஒரு உபதேசியானவன் ஒரு இல்லாததினாலே பிரச்சங்கம் பண்ணினதாவது: இந்த உப்பரிக்கை கழுக்கு, மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு எங்கே பார்த்தாலும் நிழலில்லாமல் எங்கும் பிரகாசிக்கப்பட்டதாய் இருக்குமாப்போலே அளவில்லாத சகல நன்மை சுபாவமாய் இருக்கிற ஆண்டவர் பாவத்தினுடைய குறைச்சலாகிற நிழலில்லாமல் மட்டில்லாத அர்ச்சியசிஷ்டதனமாகிற திவ்விய பிரகாசத்தினால் எங்கும் பிரகாசிக்கிறதென்பது தம்மில்லாத சத்தியமாகும்.

அவ்வண்ணமே பிரகாசத்தினுடைய மட்டில்லாத தனது கிறிஸ்துவ இனாலே இருட்டிப் பிறக்கமாட்டாததுபோலே சாங்கோபாங்குமான் அர்ச்சியசீஷ்ட தனத்தினுடைய அளவில்லாத தனமாகிறதிலுலே பாவமானது பாஞ்சோதியாகிற கடவுளுடைய அளவில்லாத அர்ச்சியசீஷ்ட தனத்திலே யிருக்கக் கூடாதென்பது பிரசித்தமான சத்தியமாகும். இப்படிப்பட்ட கரைகாணாத அர்ச்சியசீஷ்ட தனத்தின் நிமித்தமாகப் பார்பாவஸ்துவானவர் அற்பப்பாவத்தின் பெரியிலே முதலாய் அருவருப்பாயிருக்கிறதிலுலே அநாதியுமாய் அளவில்லாததுமாய் சுபாவமானதுமாயிருக்கிற நிமித்தமாகப் பாவதோஷங்களைக் கட்டிக்கொண்டவர்களுக்கு அநேகமான ஆக்கினைகளையும் வாழைகளையும் கட்டியிருக்கிறார்.

இதெல்லாம் இப்படி யிருக்கையிலே பிரம்மா, விஷ்டிணு முதலான பெர்கள் அனேகம் பாவதோஷங்களைக் கட்டிக்கொண்டபிறகு அவர்களுக்கு தேவநத்துவ முண்டென்று பயித்தியகாரன் முதலாய்க் சொல்லப் பயந்திருப்பான். ஆனால் பிரம்மா, விஷ்டிணு, ருத்திரன் கட்டிக்கொண்ட பாவதோஷங்களை விவரிப்பதாய்ச் சொல்லுத்தக்கதாக மனதுண்டானால் அதுக்குமுற்றி சூதகவாபியவர்களும் உபதேசிகளும் போல பிராங்கத்திலே சொன்னவர்த்தமானங்களைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கும். ஆனால் இப்படிப்பட்ட தேவர்களுடைய பாவங்களுக்குள்ளே சிலதுகளை மாத்திரம் சுங்கேஷபமாகச் சொல்லிக்காட்டுவோம்.

அதெப்படியென்றால் பிரம்மாவானவன் வெட்கமில்லாமல் காட்டுக்குப்போய் மகளோடே புணர்ச்சிபண்ணினதிலுலே தலை வெட்டுண்டு போனான். இந்தப்பிரகாரமாகப் பொய்ச்சொன்னவர்களுமாய் பொய்ச்சொல்லப் புஷ்பத்தை அழைத்ததிலுலேயும் சரீர்ப்பட்டாலும். விஷ்டிணுவோ வென்றால் இராமனுப்பிறந்து தான் பண்ணின பிரமத்தி தோஷம் பிரகாரமாகும்படிக்கு அவ்வமேதியாகும் பண்ணினான்.

பின்னையும் தன் பெண்சாதிமேலே குற்றமில்லை யென்று அறிந்தாலும் இலட்சுமணன், பரதன், சக்துருக்கன் இவனுக்கு உச்சிதமான புத்திகளைச் சொன்னாலும் இதெல்லாம் தன்னிப்போட்டு இந்தப்பாவம் தன் மேலே பவிக்கட்டு மென்று சொன்னதுந்தவிர தான் பாவத்திக்குப் பயப்படாமலிருக்கிறதும்ல்லாமல் தேவர்களுமே பிராமண

ரும். பாவத்தைக்கொண்டார்களென்றும் ஆனபடியினாலே தானும் குற்றமில்லாத கற்பணி ஸ்திரீயாகிற சேதையுக் கொண்டு போட்டாலும் பாவமில்லவென்று சொன்னுனென்று ருசுவன் கதையில் அஞ்சுகத்தியாயத்திலே எழுதியிருக்கிறது. ஆனபடியினாலே விஷ்டிணுவானவன் பாவ வகையிலே மனுஷரைப்பார்க்கக் கெடுதியாயிருந்தான்.

அவ்வண்ணமே மனுஷர் தேவர்களுடைய பாவதோஷங்களைப் பார்த்து இப்படிப்பட்ட பாவதோஷங்களைச் செய்யலாமென்று சொன்னாலும் ஒருபிரகாரம். ஆனால் விஷ்டிணுவானவன் மனுஷருடைய பாவதோஷங்களைப் பார்த்து இப்படிப்பட்ட பாவதோஷங்களை நாமும் செய்யலாமென்று சொல்லும் போது இதுக்குச்சரியான பயித்தியமும் வண்டத்தனமும் இல்லை யென்று அறிவிக்கலாக.

இந்தப்பிரகாரமாக கிருஷ்ணன் விஷ்டிணு கிருஷ்ணனாகப் பிரமத்து எல்லாரையும் பிடித்து அவர்க்குப்பண்ணி இடையர் வீட்டுக்குப்போய் புகுத்து பால், கெய், வெண்ணை அநேகம் விசை திருடித்தின்று தற்பழியாத பெண்களைக் கற்பழித்ததினாலே கிருஷ்ணனுடைய பாவங்களை வெகோத வெள்கிறவன் அண்டையில் இடையர் விபர்த்தமாய் முறைசீட்டி நகுப் பிற்பாடு கிருஷ்ணனைப் பிடித்தன உச்சிகோடே கட்டி விட்டிலே கடினமாயடித்தார்கள்.

இப்படியே கிருஷ்ணனுனவன் பிரசித்தமான பாவதோஷங்களைக் கட்டிக்கொண்டாலும் இப்படிப்பட்ட பாவங்களைத் தான் செய்யுத்தக்கதில்லை யென்று வெட்கமில்லாமல் சொல்லுவானா? அதின் பிறகு பழிவாங்கத்தக்கதாக கிருஷ்ணனுனவன் முன் சொல்லப்பட்ட இடையருடைய பெண்காதிகள் முற்றாறுபேர் பட்டனத்துக்குப்போய் பால் வித்துத் திரும்ப ஊருக்கு வருகிற சமயத்திலே இப்படிப்பட்ட பல ஸ்திரீகளுக்கு வெட்கமில்லாமலும் இலச்சலே இல்லாமலும் பண்ணின அவமானங்களல்லாமல் அநேகரோடே கட்டியதின்மேலே சங்கர பண்ணினான். இப்படிப்பட்ட வண்டனாலேயே தராசாரங்களையும் பாவங்களையும் இம்மாதிரம் சொல்லிக்காட்டினது போதும்.

கலட்சியிலே ருத்திரனுனவன் தான் செய்த பாவங்களுக்கு உத்தரிக் கெணுமென்கிறதிலுலே கபாவத்தைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டே சாமபல மேலே பூசிக்கொண்டு தவச பண்ணினான்.

னும். ஆனால் தவசு பண்ணுகிற சமயத்திலே தானே ரிஷிகளுடைய ஸ்திரீகளைப் பிறந்த கோலத்தோடே தன் பிறகே வரப்பண்ணின தினாலே பயங்கரமான சாபத்தினாலே சாபிக்கப்பட்டானும். பின்னையும் மோகினி வேஷத்தோடே வந்த விஷ்டினுவோடே வெட்கமில்லாமல் புணர்ச்சி பண்ணின துந்தவிர முழுவண்டனையிருந்து பெற்ற தாயோடே கூடினனும்.

ஆனபடியினாலே பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரன் கனமான பாவங்களைக் கட்டிக்கொண்டதுமல்லாமல் அந்தப் பாவங்களினாலே சபிக்கப்பட்டு அயோக்கியமான ஆக்கினைகளை அனுபவித்துத் தாங்கள் கட்டிக்கொண்ட பாவ ரிவாரணத்துக்கு அனேகம் உபாயங்களைப் பண்ணினார்கள். கடைசியிலே பிரமா, விஷ்டினு, ருத்திரன் பாவவகையிலே யோசித்தாப்போலே மற்றுமுண்டான தேவர்களுடைய பாவதோஷங்களையும் சொசிக்கலாம். இப்படிப்பட்ட தேவர்கள் தாங்கள் பண்ணின பாவ விமோசனத்தைப் பண்ணத்தக்கதாக ஆசையாயிருந்து பகிர்தனங் கென்கை பென்கிற ஆம்மைப் பூலோகத்திலேகூட்டிக்கொண்டு வரும்போது இந்த ரதிரினுடைய தீர்த்தத்திலே பாவப்பரிகாரத்துக்கு ஸ்கானம் பண்ணினார்களென்று இராமாயணத்திலே பதின்மூன்று சர்க்கத்திலே குறிப்பிடுகிறது.

இதெல்லாம் இப்படியிருக்கையிலே மகா மகா பாவதோஷங்களைக் கட்டிக்கொண்ட பேர்களை வணங்கலாமோ? இப்படிப்பட்ட பாவங்களை விட்டுச் சகலமான பாவங்களின் பேரிலே பரிபூரண துவேஷமாயிருந்து அனவல்லாத அர்ச்சிபாசிஷ்டதனத்தையும் சகல நன்மைகளையும் கொண்டிருக்கிற பரமபரவஸ்துவாகிற சர்வேசுவரனுக்கு உத்தம ஆராதனை பண்ணலாமோவென்றும் பரிசேதமும் பண்ணுங்களென்று உபதேசியானவன் சொன்னதற்குப் பிற்பாடு எல்லாரையும் குருசுவாமியவர்கள் பாதத்திலே கட்டிப்போய் ஆதிர்வாதத்தையும் லாங்கப்பண்ணிப் போகச்சொன்னான்.

அக்கியான நிவாரணம்
முற்றிற்று.

சர்வேசுவரனுக்கும் பரிசுத்த தேவதாயாருக்கும்
தொத்திரம் உண்டாகக்கடவது.

சென்னை

149

PAGE.	LINE.	PRO.	CORRIGE.
6	24	நிககிறகம்	நிற்கிறகம்
12	32	முப்பது முக்கோடி.	முப்பத்து முக்கோடி
17	3	சூருசுவாமி	சூருசுவாமி
20	9	உலோகதுவம்	உலோகத்துவம்
21	2	பிரமாணம்	பிரமாணமும்
25	20	திரிசூரது	திரிசூரதுக்கு
29	2	இருகயத்துக்குள்	இருகயத்துக்குள்ளே
30	26	மோட்டகம்	மோட்டகம்
31	2	கேட்க	கேட்க
33	24	மகாபேர	மகாபேர
36	25	தொன்முங்க	தொன் முழங்க
39	14	கமஸ்காரம்பண் னுகிறதற்கும்	பண்ணுகிறதற்கும்
41	18	இதன்மே ருத்திரன்	இப்படியே ருத்திரன்
44	12	மலுவாவதாரம்	மலுவாவதாரம்
45	21	மதிபிரங்கிலும்	மதிபிரங்கிலும்
48	7	சூரியனுடைய கதிர்	சூரியனுடைய கதிரும்
55	14	பிள்ளைசூரியன்	சூரியன்
60	4	ஸவந்தை	ஸதவந்தை
69	26	கடைசிலே	கடைசியிலே
83	27	வாருணித்த	வாருணித்த
87	8	பட்டப்பாவம்	பட்ட பாவம்
93	24	கேட்டக்ஷணத்திலே	கேட்டக்ஷணத்திலே
95	31	மலரத்திருக்கிறான்	மலரத்திருக்கிறான்
96	9	இராகுருடைய	இராகுருடைய
100	17	இதெல்லாம்	இதெல்லாம்
103	2	எத்தனை பரிபாதவன்	இத்தனை பரிபாதவன்
	3	அப்படிப்பட்டவன்	எப்படிப்பட்டவன்
105	22	பிரபிக்க	பிரபிக்க
116	15	மருமகன்	மருமகன்
118	31	இராமவதாரத்தில்	இராமவதாரத்தில்
135	11	கலையாதி	கலையாதி

சென்னை

